

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

samlede af Kristian Køster.

Titel | Title:

Et Hundrede danske Sange

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Karl Schønbergvs Forlag, 1865

Fysiske størrelse | Physical extent:

VIII, 239 s.

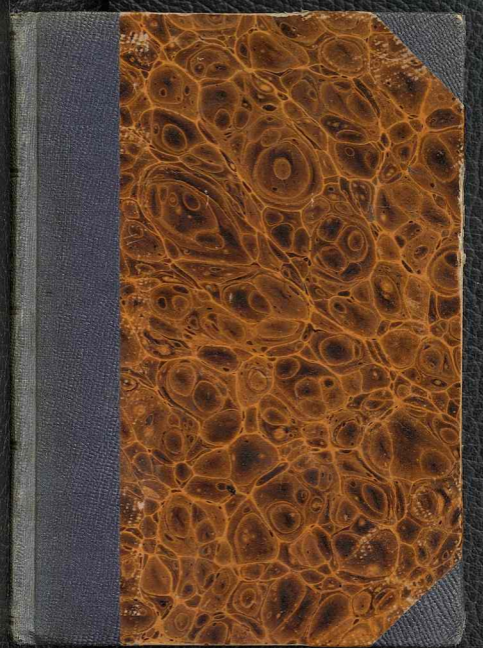
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53-160-

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1. 2. S 53 8°

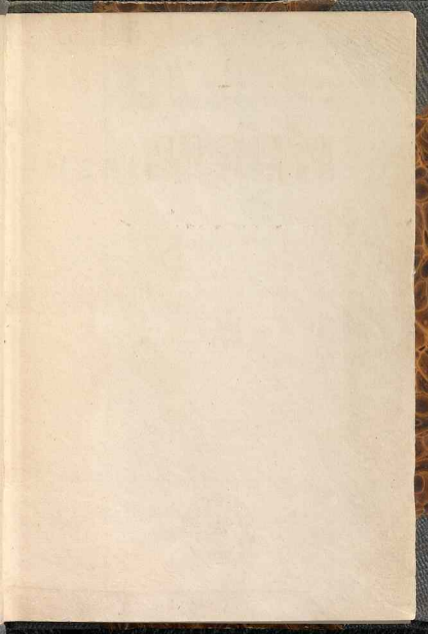
1 1 53 0 8 01679 0

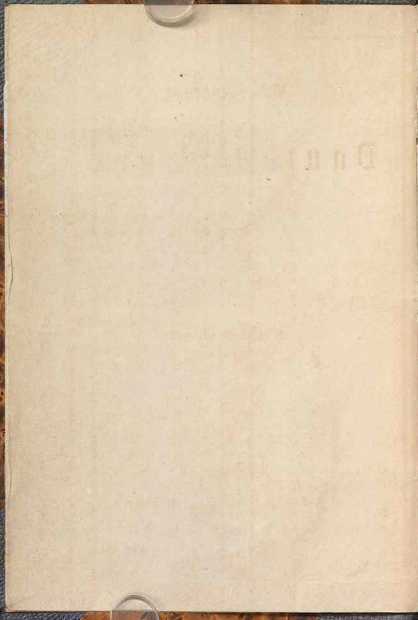
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022889215

Et Hundrede

Danske Sange,

samlede

af

Kristian Røster.

Kjøbenhavn.

Karl Schønbergs Forlag.

G. S. Wibes Bogtrykkeri.

1865.

II

Hæder

Danmarks

Denne Samling af danske Sange træder ikke i nogen Maade frem som en Medbeiler til P. D. Bojsens „Nye og gamle Viser“, som det ogsaa vil sees, at de ingen Sange har tilfælles; men om man ellers finder, at de har dog Danskheden og dermed det bedste tilfælles, da haaber jeg, at denne ny Sang- bog vil blive godt modtaget, hvor Bojsens Visebog bruges og yndes.

Januar 1865.

K. Røster.

*heres 4
bagend i bogen*

Alfabetisk Register.

	Nr.
Aften=Stjernen som vil følge	17
At Dana, du kjære, af stor er din Nød	6
Alderdom er ingen Brøde	54
Alfader, du hvis Navn i Nord	5
At Dvertal er Overmagt	23
Blev nu til Spot dine tusindaars Minder	27
Brat af Slaget rammet	18
Burmand holder i Marken ud	82
Byg og Bøg og Dannekvinder	32
Da gjennem Dampen	70
Daler Solen klar og roseurød	16
Dankonning lod gribe en Havfru fin	80
Danmark, deiligst Bang og Bænge	30
Danmark, deiligst Bang og Bænge, Solen atter	38
Danmark, dine Kampegrave	39
Danmark, est du mæt af Dage	3
Danmark, Fostermoder kjære	31
Danmark, gamle Skjoldung=Rige	19
Danmark med de grønne Lunde	47

	Nr.
Danmarks Guld og grønne Skove.	60
Danmarks gyldne Hjerter ni	7
Danmarks Rige i Høinorden	11
Danmark under Vinters Hjerter	40
Danster-Folk, hvor er du henne	4
Danster, født ved Volgen blaa.	29
Den gamle Rattergal i Danevangen.	98
Der gif et Sagn i Lunden.	55
Der klang en livlig Seierssang	72
Der lod fra gamle Dage.	53
Der staaer et Slot i Besterled.	92
Der var et Folk paa Jorden.	2
De sige, at mit Sprog er en ussel Tiggerkvind	13
Det er et Sagn fra gammel Tid	34
Det er heel underligt et Sprog.	49
Det lod fra gamle Dage.	77
Det fusjer i Nordens Skove	46
De vare syv og syvfindsti.	85
Droslen slog i Skov sin klare Trille	97
Du som vaaged over Barne-Livet	48
Død var Helten, brudt var Freden	61
Gia, hvor man nu tumler med Sønderjydens Land	33
Et Sorgens Budskab Norden gjennemfusjer	71
Folkeligt skal alt nu være	21
For Bønder Himlens Fugle meer	36
Fra Ghemen kom en Hædersmand.	58
Frihedens Hjem er det høie Nord	35
Fæderneland ved den bølgende Strand.	1
Gammel Ven og gammel Bei	63 a
Grønnes, Danmarks Bøgeskove.	37

	Nr.
Hertugen red fra Kolding By.	81
Hvordan skal jeg dig beskrive	78
Hvorfor skal vi flaaes	22
Hvor kommer Svalen fra i Vaar	95
Hørt har jeg en lille Fugl	20
I den store Ludvigs Dage.	62
I gamle Dage det var engang	51
I Kongedybet stod et Slag	68
I Morten Luthers Dage	59
I Sne staaer Urt og Bust i Skjul	94
Teg syngte vil eg sige	65
Kjær Landsmand, har du kun Ord i Mund. . .	45
Kong Gotrik sad ene paa Leiregaard	41
Kong Hading sidder ved Radverbord	52
Kvivit, kvivit! i Bøgenes Skygge.	96
Lynildsmand, som for vort Dø.	69
Lytter I, som end har Lyst.	50
Lovsal i det blanke Hav.	10
Med Gud, med Gud! det Ord har Magt. . . .	24
Mig huer heelt vel det gamle Skjold.	43
Modersmaalet ved Trefund.	100
Naar Holger han drager fra Forsal fro	73
Nordens Land, du Setter overvandt	15
Nordens Land paa Kampetunge	75
Nu skal det aabenbares	9
Nu vaagne alle Guds Fugle smaa	91

	Nr.
Nu Øren er ved Roden lagt	25
Rodig sig vi Farvel	99
Dg det var Hr. Svemm Fjelding	84
Dg det var hoi en Bærmeris	86
Dg det var om en Løverdag	90
Dg det var Thor af Havsgaard	79
Dg det var ungen Svegger	74
Olav Konning og Broder hans	87
Prindsessen sad i Hoieloft	88
Mundet har sig Narets Kreds	76
Saamange sad de Riddere	89
Saxe Lange, Sællandsfar	57
See ei til den gamle Holger surt	44
Skal atter vi til Foraar naae	26
Skjerne graaner, og Løvet falder	93
Slaverne raadte paa Østersø	56
Som deiligst Bang og Bænge	67
Sommerdag i Efterhøst	66
Sorterup, du kjælle Skjald	63 b
Staa fast, du lille Flok, staa fast	28
Stark Diderik boer sig udi Bern	83
Til Sagn og Sange og Eventyr	42
Tit den tydske Tordentale	8
Trindt i Norden og vidt om Land	64
Tydsken er nu ovenpaa	14
Ældgamle Land, hvis Hædersminde stiger	12

Indhold.

Nr.		Sider.
1.	End lever den Gamle af Dage. (Grundtvig. Danfseren 1848).	1
2.	Det danske Folk. (Grundtvig. Dannebrog 1853).	3
3.	Heltefavnet. (Grundtvig. Danfseren 1849).	7
4.	Der kommer Dag efter denne. (Grundtvig. Fædrelandet 1864).	8
5.	Danmark i Havsnød. (Grundtvig. 22de Octb. 1848)	11
6.	Dana i Dødsfare. (Grundtvig. Danfseren 1848).	13
7.	De danske Guldhjertes. (Grundtvig. Danfseren 1849).	14
8.	Kjærlighed til Fædrelandet. (Grundtvig. Dannebrog 1853).	17
9.	Gammel Kjærlighed rustet ikke. (Grundtvig. Nord. Kirketid. 1834).	20
10.	For Danmark. (Bloug. 13de Jan. 1863).	22
11.	Til Danmark. (Grundtvig. Fred. VII's Ihukommelse)	23

Nr.		Side.
12.	Danmarks Enketrøst. (Fr. Paludan=Müller. Illustr. Tid. 1863)	25
13.	Moderemaal. (Bloug. 15de Novb. 1862).	27
14.	Tydsff og Danst. (Grundtvig. Dannebrog 1853)	29
15.	Skal det briste eller bære? (Grundtvig. Dan- sfferen 1848)	32
16.	Aften rød gjør Morgen rød. (Grundtvig. Danskeren 1848)	34
17.	Danmarks Stjerne. (Grundtvig. Danskeren 1850)	39
18.	Fremtidsmaal. (Fr. Paludan=Müller. Illustr. Tid. 1864)	40
19.	Den danske Skole. (Grundtvig. Berlingske 1848)	42
20.	Det ny Bjarkemaal. (Grundtvig. Fædre- landet 1864)	45
21.	Det Følelige. (Grundtvig. Danskeren 1848).	48
22.	Dansker=Vise. (Grundtvig. 1864)	51
23.	Overtal og Overmagt. (Grundtvig. 1864).	52
24.	Danst Løsen. (Ingemann. Digte IX)	54
25.	Saalænge der er Liv, er der Haab. (Bloug. Septbr. 1864)	55
26.	Fremtids=Haab. (Richardt. Detbr. 1864)	57
27.	Danmarks Nød. (Lembcke. 7de Decbr. 1864).	58
28.	Frit Mod (Bloug. Septbr. 1864)	60
29.	Den danske Sag (Grundtvig. Danskeren 1848)	61
30.	Danskheden. (Grundtvig. Danst Samfund 28de Mai 1839)	65
31.	Danmarks Priis. (St. Blicher. Himmel- bjerget 3die Aug. 1841)	66

Nr.		Side.
32.	Danmarks frugtbare Herlighed. (Grundtvig. Danstæren 1849).	68
33.	Den sønderjydske Bonde. (En Sønderjyde 1864)	70
34.	Danstærene og Romer-Trolden. (Grundtvig. Danstæren 1850).	72
35.	Frihed, Lighed og Broderstab. (Grundtvig. Danstæren 1848)	75
36.	Fuglevise. (Grundtvig. Danst Samfund 1840)	77
37.	Bonde-Friheden. (Grundtvig. Juni 1838) .	79
38.	Grundlovs-Sang. (Hoftrup. 5te Juni 1864)	81
39.	Danmarks Kæmpegrave. (Bloug)	84
40.	Danmarks Høitidsdage. (Grundtvig. Danst Samfund 28de Mai 1842).	86

Holger Danstes Sange.

41.	Holgers Bortsendelse. (Ingemann. Holger Danste).	88
42.	Sangens Fugl. (Ingemann. Holger Danste).	89
43.	Det gamle Skjold. (Ingemann. Digte IX).	90
44.	Til de Unge. (Ingemann. Digte IX).	91
45.	Et godt Raad. (Ingemann. Digte IX).	91
46.	Livet vaagner. (Ingemann. Digte IX).	92
47.	Holger Danstes ny Bise. (Grundtvig. Danstæren 1848)	93
48.	Danmarks Engel. (Grundtvig. Danstæren 1849).	96

Sagabvad og Kæmpeviser.

49.	Forspil (Grundtvig. Heimdall).	98
50.	Kong Skjold. (Grundtvig. Danstæren 1848).	98

Nr.		Side.
51.	Skjold kommer til Danmark. (Grundtvig, Rimkrøniken)	100
52.	Kong Hading (Jugemann).	102
53.	Frode Fredegod. (Grundtvig. Danskeren 1848).	105
54.	Stærkodders Sang ved Ingels Bord. (Grundtvig. Saxe)	109
55.	Sigrid og Odder Ebbeson. (Grundtvig. Danskeren 1851)	111
56.	Baldemars=Tiden (Grundtvig. Danst Samfund 28de Mai 1842)	116
57.	Saxe Runemester (Grundtvig Saxe. 2den Udg.)	118
58.	Gotsfred af Ghemen og Rimkrøniken. (Grundtvig. 24de Juni 1840).	120
59.	Christen Pedersen. (Grundtvig. Danskeren. 1849)	123
60.	Anders Bedel. (Grundtvig. Danskeren. 1849).	125
61.	Danmark under Frederik III. (Grundtvig. Rimkrøniken)	127
62.	Enevælden. (Grundtvig. Rimkrøniken)	130
63 a.	Peder Syp. (Grundtvig. Danskeren 1849).	132
63 b.	Jørgen Sorterup. (Grundtvig. Idunna)	134
64.	Ludvig Holberg (Grundtvig)	136
65.	Kronprinds Frederik. (Grundtvig. Nordist Kirketidende 1834)	139
66.	Thomas Thaarup. (Grundtvig. Danskeren 1849).	141
67.	Den ny Tid. (Grundtvig. Nordist Kirketidende 1834).	142
68.	2den April 1801. (Grundtvig. 28de Jan. 1839).	144

VII

Nr.		Side.
69.	Henrik Steffens. (Grundtvig. Berlingske 1845).	147
70.	Thlenflæger. (Hoftrup).	149
71.	Adam Thlenflæger. (Grundtvig).	151
72.	Bertel Thorvaldsen. (Ingemann. 1838).	153
73.	Rasmus Kristian Rast. (Grundtvig. 1823).	155
74.	Bernhard Sev. Ingemann. (Grundtvig. Danstøeren 1849).	157
75.	N. F. S. Grundtvig. (Ingemann. Sde Septbr. 1853.).	160
76.	Frederik den Syvendes Død. (Bloug. 15de Novbr. 1864).	161
77.	De tre nordiske Riger. (Grundtvig Kro= nikerim).	164
78.	Asamaalet og Kæmpevisen. (Grundtvig. Danstøeren 1849).	169
79.	Thorshammeren. (Kæmpeviser til Skole= brug)	173
80.	Havfruen og Danedronningen.	178
81.	Hertugen og Dannekvinden.	182
82.	Holger Danske og Burmand. (Danstøeren 1849).	185
83.	Holger Danske og Stærk Diderik.	189
84.	Svend Feldings Pilgrimsfærd.	193
85.	Sivard Snarensvend.	199
86.	Orm Ungersvend.	204
87.	Hellig=Olav og Troldene.	210
88.	Tavlebordet.	214
89.	Svar som Tiltale.	218
90.	Den omstindede Brudgom.	220

Nr.	Smaaefange.	Side.
91.	Morgensang. (Jugemann).	224
92.	Aftensang (Jugemann)	225
93.	Efteraaret. (Grundtvig Danfseren 1849).	226
94.	Giv Tid! (Jugemann. Huldregaverne).	228
95.	Svalen (Grundtvig. Danfseren 1849)	229
96.	Fuglekvidder. (Richardt)	231
97.	Sangen i Danmark.	232
98.	Rattergalen og Fønixfuglen. (Grundtvig. Danfste Samsunds Bisebog)	234
99.	Farvel og Velkommen. (Jugemann. Digte IX).	235
100.	Med den danfste Bisebog. (Grundtvig. Stolen for Livet).	236

1. **End lever den Gamle af Dage!**

Egen Tone.

Fæderneland!

Bed den bølgende Strand,
I den maigrønne Lund,
Bed det deilige Sund,
Af de syngende Bover omfhyllt,
Sidder bleg du i Sorgen indhyllt,
Dog for Dig er det Bedste tilbage,
Thi end lever den Gamle af Dage!

Sort seer det ud,
Men almægtig er Gud,
Dine Fjender tillands
Er og Fjenderne Hans,
De er Fjender ad Sandhed og Retten,
De er Fjender ad Kjærligheds-Vetten,
De har alle det Værste tilbage,
Thi end lever den Gamle af Dage!

Maane og Sol
 Sidde løse paa Stol,
 Som et Lagen det gaaer
 Under alt hvad bestaaer,
 Dog din Ben sidder fast i det Høie,
 Over dig vaager Forsynets Die!
 Lad kun Lovsang afløse din Klage,
 Thi end lever den Gamle af Dage!

Høit over Sol
 Paa sin Konginge=Stol,
 Om end Skyerne brast,
 Sidder fjærlig og fast,
 Han som vogtede Danmark saalænge,
 End hans Bue har klangfulde Strænge,
 Og hans Bue slaaer aldrig tilbage,
 Tro som Guld er den Gamle af Dage.

Muldjord i Bryst
 Seer den Høie med Lyst,
 Der kan Solstraalen boe,
 Der kan Himmelbyg groe,
 Han som hører, naar Muldjorden jukker,
 Den med perlende Taarer bedugger,
 Med den Trøst kommer Troen tilbage,
 At end lever den Gamle af Dage!

Fuglenes Røst
 Spaaer om Dannemænds Høst,
 Under Mundharpe-Klang,
 Og Smaapigernes Sang,
 Lykken vendes som Skibet paa Boven,
 Lykken vendes som Bladet i Skoven,
 Til den Lykke man aldrig faae Mage,
 Saa end lever den Gamle af Dage!

Fæderneland!
 Som paa Afgrundens Rand,
 Midt i Bølgerne blaa,
 Skal du blomstrende staae,
 Med din Mai og med dine Kjærminder,
 Som en Mø med letrodmende Kinder;
 Du endnu har det Bedste tilbage,
 Det laae gjemt hos den Gamle af Dage!

2. Det danske Folk.

Der var et Folk paa Jorden,
 Berømt fra Arildstid,
 Skjøn Freias Folk i Norden,
 Fred-Difens, mild og blid,

Heltindens dog tillige,
 Som værged Fredens Rige
 Med Kjærlighedens Magt.

End grønnes Danevangen
 Hvert Aar ved Bolgen blaa,
 Og liflig Fuglesangen
 Er end at lyde paa,
 Sin Deilighed berøvet
 Er end ei Bøgeløvet
 Og Dannekvindens Bli!

Men Folket paa det Jævne,
 Hvis Barm slog høit derved,
 Naar Ord paa Kongestævne
 Der faldt om Liv og Fred,
 Der faldt om Jern at bære,
 Glohedt for Danmarks Ære,
 Det Folk, seer end det Sol?

Hvad heller faldt Vandvætten
 I Søvn ved Wgers Dør*).
 Saa ind slap Koldbrand-Jetten
 Saa let som aldrig før?

*) Wgers Dør var Eiderens oprindelige Navn.

Har han lagt Marken øde,
 Saa Freias Folk uddøde
 Til sidste Dannemand?

Til Sællandsfar og Jyden
 Det rumler nu med Brag,
 At Døden er i Gryden,
 Fortabt den Danske Sag,
 Fordømt det bedste Rige,
 Som Folk veed af at sige,
 Til Fald og Undergang!

Hvi spaaer I dog saa ilde,
 Ulykkes-Fugle end!
 Drak I af Mimers Kilde,
 Som Danmarks gamle Ven?
 Fløi I med Odins Navne
 Omkap til alle Havne
 Og bragte Svar igjen?

Aartusinder henrunde,
 Mens Danmarks Rige stod,
 Kun hadet af de Onde,
 Stod fast for Gud er god,
 Skal staae, saa sandt Han lever,
 Trods alle tyffe Grever,
 Saalænge Han det vil.

Han Danevang den lille
 Har luft med Volgen blaa,
 Han er tilgavns den Milde
 Dg elsker meest de Smaa,
 Han skaber Heltearme
 Til Bærgemaal med Barme,
 Naar Folk gjør dem Fortræd.

Det toner over Boven,
 Ja over Tidens Hav:
 Du lille Flok i Skoven!
 Din Mark dig Almagt gav,
 Du tør ei ved at frygte
 For Trusel og for Rygte,
 Din Stjerne slukkes ei.

Saa ofte Sol oprinder,
 Den sees i Morgengry,
 Dg hvergang Sol forsvinder
 Den tindrer mildt paany,
 Dg hjemme har herinde
 Et yndigt Aftenminde,
 Et deiligt Morgen-Haab.

Frisk op da, Mod i Bringe,
 Skjon Freias Folk i Nord!
 Giv Sorgen Fuglevinge,
 Kast Frygten overbord!

Vist Taaren af dit Døie,
 Vent Hjælpen fra det Høie!
 Guds Lyst er Liv og Fred!

3. Helte-Savnet.

Som: Danmark, deiligst Bang og Bønge.

Danmark! est du mæt af Dage,
 Træt af Verdens Larm,
 Eller blæstes ud saa sage
 Marven af din Arm!
 Dine Hænder lod du synke,
 Helst du hører dem, der klynke,
 Kalde selv i Østerstranden
 Tydsken Overmanden!

Dannemænd paa Nordens Slette,
 Lukt med Bølgen blaa!
 Seer ei meer I Danmarks Bætte,
 Hist paa Klinten graa,
 Lege snildt med Odd og Egge,
 Vinke ad vor Orlogs-Snekke,
 Færdig til, som Fugl paa Binge,
 Sig ombord at svinge!

Dannedvinder! Havfru=Systre
 I den grønne Lund!
 Vil ei længer Aaren lystre
 Sang fra Eders Mund!
 Føder aldrig meer I Sonner,
 Som kan lyne, hvor det donner,
 Tæller ikke Danmarks Fjender,
 Men dem overvinder!

Bølger blaa og yndelige,
 Som fra Arilds=Lid
 Har ombæltet Danmarks Rige,
 Bragt os Børen blid!
 Skal I nu, fra Jyllands Havne
 Kyste bort af tydske Ravne,
 Sukke, brusende i Sundet:
 Danmark er forsvundet!

Kan da gamle Danmarks Fære
 Ei, ved Sund og Belt,
 I den holde Kæmpeffære
 Bække os en Helt!
 Baagner dog ei snart vor Løve!
 Hvor kan Holger Danske tøve!
 Han ei saaer til Verdens Ende
 Bedre Følgesvende.

Du, som med Alfader=Navnet
Hjerte har dertil!

Raad Du Bod paa Helte=Savnet!

Gjør det, som du vil!

Kun lad Danmark, heel og holden,

Byde Trods til Udgaards=Trollden!

Danmarks Tunge, født til Glæde,

Lydt din Lovsang kvæde!

Danmark! ja, i gamle Dage

Immer faldt fra Sky,

Naar der knap var Haab tilbage,

Lykke din paany;

Bov at haabe, Stort at vente,

Glands fra Ham, som Gnisten tændte,

Dane=Bod for Dane=Sorgen,

Atterdag imorgen!

4. Der kommer Dag efter denne!

Danster=Folk! hvor er du henne?

Spørger Uven, spørger Ven;

„Dag der kommer efter denne“,

Svarer Hjerte=Sul igjen;

Under Hjertet, hvor der sukkes,
 Hvor der grædes, saa der kluffes,
 Liv har end det danske Folk.

Men det Suk kan Ingen høre,
 Som ei i sin Barm det fandt,
 Og det Suk kan Ingen røre,
 Saa der raabes: sært, men sandt!
 Uden han, hos hvem paa Tungen
 Ligger Sang af Suk udsprungen,
 Som den danske Folkesang.

„Dag der kommer efter denne!“
 Det er Dansker-Folkets Haab;
 „Dag der kommer efter denne!“
 Det er Dane-Stjaldens Raab,
 Dagen, der af Nat udspringer,
 Som af Suk en Sang paa Binger,
 Med det danske Modersmaal.

Dansker-Folket i sin Moder
 Git igjen, som Ordet lod;
 Dane-Stjalden, Folkets Broder,
 Hører Nyn fra Modersfjød
 Gjennem Sukket, som udstødes,
 Nynnet om hvad der skal fødes
 Paa en Folke-Fødselsdag!

Helt hun søder, som er ægte,
 Elffelig og fredegod,
 Vil sin Moder ei fornægte,
 Kalder hende Danebod,
 Hjertet alt sit Mod tilregner,
 Hjertet al sin Daad tilegner,
 Finder i dets Fryd sin Løn!

Dannekvinde! naar du sukker,
 Saa det bryder i din Lænd,
 Hjertet sig til Sang oplukker
 Om den Dag, som gryer end:
 Dagen, naar du Helten søder,
 Dagen, naar du Helten møder,
 Seiersfalg, hjerteglad!

5. Danmark i Havsnød.

Alfader! Du, hvis Navn i Nord
 Kan aldrig gaae af Minde!
 Som Skibet med din Søn ombord,
 En Bold for Hvirvelvinde,
 Dmtumlet under Bølgebrag
 Dg ligt et synkesærdigt Brag,
 Er gamle Danmarks Rige!

Det Styrmand Nof har havt ombord,
 Som gjerne frelse vilde,
 Men trætte slap de Skibets Roer,
 Nu staaer Forstanden stille,
 De, som har pløiet Bølgen blaa,
 De blege raabe: vi forgaae,
 Skeer ei der Underværker!

O Gud! Du er endnu saa stor,
 Saa stærk just i de Svage,
 Som da du fried ind dit Ord
 Med Daad i gamle Dage,
 Som da din Søn til Hav og Veir
 Udraabte med din Røst: tie kvær!
 Saa Bind og Bove daaned!

Og Danmark under trange Kaar,
 Imellem Fjender stærke,
 Sig trøstede i sex hundred Aar
 Ved Christi Korsens Mærke,
 Og fulgte svagt, men ærlig dog,
 Hans Kjølvand under Danebrog,
 Gik end det stridt mod Strømmen.

O, væk da op hos os ombord,
 Den Ræmpeaand, som sover!
 Giv ham at tale Kraftens Ord,
 Som kuer Bind og Bover!

Ja frels os Du, som ene kan,
 Saa lydt fra Danskens Fædreland
 Maa tone Takkesange!

6. Dana i Dødsfare.

At Dana! Du Kjære! af stor er din Nød!
 Din Guldring er stjålet, din Frode er død,
 Ombaaret vel længe, i Graven dog gjemt,
 I Hu vel indpræntet, omsider dog glemt,
 Med Kvadet af Hjarne, som steg, og som faldt,
 Som før smelted Guld, men som nu syder
 Salt!

At Dana, du Kjære! af, stor er vor Nød,
 Dig truer en haanlig, forfærdelig Død,
 Og døer du, dig bærer vel Kvinder omkring
 Til Kirke, som Mænd bare Frode til Thing,
 Men jorde dig dog uden Sorg eller Savn,
 Med Hjarne de døe i din iskolde Favn!

Men, Gud! kan du nænne, at Dana skal døe,
 At Hjertet skal isne paa Kjærligheds D!
 Nei! før vil du nænne med Asken i Nord
 At sætte i Brand baade Himmel og Jord;

Thi Mandhjem, med alle dets Riger og Der,
 Det er kun et Helved, naar Kjærlighed
 døer!

7. De danske Guldhjerter.

Som: Kommer hid, I Piger smaa.

Danmarks gyldne Hjerter ni
 I de dybe Dale!

Briſter eller ſover I,

Mens ei meer I tale,

Mens ei længer Bølgen blaa

Synger om, hvad I formaae

Over Løver alle?

Eders Glands og Rødenguld

Er ei meer i Mode:

Kjærligheden længſelsfuld

Til det Fredegode,

Til hvad Hjertet kalder rart,

Hjertet kalder kjønt og klart,

Kjørt deri ſig ſpeiler.

Men trods al Høithydsfens Spot

Med det Hjertelige,

Det er ſmukt og ſødt og godt,

Favlands Himmerige,

Af de gyldne Hjerter smaa
 Skabtes, luft med Bølgen blaa,
 Deiligst Bang og Bænge!

Derfor, gyldne Hjerter smaa!
 Er I end ilive,
 Skjælver ei for Skyer graa!
 Over de skal drive,
 Solen op af Havets Skjød
 Stige mild og morgenrød
 Brat, saasnart I vaagner!

Skjælver ei for Skyer graa,
 Ei for Tordenbraget,
 Allermindst for Nisser smaa,
 Som har Eder vraget,
 Kun for Trolden Søvnighed,
 Med hans falske Drømme-Fred,
 Kun for ham I bæve!

Vaagner, vaagner derfor nu,
 Hjerter med Guldsmykke!
 Kommer alt med Flid ihu
 Hvad I kaldte Lykke,
 Alt hvad baade først og sidst
 Skjaldene med Lyst og List
 Sang for Eders Bugge!

Baagner op og seer mod Øst
 Hvorfra Sol oprinder!
 Liver op med egen Røst
 Eders gamle Minder!
 Søger med en Morgenbøn
 Hjælp i Lys og Hjælp i Løn,
 Hjælp af Løver alle!

Elsket har I Liv og Fred,
 Lys og Glands og Glæde,
 Som den Største frydes ved
 Paa sit høie Sæde;
 Derfor Hjertets Gud iløn
 Bier kun paa Eders Bøn,
 Brat den at opfylde!

Løver alle da paa Stand
 Kyste deres Maner,
 Kæmpe for det lille Land
 Med de lave Banker;
 Ornen mister Næb og Kløer,
 Hjerteligheds Love=Der
 Bade sig i Solen!

Nordens Løver slutte Bagt,
 Blande Blod med Gammen,
 Skifteviis de holde Bagt,
 Binde allesammen,

Mellem Drefund og Eli,
 Hos de gyldne Hjerter ni
 Guld og grønne Skove!

Ostens Løve mageløs,
 Baade Lam og Løve,
 Lige kjæk til Lands og Søes,
 Dem kun gram, som røve,
 Til Guld-Hjerterne i Nord
 Alt hvad de har tabt paa Fjord,
 Han tilbagevinder!

8. Kjærlighed til Fædrelandet.

Tit den tydske Tordentale
 Bakte op i Danevang,
 Som af Søvn og af Dvale
 Heltemod og Folkesang,
 Kæmpe-Aanden, Folke-Magten,
 Bævne-Blusjet, Grændse-Vagten.

Gid den stolte Tordentale,
 Som en Tydsker barst og vred,
 Vække nu af Søvn og Dvale
 Danskens gamle Kjærlighed,

Af hvis Moderstjød udspringer
 Ret og Magt paa Englevinger.

Kjærlighed til Fædrelandet
 Er den sande Ddels-Ret,
 Kjærlighed og intet andet
 Elsker op en Helte-Ret;
 Kjærlighed i Pagt med Aanden,
 Den faaer altid Overhaanden!

Kjærlighedens Himmerige
 Er endnu at vente paa,
 Kjærlighedens Jorderige
 Luffes dog med Bølgen blaa,
 Er endnu og var alt længe
 „Danmark, deiligst Bang og Bænge!“

Derfor, Danmark, frygt kun ikke!
 Frygt er ei af Kjærlighed,
 Morgen-Dugg, som Mjød at drikke,
 Faldt til Dig fra Himlen ned,
 Den dig midt i Ragnemørke
 Stjænker Lys og Liv og Styrke!*)

*) Det er et gammelt Sagn i Norden, at under den store Ddelæggelse, Ragnaroke, skal nogle Smaafolk leve af Morgendugg.

Frygt ei for hvad Verden kalder
 Sin Nødvendighed af Staal!
 Anderledes deilig falder
 Ord paa Himlens Tungemaal,
 Dens „Nødvendighed“ hernelen,
 Det er netop Kjærligheden!

Derfor hvad end Verden siger,
 Og hvad Verdens-Magten vil,
 Staaer og falder Jordens Riger
 Dog med Kjærlighedens Ild,
 Hvor den blusser, boer Livsgrøden,
 Hvor den slukkes, hersker Døden!

Blus da op i Lys og Lue,
 Danmarks gamle Kjærlighed!
 Atter til din Blomster-Lue
 Da Lys-Alfer svæve ned,
 Bringe med fra høie Sæde
 Danmarks Livslys: Hjertens-Glæde!

9. Gammel Kjerlighed rustet ikke.

Nu skal det aabenbares,
 At gammel Kjerlighed
 I hver en Skjærsild klares
 Og er for Rust i Fred;
 For Levende og Døde
 Kan Daners Hjerter bløde,
 Men isne kan de ei!

End lever Kjerligheden,
 Som aldrig skal forgaae,
 Men klare sig hernelen
 Til Livet at forstaae,
 Til klart Ham at begribe,
 Der evig er i Live,
 Som Kjerligheden selv!

Saa er da ikke brustet
 „Fuldkommenhedens Baand“,
 For Kjæde er ei rustet,
 Den bryder ingen Haand,
 Men af hvert Led udspringer
 En Blomst med Fugle-Vinger
 Til Gyldenaarets Krands!

Ja, Kjæden af Kjærminder
 Man sagtens prise tør:
 Jo stærkere den binder,
 Des friere den gjør,
 Jo længer den mon vare,
 Des mindre staaer den Fare,
 Des ghldnere den bli'er!

Man længe nok maa sige,
 At Kjærlighed er blind,
 Det bli'er dog Lysets Rige,
 Hvor ret den strømmer ind,
 Og han har aldrig levet,
 Som klog paa det er blevet,
 Han først ei havde kjær!

Fra Arilds-Tid herinde
 Vi elsked „Liv og Fred“,
 Og hos vor Dannekvinde
 Vi elsked Kjærlighed,
 Saa er den Livets Gaade,
 Den sikkert bedst vil raade
 Fuldvoxne Dannemænd!

10. For Danmark.

Som: Manddom, mod og morska man.

Løvsal i det blanke Hav!

Rugmark over Ræmpegrav!

Tue lav hvorfra der steg

Tankeslugt og Strengelæg!

Lille Krog

Hvorfra dog

Rygtet vidt i Verden drog!

Kjær er du den danske Mand,

Thi du er hans Fædreland.

Staffet Magt og ringe Bægt
Har du blandt Europas Slægt;

Du maa høre fremmed Bud,
Som Du var et Skumpelskud;

Og Din Ret

Ta'er man let,

Af din Klage led og træet;

Nu saa hold for Tunge Tand!

Klag ei meer mit Fædreland!

Du er ei til Skændsel fød,

Og Du gjemmer i dit Skjød

Med din gamle Vres Arv

Dine Fædres Kraft og Marv,

Mild og svag
 Helst i Mag
 Foer din Søn paa Godtveirs-Dag,
 Men i Nød og Trængsel han
 Svigter ei sit Fædreland.

Bank ei meer paa Hovmod's Port!
 Faae din egen Gjerning gjort!
 Tørst ei efter fremmed Kruus,
 Men vær Herre i dit Huus!

Fra din Bang
 End engang
 Skal der tone Seierssang!
 Og din Sol fra Himlens Rand
 Atter stige, Fædreland!

11. Til Danmark.

Danmarks Rige i Høinorden,
 Mindst i Agt, men ældst paa Jorden,
 Blødt i Munden,
 Bedst i Grunden,
 Hør engang et Alvors-Ord!

Aldrig meer dig gaae af Minde:
 Nælde brænder Ven og Fjende,
 Sty dog Ilden,
 Brænde-Kilden!
 Holsteen er dit Nældeblad.

Hjertelighed er din Styrke,
 Trost i Sorg og Lys i Mørke,
 Den kun næres,
 Den kun bæres
 Af dit danske Modersmaal.

Paa din Rigsdag, i din Skole,
 Aldrig meer med Tydsk du bole!
 For din Lunge,
 For din Tunge
 Tydsk er Edder og Forgift!

Mens sig selv forguder Brimlen,
 Bær dig selv og stol paa Himlen!
 Fred og Glæde
 Sit Høisæde
 Keiser da paa Leiregaard.

Ei for lidt og ei for meget
 Bære Guds dig og dit Eget!

Da er rigest,
Da er ligest
Danevang et Paradis.

Tiden skrider, Verden ældes,
Kilder tørres, Stammer fældes,
Mod Afgrunden
Bøgelunden
Bedst er lukt med Bølgen blaa.

12. Danmarks Enke-Trost.

Ældgamle Land, hvis Hædersminde stiger
Med fra en Oldtid, tusindaarig, graa;
Du førstesødte blandt Europas Riger,
Dg som vi haabe vil, skal sidst forgaae;
Sagnrige Danmark! hvem ei Lykken sviger,
Naar Vrens blanke Tegne du agter paa:
Bær trøstigt! Er i Nummet end du liden,
Du er en Stormagt dog i Kraft af Tiden!

Ja, gamle Danmark! Du der lig en Enke
Har hyllet dig i Sorgens sorte Flor,
Dg i dit Tab din Tanke helst gad sænke,
Helst see tilbage mod de svundne Spor,

Din Stilling og din Fremtid du betænke,
 Du selv skal svare nu for Huus og Jord,
 Du selv skal hofte Vren eller Skammen;
 Thi tag som myndig Kvinde nu dig sammen!

Send ei til alle Sider dine Blikke,
 Som søgte rundt du Venner i din Nød;
 Hvis du har Venner, og de Hjælp dig skifte,
 Tag den med Tak og bliv ei derfor rød;
 Men selv tør ikke du gaae om og tigge,
 Tør ikke lægge Hænder nu i Skjød,
 Tør ikke plage Verden nu med Bønner,
 Thi glem ei, Danmark! du har vorne Sønner.

Har for din Dør endog sig Fjenden leiret,
 Ja brød i Huset selv med Bold han ind,
 Du mangengang har over Boldsmænd seiret,
 Og Seir forjættet er det faste Sind;
 Da Du var ung, som Avner du bortveired
 Med tydske Hjerner Tydsflands Hjernesvind,
 Og skulde da som gammel du forsage?
 Nei, nu dit Forsvar dine Sønner tage!

Hver griber til sit Vaaben for at fremme,
 Som Dannemænd det ægte Daneværk,
 Og Faren mødende vi ei vil glemme
 Bort gamle Balgsprog: Enighed gjør stærk!

Troßt dig, o Moder! Som du æres hjemme,
 Saa af din Fjendes Hyl din Hæder mærk!
 Ja, troßt dig! Er i Rummet end Du liden,
 Du er en Stormagt dog — en Magt i Tiden!

13. Modersmaalet.

Som: Vermelands-Bifen.

De sigte, at mit Sprog er en ussel Tiggerkvind,
 Som maa sin Skam med laante Pjalter dække:
 Hun har dog Ild i Diet og Roser paa sin
 Kind,
 Og frels og rig er hendes Fædres Nække;
 Og naar hun bort vil kaste med Haan hver
 fremmed Klud,
 Og bæere kun sin Stammes hjemmedævede
 Skrud,
 Forvist hun nyde skal en Dronnings Hæder.

De sigte, at mit Sprog er en brystsyg gammel
 Mand,
 Hvis trætte Hoved sig mod Graven sænker;
 I tusind Aar han har dog med Overmagt
 holdt Stand
 Og brudt paalistet Trældoms rustne Lænker.

Men lad vort Sprog kun være for Andre
 hvad det vil,
 Vi fik ei bedre Skat end det at gjemme;
 Det er vor Tankes Binge, vort Hjertes
 Strængespil
 Og Sjælens Speil og Følelsernes Stemme;
 Kun det vor Sorg kan rumme, kun det kan
 bringe Trøst,
 Kun det vor Drøm kan male og juble ud vor
 Lyst,
 Kun det kan vort og Folkets Liv forplante.

14. Tydsf og Dansk.

Tydsfken er nu ovenpaa
 Danskten underneden,
 Ikke blot i Aabenraa,
 Som engang forleden,
 Men, som sagt, fra Fastelavn
 Lige ind til Kjøbenhavn,
 Midt i Hovedstaden!

Tydsken maa da komme først,
 Danstken følge efter,
 Alt som Tyden, der sit Børst,
 Før han kom til Kræfter,
 Og som tydsk Ministeri
 Immer, til det er forbi,
 Gaaer foran det Danske.

Tydsken paa sin høie Hest
 Alting vil fortydske,
 Først det Vendiske, dernæst
 Flux det Sønderjydske,
 Saa det Danske, hvert et Gran,
 Og tilsidst med Engeland
 Baade Sol og Maane.

Danstken paa sin lave Baad
 Stager gjennem Sivet,
 Leder om de bedste Raad
 Til at bjerge Livet,
 Er saa lidt opsat paa Krig,
 At sit Hjemmetydskeri
 Knap den tør jordanske.

Derfor aldrig Danst og Tydsk
 Komme kan tilrette,
 Førend Tydsk er meer ei brydsk,
 Danstken ei kan sprætte,

Det vil sige: naar i No
 Jngenting er begge To,
 Som paa Kirkegaarden.

Derfor, Folk ved Bølgen blaa!
 Tag dig vel ivare!
 Freden, som der mægles paa,
 Er din største Fare,
 Lykken, trods de trange Raar,
 Hjalp dig et Par Tusindaar,
 Skjermer end de Kjælle!

Ung endnu er din Forstand,
 Gammel er din Lykke,
 Helst af den paa Svælgets Rand
 Bent et Mesterstykke!
 Frels dit Liv, imens du kan,
 Allermindst i Tydskens Land
 Groer en Ur mod Døden.

Ingen Tydsker er saa klog,
 Han det kan udgrunde,
 Hvad der staaer i Skjæbnens Bog
 Om de grønne Lunde;
 Men der staaer dog ligesuldt,
 At mens Tydsken døer af Sult,
 Da gjør Dansken Gilde!

Ingen Dansker er saa dum,
 Han jo maa det vide,
 Knapt er Danskens Raaderum,
 Knapt paa hver en Side,
 Men det mindste Himmerig
 Maa det største Helved sig
 Meget dog frabede!

15. Det danske Livs=Spørgsmaal.

Nordens Land! du Jetter overvandt
 Meer med Tungen end med Staalet,
 Af! dit store Timeglas udrandt,
 Nanden veeg fra Modersmaalet!
 Hjerteguld i Nordens Folkevang
 Smeltede med Hjertesuffets Klang
 I vort Norden gjennem Folkesangen.

Folkesang fra Hjertedybets Bæld!
 Dgsaa du i Lund forstummer,
 Og gjenlyder kun endnu i Fjeld
 Sørgelig som Bjørnen brummer;
 Falske Toner, som fra Lusten kom,
 Som med Veir og Binde skifter om,
 Løfte sig i Sky med Triller tomme!

Dg fra Syden, hvor sit Banesaar
 Manden fik med sine Helte,
 Stiger derfra ikke fort iaar
 Skyen over Sund og Belte!
 Truer ikke meer end Jern og Staal,
 Misteltenen Danmarks Tungemaal
 Til en Graad, som den ved Baldersbaalet!

Folkfrihed er det danske Guld,
 Bores Guld og grønne Skove,
 Den var Tydsken aldrig tro og huld,
 Hvad saa end han vilde love;
 Folkfrihed paa et fremmed Sprog!
 Folkfrihed under fremmed Nag!
 Maa det danske Blod ei derved koge!

Under Kamp med Tydsken gamle Dan
 Stifted Danmarks Kongerige,
 Hævdet har sig vore Fædres Land
 Kun mod Tydsk i haarde Krige,
 Slesvig, som idag og som igaar,
 Bar igjennem tvende Tusindaar
 Tvistens Væble, rødt af blodig Taare!

Sank vi nu med det i Tydsfflands Favn,
 Blødelig i Bærserks Arme,

Ei opgav vi kun vort danske Navn
 Med den gamle Strid og Harmen,
 Med vort Navn i Mindets Hovedbog
 Vi opgav vor Frihed og vort Sprog,
 For at fange Fisk som Tydsklands Naage!

Sørge = Floret! af, hvor det er tæt,
 Som en Tordensky det ruger,
 Skal det klares, skal det slagre let,
 Efter Kvindens stille Uger?
 Det er Knuden, som kun hid og did
 Dreier, ikke løser Mandevind,
 Det er Tale mørk om Nytaarstiden.

16. Aften rød gjør Morgen rød.

Daler Solen klar og rosenrød,
 Under Fugle = Aftensfangen,
 Alle spaae sig deraf Morgen rød,
 Naar de kjende Himmelgangen,
 Tidens Sol i hver en Himmelegn
 Stiger deilig under samme Tegne,
 Hvor i Hav den yndig saaes at segne.

Dg hvor saaes dog under Himmeltag
 En saa yndig Aftenrøde,
 Som i Danmarks gamle Bønnelag,
 Under Drotter senest døde!
 Skjalde=Sangen ved den grønne Strand
 Over Frederik og Christian,
 Hørte Mage vel man trindt om Lande!

Sang sig saa vel noget Folk i Grav!
 Svæved saa med Jubelrøster
 Dags=Herolde over noget Hav,
 Hvor ei klart det blev i Øster,
 Hvor der ei stod Morgen=Guld i Støb,
 Laae en Morgenrøde klar i Svøb,
 Til at straale over Verdens=Løbet!

Nei, gif Jord og Himmel ikke feil,
 Med hvert Stjernelys paa Bue,
 Dg er i det Forbigangnes Speil
 Fremtidsvarsel end at skue,
 Da er Frederiks og Christjans Vaar
 Vintergæffe, som bebude Vaar,
 Sørgetiden Dør til Gyldenaaret!

Tit vi fik den værste Vinterdag
 Med den varme Steen i Vandet,

Tit og Nat, et Dieblif før Dag,
 Rugged mørkest over Landet,
 Immer dog i tvende Tusindaar
 Dannemark fik atter Dag og Vaar,
 Immer dog til Guld blev Freias Taare!

Er da nu end Sørgesfloret tæt,
 Skjuler alt for Hverdags-Diet,
 Tiden snart dog kræve vil sin Ret,
 Da forsvinder Sørgetøiet,
 Da vi see, at Nord har gode Kaar,
 Sorgen smelter da som Is i Vaar,
 Klokken kimer da for Gyldenaaret!

Danmark! Kom da, med Dig selv, ihu
 Kun din gamle Lykke-Stjerne!
 Hav kun ei for Bølgegangen Gru
 I din Sø og i din Hjerne!
 Om end Tydsken teer sig nok saa spanst,
 Bliver Du kun ved at tale Dansk,
 Tydskland ei med dig sig skal „forganste.“

17. Danmarks Stjerne.

Som: Barnefødt i Laurbærlunden, eller:
Kongehaand og Folkestemme.

Aften = Stjernen, som vil følge
Solen til sit Hvilested,
Morgen = Stjernen over Bølge,
Sol = Herold paa Lyshavs Bred,
Det er Danmarks Lykke = Stjerne,
Thi som den i Kveld og Gry
Dane = Folket tindrer gjerne
Kun i Næde og i Ny!

Saa, dengang i Oldtids = Næde
Guldet kaldtes Frodes Meel,
Danmark paa sit Dronning = Sæde
Tindred som en Sky = Juveel,
Kvadet over hele Norden
Kaldte Danmark Glædens Havn,
Frodes Navn gif vidt paa Jorden
Over Hav i Gyldenstavn.

Atter tindred Danmarks Stjerne
Klart i Mellemtidens Ny,
I det Nære, i det Fjerne,
Gif af Knud den Store Ny;

Ham forgubed Islands Skjalde,
 Saa og Londons OIdermænd,
 Og Guld=Regnen saae man falde
 Ned fra ham ved Tiberen!

Sidst i Mellemtidens Ræde
 Tindred Aften=Stjernen mat
 Over Danmarks Kongesæde,
 Sank i Solbjergs=Havet brat,
 Det var Baldemarers Dage,
 Ridder=Tid paa Bølgen blaa,
 Saga til Høstgildet Mage
 Aldrig under Stjerner saae!

Danmarks Stjerne! kan du tindre
 End i Nytaarstidens Ny!
 Skal din Glands nu være mindre
 I det store Morgengry!
 Sidst du tindred over Jorden,
 Sank i Aftenrødens Favn,
 Kaldtes „Dagmar“ du i Norden,
 Morgenstjerne blev dit Navn!

Svaret Danmark har til Navnet
 Længe i Lysalfe=Sang,
 Lys=Ibræt endnu er Savnet
 Bidt og bredt i „deiligst Bang“,

Saaet er dog ved Sund og Belte
 Lyset i den gode Jord,
 Boyer op i unge Helte,
 Tindrer vist paany i Nord!

Frosten nu vel binder Jorden,
 Helte-Børn har bange Kaar,
 Saa det fort seer ud i Norden
 Til en Vinter uden Vaar;
 Lyset efter gammel Bane
 Sprænger dog vist Mørkets Baand,
 Tager paa sin Heltebane
 Kæmpeskridt med Liv og Aand!

Frihed er den Himmel-Kjerte,
 Som nu ventes trindt paa Jord,
 Frihed først for Aand og Hjerte,
 Som har Odelsret i Nord,
 Frihed og for Fod og Hænder,
 Som ei haster til Udaad,
 Frelse fra de grumme Bønder
 Og fra Tydskernes Uraad!

For den Friheds-Sol i Norden
 Bær da Blus i Morgengry,
 Og bliv vidt berømt paa Jorden,
 Danmarks Stjerne, sødt paany!

Mørket kan ei du adsprede,
 Kan det kun i Kveld undsfly,
 Og, som nu, paa Mark og Hede,
 Melde Dag i Morgengry!

18. Fremtids-Maalet.

Som: Mulmet sank det svale.

Brat af Slaget rammet,
 Kastet haardt til Jord,
 Ligger brudt og lammet
 Du, vor gamle Mo'er:
 Har du anden Tanke
 Nu end „lid og taal,“
 Saa forkynd, o Danmark,
 Mig dit Fremtids-Maal.

Søn! elendig, ussel,
 Hjertet fuldt af Nag,
 Tænker jeg med Blufsel
 Paa mit Nederlag;
 Men trods Bee og Baande,
 Trods hver bitter Skaal,
 Holder fast i Haabet
 Jeg mit Fremtids-Maal.

Faaer ved Fredens Frugter
 Først mit Saar jeg lægt,
 Snart jeg mig optugter
 Da en Helteslægt:
 Ynglinger i Blade,
 Dreng, klædt i Staal,
 Mænd med faste Hjerter,
 Det er Danmarks Maal.

Dernæst jeg opdrager
 Mig en Pigeslot,
 Som ei Hjemmet vrager,
 Som i Lidt har nok.
 Ingen Døgnets Flaner,
 Kendt fra Bog og Maal,
 Fromme, stærke Kvinder,
 Det er Danmarks Maal.

Saa min Hu mon stande
 Til en Ven, en kjæf,
 Som med mig vil blande
 Blod og ikke Blæf;
 Som ei troløs svigter,
 Høres Fjendesfraal:
 Trofast Broderforbund,
 Det er Danmarks Maal.

Kroner Lykken Enden,
 Har jeg først de Tre,
 Drengen, Pigen, Bommen,
 Svinder al min Bee.
 Da til Lurens Toner
 Blusfer Baun og Baal:
 Slesvigs Land gjenvundet!
 Det er Kampens Maal!

19. Den danske Skole.

Som: Danmark, deiligst Bang og Bænge.
 Danmark! gamle Skjoldung-Rige,
 Hvor fra Arildstid
 Sunde, Belte, Fjorde, Bige
 Binked Snekker hid!
 Hils dem fra de grønne Skove
 Mildt paa Dresundets Bove,
 Naar igjen de liljehvide
 Brimle under Lide.

Blidt som dine Bover blaane
 Under Sommerfky,
 Hils dem under Sol og Maane
 Fra din Skole ny,

Hvor dit Modersmaal skal raade,
 Tungen løse Hjertets Gaade,
 Lyset, som dertil er givet,
 Kaste Glands paa Livet.

Syng saa høit, som dybt du jukked,
 Under bange Raar!
 Thi som Sol af Hav opdukked
 Nu dit Gyldenaar.
 Det skal til din Ungdom svare,
 Det skal vinde, det skal vare,
 Med vort Modersmaal det søde,
 Som stod op af Døde.

Dine Froder, Dine Skjolde
 Skal nu brat opstaae,
 Dine Bondemænd de bolde,
 De skal ligesaa;
 Dine Hjarner, dine Signer,
 Som Dig lover, som Dig ligner,
 Dages skal med Rosenfinder,
 Dine som Kjærminder.

Rygtes skal det vidt paa Jorden
 Atter over Sø,
 At de Døde i vort Norden
 Leve under D,

At de ny og gamle Helte
 Sød i Mindet sammensmelte,
 Saa det kommer i det Klare,
 Hvad de Gamle vare.

Da det sees, at Havfru=Vetten
 I det danske Nord,
 Fostret op af Hjerte=Vættten,
 Gik med Frey ombord
 Paa Skibbladner, som kan bære
 Alt hvad der gjør Norden Være,
 Bære op i Storm og Stille
 Baade Stor og Lille.

Hil dig, gamle Skjoldung=Rige,
 Med din Skole ny,
 Danmarks Roes skal atter stige
 Med vor Sang i Sky;
 Klare skal sig Folke=Livet,
 Bølgen blaa og Alfe=Skibet,
 Baaben=Skjoldet, Løve=Modet,
 Dane=Hjerteblodet!

20. Det ny Bjarkemaal.

Egen Tone.

Hørt har jeg en lille Fugl
 Syngende paa Kviste:
 Solen vendte sig ved Jul,
 Før det Kragen vidste,
 Nu med Glands til Glæde stor
 Op og ned den gaaer i Nord,
 Som en Helt lysshaaret,
 Hele Gyldenaaret.

Baagner da nu brat I To,
 Som skal andre vække:
 Bogter gæv ved Gyngebro
 Over Speilebække,
 Guldkam bold i Gladhjems Gaard,
 Du som kjæft med Binger flaaer,
 Melder klart itide
 Morgenskyer hvide!

Sommerdag er længst i Nord
 Mellem klare Nætter,
 Baagner op ved Livets Ord
 Alle Lysets Bætter!
 Baagner baade Mod og Mægn
 Under Mjølners Himmeltegn!
 Baagu i Vaar, Guldalder
 Straalende med Balder!

Baagner Liv og Levelyst!
 Bidt paa Gavl med Sluggen!
 Midt imellem Nord og Ost
 Drikker Morgen-Duggen!
 Morgensangen da I naaer,
 Medens Nattergalen flaaer,
 Det er Kvad i Kjæde,
 Det er dobbelt Glæde.

Baagner ei i Grav og Høi,
 I de kolde Senge,
 Men i Svøb og Børnetøi,
 Over Buggens Gænge,
 Under Moderligheds Tag,
 Under Moderhjerterets Slag
 Under Brude-Kroner,
 Kæmpevise-Toner!

Baagner og staaer tidlig op!
 Ganger seent til Hvile!
 Tænder Bavn paa Bjergetop,
 Hvæsser Spyd og Pile!
 Skærper Sværd og blanker Skjold!
 Gjører Bærn mod Fjendevold!
 Enes om at hegne
 Alle vide Begne!

Baagner dog til meer end Strid,
 Kæmper kun for Freden!
 Over Stovværk alt med Flid
 Bedre end forleden!
 Tidens Lob og Tidens Tegn,
 Mandens Bærf og Livets Segn,
 Ude eller hjemme,
 Aldrig gaae ad Glemme!

Modersmaal i Folkemund,
 Lislige Sang og Tale
 Lyde i den grønne Lund
 Og i Riddersale;
 Saa det klart for Die staaer,
 Saa det luft til Hjerte gaaer,
 Alt hvad for et Dre
 Værdt det er at høre!

Baagn da til Vidunder sært
 Under Bugge-Sange
 Alt hvad Nordens Land har kjær
 Her i Folkevange!
 Baagn med Gammen til Idret
 Helte-Kuld af Afsurs Væt,
 Baade Mænd og Kvinder,
 Helte og Heltinder!

21. Det Folkelige.

Som: Kongehaand og Folkestemme.

Folkeligt skal alt nu være
 Trindt om Land fra Top til Taa,
 Noget Nyt der er i Gjære,
 Det selv Tosser kan forstaae.
 Men kan alt hvad brister, bødes
 Med det Ny, som først skal fødes?
 Beed man ogsaa hvad man vil
 Meer end „Brød og Skuespil?“

Folk! hvad er vel Folk igrunnen?
 Hvad betyder folkeligt?
 Er det Næsen eller Munden,
 Hvorpaa man opdager sligt?
 Findes skjult for hver Mands Die
 Folket kun i Kampehøie
 Eller bag hver Buff og Plov
 I hver Kjødklump før og grov?

Folk der var i gamle Dage
 Baade store Folk og smaa,
 Om der end er Folk tilbage,
 Gjøres nu der Prover paa:
 Folke-Aander alle vaagne,
 Som de vævre, saa de dovne,

Hvad de alle kan og vil
 Er at sætte Alt paa Spil.

Til et Folk de alle høre,
 Som sig regne selv dertil,
 Har for Modersmaalet Dre,
 Har for Fædrelandet Ild;
 Resten selv som Drageduffer
 Sig fra Folket udeluffer,
 Lyse selv sig ud af Væd,
 Nægte selv sig Indfødsret!

Rive løs sig Rigets Stænder
 Fra den fælles Folkeand,
 Da gaaer Hoved, Fødder, Hænder
 Latterlig paa egen Haand,
 Da er Riget sønderrevet,
 Fortidsalderen udlevet,
 Folket mødig sover hen,
 Baagner vanffelig igjen!

Har dog Folket havt til Vætte
 Meer af Land end Veir og Bind,
 Trøstlig det sig tør forjætte
 Liv igjen, som aandes ind:
 Gylben=Naret, som det falder,
 Efterglans af sin Guldsalder,

Som gjør alting aabenbart,
Livet lyst og Ordet klart!

Saa paa os i Nørreleden
Mander nu vor Bætte prud,
Med vor Pest han bryder Freden,
Driver Tydsk af Norden ud,
Bækker trindt i Danmarks Rige
Alt det Danske, Folkelige,
I vor Hjerne, i vort Bryst,
I vor Skrift og i vor Røst.

Faaer vi ægte Danske Love,
Danske Skoler splinterny,
Danske Tanker, Danske Blove,
Kinder op vort gamle Ry:
„Dansken, lykkelig begavet,
Boer med Fred og Fryd paa Havet;“
Da er Folkets Daad og Digt,
Da er alting folkeligt!

Præst og Adels, Borger, Bonde,
Konsiner, Skipper, Skolemand,
Kalde alt Udansk det Onde,
Bærge Danstensk Fædreland,
Dg mens hver har Syssler sine,
Alle dog hinanden ligne,

Har tilfælles Byrd og Blod,
 Modersmaal og Løvemod!

Folkeligt er her i Bangen
 Endnu eet af Hjertensgrund,
 Folkelig er Elskovssjangen,
 Egte dansk i allen Stund,
 Ei paa Val og ei paa Thinge
 Agtes Børn og Kvinder ringe,
 Hvad der end gaaer op og ned,
 Dansk er immer Kjærlighed!

22. Dansker-Vise.

Egen Tone.

Hvorfor skal vi slaaes,
 Da Freden dog bedst huer os?
 Ja, Freden er sød,
 Fred i Liv og i Død,
 Fred og Ro i vort Hjem allevegne.

Derfor maa vi slaaes
 Og Tydskten tilgavns byde Trods,
 For Trætte og Riv,
 Det er Tydskerens Liv,
 Og vor Nabo det er han desværre.

Derfor maa vi flaaes
 Og Tydsken tilgavns byde Trods,
 Med Fynd og med Klem
 I vort Huus og vort Hjem,
 Som ved Eider og ved Dannevirke.

Derfor maa vi flaaes
 Og Tydsken tilgavns byde Trods,
 Til Fred som for Spanst,
 Faaer for Tydsken alt Danst,
 Først og sidst da for Hjemtydsferiet.

Derfor maa vi flaaes,
 Dog Fred og ei Krig huer os,
 Til Fred vi kan faae,
 Og til Freden at naae
 Fredens Gud vil os Seieren skjænke!

23. Overtallet og Overmagten.

Som: Hvor Bolgen larmer hoit fra So.

At Overtal er Overmagt,
 Det maa vi daglig høre,
 Sig Tydsken det saa tit har sagt
 Og tudet os i Dre,

Saa hardtad vi har glemt iaar,
 At det, saavist, som Danmark staaer,
 Er Løgn i Tydsker=Halsen.

Vi lærte ellers godt ifjor
 Af Tydsklands Myretuer,
 At ingenting mod Age=Thor
 Bar hundredtusind Fluor,
 Og at den største Bætte=Hær
 Som Fluor faldt saa noget nær
 For Helten og hans Hammer.

Vi veed jo og, den Sag er reen,
 Trods alle Tydskens Finter,
 At Almagts Gud Han er kun een,
 I Sommer og i Vinter,
 Al Verdens Brimmel er kun Straa
 For Lynets Gud at blæse paa,
 Saa gaaer det op i Røgen.

Som Dansken i to Tusindaar
 Har trodset Dvertallet,
 Saalænge Danmarks Rige staaer,
 Vi trodse Tydsker=Brallet,
 Og tog han Slesvig, vandt han Als,
 Han ligesuldt er om en Hals,
 Naar „Gud med os“ vi sjunge.

Dg „Gud med os“ i Liv og Død,
 Med Frihed og med Freden,
 Den Sang i Danskens Mund er sød,
 Saa sød som Kjærligheden;
 Thi blæse vi ad Dvertal,
 Hvormed det kun er Knald og Fald,
 Med os er Overmagten!

24. Danst Løsen.

Med Gud! Med Gud! det Ord har Magt
 Og Liv og Aand,
 Den Hovedsmand med evig Kraft
 Har Seir i Haand!
 Med Gud! og vis er evig Seir
 Trods Saar og Død!
 Hver Heltesjæl i Sandheds Leir
 Til Seir blev sød!

Med Gud! og Kampens Maal er vist
 Som Dommens Bud!
 Med Gud er Liv og Seir tilsidst!
 Hold ud! hold ud!

Med Gud! hold Stand, du danske Mand!
 Hold ud! hold ud!
 For Frihed og for Fædreland!
 Med Gud! med Gud!

25. Saalønge der er Liv, er der Haab.
 Som: Vi Somand gjør ei mange Ord.

Nu Dren er ved Roden lagt
 Af Danmarks Folkestamme,
 Og dømt har Fjenders Overmagt,
 Hvor først dens Egg skal ramme;
 Den jydsk Green, der slyggebred
 Har raft til Sli og Trene ned,
 Man kaste vil som splintret Bed
 I tydske Skattelovne.

Men har end Frost og Regn og Storm
 Dens grønne Liv forpjudsket,
 Har giftig Svamp og graadig Orm
 Sig ind i Barken lusket,
 Saa steg dens Saft fra fælles Rod,
 Og end dens Marv er sund og god,
 Og om vi bort den hugge lod,
 Saa maatte Stammen visne.

Men Gud ssee Lov! det Folkeliv,
 Som tidt i Ladhed blunded,
 Som sygned tidt i smaalig Riv,
 Og tidt var rent forsvundet,
 Det vaagner op i Farens Stund,
 Det reiser sig fra Hjertets Bund,
 Det knytter Haand, det aabner Mund
 Og aander Haab og Styrke.

Ja, Sorg og Lidelse og Nød
 Skal nye Kræfter tænde,
 Og sone Alt, hvad vi forbrød,
 Og Tab til Seier vende;
 Den gjæve sønderjydske Mand
 Vil ikke slippe Folk og Land,
 Og vi vil holde fast som han
 Paa gammel Arv og Ære.

Og vi vil stole trygt paa Ham,
 Som styrer Rigers Skæbne,
 Som sendte Nederlagets Skam,
 For bedre os at væbne,
 Som truer os med Folkedød,
 At Folkeviljen sløv og blød,
 Lig Jernet gennem Essens Blød,
 Til skarpen Staal skal hærdes!

26. Fremtids-Haab.

Som: Kong Christian stod ved høien Mast

Skal atter vi til Foraar naae,
 Til ruggront Land,
 Da tør vi ikke gaae paa Taa,
 Men vore Træsko trædes maae,
 Dg vi maae pløie, vi maae saae,
 Saa frisk vi kan!

Ja, pløie løs med dristig Haand
 I Dybet af vor Folkeaand,
 Dg trylle frem som Gefion
 Et Land!

Et Land som vore Fædres Land,
 Dg dog et nyt,
 Hvor høie Syners Fjelderand
 Sig løfter over hviden Sand,
 Saa Modersmaalets Fossevand
 Kan larme lydt!

Et Land, hvor ingen Tvedragts-Trold
 Tør isne med sin Nande kold,
 Et Land, som trodser Fjendevold,
 Et nyt!

Fald ned for alle Sjæles Gud,
 Fald ned for Ham!

Saa kaste vi paa Herrens Bud
 Bor sidste Rug i Mulmet ud,
 Og glemme Storm og Vinterflud
 Og Skaar og Skam.

Da skal fra Danmarks lyse Bang
 For onde Dages Tugt og Tvang
 Høit svinge sig en Takkesang
 Til Ham!

27. Danmarks Nød.

Som: Fredm. Ep. 77.

Blev nu til Spot dine tusindaars Minder?
 Er dit Sværd nu brustent og plettet dit Skjold?
 Blev dine Mænd nu til klagende Kvinder?
 Trampe dine Fjender den sloifede Vold?
 Er nu paa Sange din Bogelund tom?
 Maa vi nu blues med Blikket mod Jorden,
 Bed hver en Tone, der minder os om,
 At du var Dronning i Norden? —

Svigtet af Venner og svigtet af Frænder, —
 Hver en Stjerne skjult i den bælmørke Nat, —
 Banneret baaret af samlende Hænder; —
 Havde baade Himmel og Jord dig forladt?

Slangen, du fostrede selv ved din Barm,
 Frem af sin Hule sig snigende voved,
 Sloved dit Bærg og lammed din Arm,
 Boied i Støvet dit Hoved.

Skibet er strandet; — saa lad os da bjerge
 Nass igjennem Brændingen Alt, hvad vi kan:
 Billien, der mægter vor Frihed at værges,
 Trofskab indtil Døden mod Fædrenes Land,
 Levende Haab, der kan svinge vort Flag,
 Dødeligt Had, der kan hvæsse vor Klinge,
 Klippefast Tro paa den Fremtidens Dag,
 Der skal Gjenfødselen bringe.

Lad os da vente og ikke forsvage,
 Agte paa de varslende Tegn under Sky,
 Bære de tunge Forsmædelsens Dage, —
 Atter skal i Danmark en Morgen dog grye!
 Kommer da Luftningen frisk over Strand,
 Ruller da vældigt den vækkende Torden,
 Da skal du atter, mit Fædreneland,
 Løfte dit Hoved fra Jorden.

Da skal du see dine Søner staae rede;
 Og da skal den hvislende giftige Snog,
 Som nu tør sig frækt i Solskinnet brede,
 Flygte for dit Blik til den mørkeste Krog.

Da skal dit ældgamle Banner paany
 Vinke til Seier de Faa mod de Mange,
 Dg da skal atter blandt Sværdenes Gny
 Runge de freidige Sange!

28. Frit Mod!

Som: Kong Christian stod ved høien Mast.

Staa fast, du lille Flok, staa fast
 I Stormens Brag!

Alt knækket er din ranke Mast,
 Dg Tovet sprang og Seilet brast;
 Du slingrer under Bindens Kast
 Dg Bølgens Slag;

Du driver mellem Rev og Stjær,
 Dg ingen Ankerplads er nær,
 Dg intet venligt Morgenstjær
 Behuder Dag.

Staa fast paa overskyllet Dæk
 Med sikker Fod!

En trofast Haand hinanden ræk!
 Lad Stads og Fjas kun blæse væk!
 Kast overbord din Pengefæk,
 Men ei dit Mod!

Huff paa, du er en Vifing-Væt,
 Som ei tør blive ræd og træet,
 Mens end tilbage er et Bræt
 Af Skuden god!

Dg har du ingen Pøds ombord,
 Som Kursen veed,
 Saa grib med egen Haand dit Roer
 Dg styr paa Stregen ret i Nord,
 Saa er du i det rette Spor
 Til Havn og Rhed.
 See op, som dine Fædre saae!
 Imellem Skyer og Taager graa
 Du seer den klare Stjerne staae,
 Som ei gaaer ned!

29. Den danske Sag*).

Dansker! født ved Bølgen blaa
 Dg de grønne Skove
 Hvor du Solen yndig saae
 Bjerger sig i Bove!

*) Naar Versene tages sammen, to og to, kan den synges som: Danevang ved grønne Bred.

Du som her blev vugget spæd
 I Kjærminde-Skjødet,
 Kysset mild, om end du græd
 Høit for Albustødet!

Slaa dog ei paa Noden Brag,
 Hvoraf du est runden!
 Føl dog, at den Danske Sag
 Den er din i Grunden!

Føl, at Hjerte som en Steen
 Mand har over Mulde,
 Naar sit eget Kjød og Been
 Dødt han seer med Kulde!

Derhos er den Danske Sag
 Fredens Sag paa Jorden,
 Bliver og til Dommedag
 Glædens Sag i Norden!

Sjælen i den Danske Sag,
 Før og efter Frode,
 Det var baade Sands og Smag
 For det Fredegode!

Glandsen af den Danske Sag
 Bar ei meer, ei mindre,
 End den Glæde mild og spag
 Hvoraf Dine tindre!

Glædens Glands i Fredens Mag
 Skjøn er uden Mage,
 Derfor er den Danske Sag
 Hjertets alle Dage!

Dg er, til den sorte Død:
 Vinter uden Sommer,
 Hjertet dog ei Rosen rød
 Over alle Blommer!

Derfor er den Danske Sag
 Blomsternes i Enge,
 Rosernes hver Sommerdag
 Som i Brudesege!

Derfor er den Danske Sag
 Fuglenes i Lunden,
 Som har hver en Sommerdag
 Hjertets Røst i Munden.

Derfor er den Danske Sag
 Himlens Sag foroven,
 Prist i Eng hver Sommerdag,
 Prist i Bøgeskoven!

Derfor er til Lands og Søes
 Danmark ingenlunde
 Som man siger, værgeløs,
 Og maa gaae til Grunde.

Tvertimod den Danske Sag
 Landens er tilvisse,
 Som med Priis for Hjertelag
 Svæver over Jøse.

Det er Kæmpe-Landens Sag,
 Som, selv gram i Huen,
 Midt paa Valen, Dag fra Dag,
 Deler halvt, med Fruen!

Derfor til den Danske Sag
 Midt i Kamp vi kvæde:
 Med Dig gaaer til Døddedag
 Seier, Fred og Glæde!

30. *Danskheden.*

Danmark! deiligst Bang og Bænge,
 Luft med Volgen blaa,
 Hvor de fagre Havfrusenge
 Smult som Bugger gaae,
 Hvor, naar Sol staaer op af Bove
 Vi faae Guld og grønne Skove!
 Dig ombølge Sang af Brage
 Som i gamle Dage.

Danmark! Perlen iblandt Kvinder!
 Fostermoder fød!
 Tusind Krandsø af Kjærminder
 Hvile i dit Skjød,
 Dine gule Loffer graane,
 Lad dem om din Isse blaane!
 Mageløst da, som din Lykke,
 Er dit Hovedsmykke.

Danmark med den jævne Tale
 Og det stille Sind!
 Lad i Hytter og i Sale
 Lyset strømme ind,
 Saa vi stile, saa vi stævne
 Efter Art og efter Evne;

Med det Stive os forpiner
 Tydsker og Latiner.

Danmark med det rige Hjerte,
 Med den klare Røst
 Til at tolke Fryd og Smerte,
 Tone Haab og Trøst!
 Med vort Modersmaal det søde,
 Munterhed staae op af Døde,
 Lære os at rime sammen
 Alvor ret med Gammen!

31. Danmarks Priis.

Danmark, Fostermoder kjære!
 Hør vor Frydesang!
 Himlen disse Toner bære
 Over Sø og Bang!
 Ryst jert Lov, I Bøgeskove!
 Hav, du krumme stolt din Bove!
 Pytter! nu den danske Tunge
 Gladelig skal sjunge!

Græs og Korn og Ved gi'er Jorden,
 Føde, Lys og Lyst!
 Dannemark bespiser Norden
 Af sit rige Bryst;
 Trindt paa Hav, paa Sø og Strømme
 Rigtbeladne Snekker svømme;
 Uden Tal de Fissestimle
 Underne den vrimele.

Er ustadig end vor Sommer,
 Og vor Vinter lang,
 Engen har dog sine Blommer,
 Frugt har Danevang;
 Kolde Storme, Hjerter varme,
 Kjærlighed i ædle Barme,
 Trostfab under Sorg og Glæde
 Har i Danmark Sæde.

Dine Sønner, elste Moder!
 Ofte Sværdet svang,
 Bærrede om dine Goder,
 Bærged for din Bang.
 Enighed gjør Kæmper stærke,
 Mod er rette Daneværke:
 Segnes saa den Danske Hæve,
 Ledet er i Lave!

32. Danmarks frugtbare Herlighed.

Byg og Bøg og Dannekvinder,
 Det er Danmarks Herlighed,
 Den forgaaer kun og forsvinder,
 Naar paa Freias Lilje-Kinder
 Længer ei Guld-Taaren rinder
 Fra Kjærminde=Diet ned!

Byggets Arefrands hin gule
 Veies op med røden Guld;
 Bøgen vinker trindt fra Thule
 Alle søde Sanger-Fugle;
 Dannekvinders Raaber skjule
 Jordens bedste Heltefuld!

Danmarks Perle Sælland nævnes
 Nu som alt i Hedenold,
 Bygget meies, Bøgen stævnes,
 Kvinder døe, men immer levnes
 Spirer, som, naar alt udjævnes,
 Bære dog de fleste Fold!

Sønder=Jylland glemtes længe,
 Hvor om Danmark Fuglesang,
 Ingensteds dog bedre Dreng
 Fødtes under Himmelfenge,
 Til for deiligst Bang og Bænge
 Høit at reise Lurens Klang!

Der, hvor Hellig-Bækken vinder,
 Der, hvor Dannevirke stod,
 Der med Freias Liljekinder
 Græde Guld nu Dannekvinder,
 Der nu Fugle-Prisen vinder
 Døttrene af Danebod!

Luren gjalder, høit gjenlyder
 Bjerg og Bølger af dens Klang,
 Havfru-Rjæden op sig slyder,
 Under Dands i Sang udbryder,
 Kvæder om hvad det betyder,
 Toner Danmarks Svanesang!

Saaes Kornet, grønnes Skoven
 Under Gjallerhornets Lyd,
 Kuller Dønnet henad Boven,
 Bentes Held og Kraft fra Oven,
 Danmark, efter Korne-Loven,
 Binder Seir og høster Fryd!

Da, mens Timeglasset vinder,
 Barer Danmarks Herlighed,
 Hjertets Engel let forbinder
 Med Livbaandet af Rjærminder,
 Vitten god af Dannekvinder,
 Klarer Alt med Rjærlighed!

33. Den sonderjydske Bonde.

(Af en Sønderjyde).

Som: Paa Tave Bondes Ager ved Birkinde By.

Eia! hvor man nu tumler med Sønderjyders
Land,

Bildtydsffen han raser, saameget som han kan,
Alt Dansk skal lægges øde og kvæles i sin Rod,
Ei meer maa der synges om gamle Danebod.

Med Spydsod man flytter nu Grændseffjel og
Ret,

Det sorte bliver hvidt, og det gode bliver slet,
Med Ed og Tro man leger, som var den
tydske Gud

Ei længer den samme, der gav det første Bud.

I Nag spændes Bonden og tvinges skal han til
At lade som han ynder det grusfulde Spil,
Han Sprog og Sind skal stifte, alt som man
stifter Kjøl,

Dg brat i Knæ han synke skal for den tydske
Sol.

Men see, om han gjør det, om Danrigets Bord
Ei bliver hans Hjem, og hans Blik vendt
mod Nord,

See, om han Ratten bøier for Nagets Jern
 og Bast,
 Om Haanden ikke holder om Danebroge fast.

Nei, tryk du kun, Tydsker, saameget som du kan,
 Den sønderjydske Bonde skal nok holde Stand,
 Den sønderjydske Bonde ei skifter Sind og
 Lod,

Nei, dansk bli'er hans Hjerte, hans Fane hvid
 og rød.

Dg midt under Tydskerens Brassen og Slag
 Seer freidig han dog frem mod den kommende
 Dag,

Med Haand over Diet han speider imod Pol,
 Hvor Nordstjernen blinker, der venter han sin
 Sol.

Dg vist skal den komme, giv Tid kun og
 Taal,

Alt længe fylbt til Randen er Urettens Maal,
 Snart Ratten skal bortskride, og Morgenen
 skal grye,

Dg gamle Danmarks Rige, det fødes skal paany!

34. Danstjerne og Romer-Trollen.

Som: Hvor Bølgen larmer høit fra Sø.

Det er et Sagn fra gammel Tid:
 „De Danske boe paa Havet,
 Paa Havets Bund, i Dybets Favn,
 Er deres Skat begravet;
 De Danskes Maal med Bølgeklang
 Hensmelter i en Havfrusang,
 En Graad som Guld og Ravet.

Det er et Sagn fra Østerland:
 „De Danske drog mod Norden,
 At søge Ly paa Havsens Bund,
 Var ei der Fred paa Jorden;
 De flygted for den lede Troll,
 Som hader Fred og elsker Bold,
 Og ryster ei for Torden!“

Og det var Romer-Rigets Troll,
 Han soer i Orne-Hammen,
 Men da han kom til Elbens Bredd,
 Han fandt ei Dane-Stammen,
 Den flygted brat til Ryst og Ø;
 Bed Belt og Sund og Østersø,
 Der sidder end den sammen.

Bel Trolden led i Høgeham
 Udsendte mangan Speider,
 Og mange alt som Danmarks Aar,
 Blev Romer=Troldens Feider,
 Men ihvor fry han end drog frem,
 Slukøret kom han altid hjem,
 Naar han gif over Eider.

Den første Gang han over fløi,
 Sin Lykke der at prøve,
 Da gjerne ham imøde brat
 Der kom en vinget Løve,
 Som stækkede hans Binger saa,
 At aldrig meer han prøved paa
 Sin Flyvekunst at øve.

Hvortit end siden Trolden drog
 I Strid for Romer=Rige
 Til Kolding=Åa og Otte=Sund,
 Han immer, vil man sige,
 Et Rygte hørte søndensfra,
 At Løven havde viist sig da
 Ved gamle Holgers Dige.

Bor Løve har ei Binger meer,
 Og skjør er Huggetanden,
 Dødsfyg han laae paa Gravens Bredd
 Med Diet vendt mod Stranden,

Han reiste kun med Nød sig op,
 Da en forheret Væls-Trop
 Ham sparkede for Panden.

En Væls-Trop er ingen Ting,
 Men Trolden selv kom efter,
 Bor Love holdt sig mod ham kjæf
 Som med de sidste Kræfter;
 Fra Frederis til Isted-Kro,
 Saalænge end Kjærminder gro,
 Ved hver af dem det hester.

Men kommer der engang den Dag,
 Hvorpaa vi var belavet,
 At Dannevirkes Love bold
 I Slien er begravet,
 Da lære skal den lede Trold,
 Endnu dog, som i Hedenold,
 De Danske boe paa Havet!

Før synke ned til Havsens Bund,
 Fra Sorrig og fra Glæde,
 End lade sig af Troldens Gjæs
 Ihjel paa Landet træde;
 Det er den danske Tankegang,
 Det er med Guldgraads Volgeklang
 Bort gamle Havfru-Kvæde!

Saa græd da Taarer, Danediis,
 Som Guldet og som Ravet!
 Den varme Graad, som brænder ei,
 Gjør kjærligt Savn af Tabet,
 Og i de Taarer speiler sig
 Langt mere yndig Himmerig
 End Himmellys i Havet.

I Graad og Krands af Piger smaa,
 Og Kys af Dannekvinder,
 Naar Gud det vil, dog Lægedom
 For Sot og Saar man finder,
 Og Gud var altid Danmark god,
 Saa Løven nok til Danebod
 Endnu sit Knæl forvinder!

35. Frihed og Lighed og Broderskab.

Frihedens Hjem er det høie Nord,
 Der den mod Freden ei spænder sin Bue,
 Frihedens Aand er den stærke Thor,
 Fredens guldklokkede Sif er hans Frue;
 Derfor det toner med Liv paa Hav:
 Frihed og Lighed og Broderskab!

Folke-Lighed er et Nordisk Ord,
 Læmpelig løser det Lighedens Gaade,
 Aser og Vaner gjør eet i Nord,
 Aanden og Hjertet tillige mon raade,
 Sammen de synge med Liv paa Hav:
 Frihed og Lighed og Broderskab!

Broderskabs Kilde er Blodets Røst,
 Ei som den raaber til Himlen fra Jorden,
 Men som den hviffer fra Bryst til Bryst
 Lislig om Fostbroderskabet i Norden;
 Fostbrødre synge med Liv paa Hav:
 Frihed og Lighed og Broderskab!

Gudhjem det grønne, forsvær dig kjækt!
 Freden ei miste sit Fristed paa Jorden!
 Kæmpen hos dig er af Skjaldeslægt,
 Rimeligt føie sig Alting i Norden!
 Synges og sees da skal paa Hav
 Frihed og Lighed og Broderskab!

36. Fuglevise.

Som: Velkommen i den grønne Lund.
 For Bønder Himlens Fugle meer
 End for de Store sjunge,
 Som heller lee ad Fuglens Fjer,
 End lytte til hans Tunge.

Dg Skjalden er af Fugle=Art,
 Hans Tankering har Binger,
 Som Fugl i Luften flyder Fart,
 Han luft i Sky sig svinger.

Man klarlig og paa Marken saae,
 Hvor Sangen var i Mode,
 Da Hjarne sang for Bønder graa,
 Som bar om Land Kong Frode.

Nu længe dog i Danevang,
 Med deilig grønne Skove,
 Uhort var hardtad Skjalde=Sang
 For dem i Klæder grove.

Med Dre knap for Gjogens Ruf
 Gik Bondemand bag Ploven,
 Dg hørte for sit eget Suf
 Ei Fuglesang fra Oven.

Men Gud og Danmarks Kongesøn,
 De sørged for den Ringe,
 Saa godt kan Sang fra Stoven grøn
 Nu i hans Øren klinge.

Der staaer en Steen paa Besterbro,
 Det er en Vrestøtte
 For Hjertet, som i Kongebo
 Ved Bondens Lænker blødte.

At løst er nu hans Trællebaand,
 Kan Steen dog ei bevise,
 Men Skjaldefang med Liv og Aand,
 Som Bonde=Læber prise.

Saasandt vi er af Fugle=Art
 Og Hjarnes Skjalde=Stamme,
 Det kjendes maa paa Bønder snart,
 At tændt er Friheds Flamme.

Igen da lytter Menigmand
 Til Kvad og Kæmpeviser,
 Og frydes ved sit Fædreland,
 Og Skjaldefangen priser.

Som Fugle i den grønne Lund,
 Vi skal for Bønder kvæde,
 Saa det kan gaae fra Mund til Mund,
 Fra Slægt til Slægt med Glæde.

Det være skal vor største Fryd
 Som Skjalde barneglade,
 Naar hoppe kan ved Sangens Lyd
 Selv bare Been paa Gade.

Det kaldes skal vor bedste Sang,
 Til evig Roes og Minde,
 Som løber rundt i Danevang,
 Naar Piger Regen binde.

Det være skal vor Hæders-Krands,
 Naar vore Toner milde
 Med Pigerne gaae let i Dands
 Ved hvert et Bønder-Gilde!

37. Bonde-Friheden.

Som: Danmark, deiligst Bang og Bænge.

Grønnes, Danmarks Bøge-Skove,

Seent, men sødt i Mai!

Rød og hvid paa blanken Bove,

Dannebrog, vai!

Lange Dage, lyse Nætter!

Jubler ud, hvad os forjætter

Kongens Ord med Folkets Stemme:

Frihed blandt os hjemme!

Lærker smaa og Nattergale!
 Slaaer nu Slag i Slag!
 Bæxler Sang i høie Sale,
 Liffelig, Nat og Dag,
 Om det Vaand, som Frihed knytter,
 Om det Raad, som Riget nytter,
 Om hvor yndig Konge-Haanden
 Binked Folke-Haanden!

Krands dig, gamle Friheds-Støtte,
 Nu til Gyldenaar,
 For den Drot, hvis Hjerte blødte
 Ved de Ringes Kaar!
 Egeløvet rigt dig smykke!
 Thi nu vaagner Bondens Lykke,
 Nu ei længer Nattens Mørke
 Skjuler „Rigets Styrke.“

Frit sig løfter Folkets Stemme
 Nu som Kongens Raad,
 Aldrig mere gaaer ad Glemme
 Fjerde Fredriks Daad:
 Taget op i Adelfstanden,
 Sidder nu hos Herremanden,
 Slaaer til Lyd i Høielofte
 Bonden med sin Kofte!

Bondemand, som frit kan flytte,
 Tale høit sin Sag,
 Han er Rigets Friheds-Støtte
 Under Kongeslag,
 Sule skjøn med Liv og Mæle,
 Som kan Huus og Hal bejjæle,
 Med Forstand paa Arve-Fæste,
 Ja, paa fælles Bedste.

Morgenrød oprinde Solen
 Over Belt og Sund!
 I den straalte Konge-Stolen
 Over Mark og Lund!
 For den svinde Søvn og Mørke,
 Bed den frydes Landets Styrke,
 Daadfuld, til i Aften-Glandsen
 Gløder Hæders-Krandsen!

38. Grundlovs-Sang.

(5te Juni 1864).

Danmark, deiligst Bang og Bænge!
 Solen atter leer,
 Somren kommer langt om længe,
 Af! du knap den seer,

Ligger spændt i Trædsffheds Fælde,
 Dømt af Dævle, pint af Trælle,
 Grunder bleg med Sorg i Sinde:
 Hvor er Raad at finde?

Altid før, naar Mørket ruged,
 Svandt det som en Sky;
 Altid før, til Jorden knuget,
 Stod du op paany,
 Altid før, naar Bjerger raved,
 Let og tryg du flød paa Havet;
 Mon, mens Verden mat dig synker,
 Nu din Stjerne synker?

Nei, forvist den ei skal dale
 Trods de bange Raar;
 Thi din Frihed er en Svale,
 Der om Sommer spaaer;
 Tusind Aar din Isse tynged
 Friheds Sol har den forynget,
 Ung du staaer, mens Fjendens Dage
 Snart er lagt tilbage.

Frihed kom paa Binger lette
 Himmelsendt herved,
 Derfor vaagned Mørkets Tætte,
 Derfor er han vred,

Mærker dog i Hadets Krampe,
 Det er haardt mod Braad at stampe,
 Skrevet staaer hvor Stjerner gløde,
 Han er dømt tildøde.

Ja, dit Frihedstræ er Pantet,
 Givet dig af Gud,
 Det slog Rod paa Sletten plantet,
 Det skal vore ud,
 Staae, naar knust er Drnens Nede,
 Over Dannemænd sig brede,
 Dækkes rigt med Lov og Blommer
 I en ny Skærsommer.

Danmark, deiligst Bang og Bænge,
 Svøbt i Sorgens Slør,
 Smyk med Blomster dine Enge,
 Kron din Skov som før;
 Dine dybe Bunder bløde,
 Skjul dem under Roser røde!
 Mørkets Hær sig om dig leirer,
 Men din Stjerne fejrer!

39. Danmarks Kæmpegrave.

Egen Tone.

Danmark, dine Kæmpegrave
 Er en kostbar Skat,
 Bedst af Alt, hvad i din Have
 Gud har gavmild sat;
 Havde du ei gyldne Agre,
 Grønne Skove, Møer fagre,
 Løstet dog din Søn sit Die
 Stolt fra Bantahøie.

Thi de Sværde er ei rustne,
 Som har Kæmper fulgt,
 Og de Skjolde er ei brustne,
 Som i Muld blev dulgt,
 Bryder Fjendehaand dit Gærde,
 Bærer Jorden blanke Sværde,
 Klinge Skjoldene og vække
 Dine Sønners Række.

Blodet, som din Bund har druffet,
 Randt ei uden Frugt,
 Og det Liv er ei udsluffet,
 Som til Daad blev brugt;

Af hver Helt i Kampen faldet,
 Hundred nye til Liv blev kaldet;
 Frem en mangedobbelt Styrke
 Gaaer af Gravens Mørke.

Hver en Daad paa Sagas Tavle
 Staaer i Lueskrift;
 Der den lever, for at avle
 Atter ny Bedrift.
 Sommersolens Glands ei maaler
 Sig med Mindets stærke Straaler,
 Hvor de tændes, hvor de gløde,
 Haabet staaer i Grøde.

Danmark! dine Kæmpegrave
 Skal du vogte tro!
 Trives skal om dem din Have
 Og din Lykke groe!
 Naar paa dem du tager Vare,
 Møde kan du trygt hver Fare;
 Thi en Magt i den du eier,
 Som forjætter Seier!

40. Danmarks Høitidsdage.

Som: Danmark, deiligst Bøng og Bønge.

Danmark, under Vinters Hjerter,

Tit i Fare stod,

Følte, blegnende af Smerte,

Isnen i sit Blod,

Fandt dog, inderlig i Barmen,

Til sin Lykke atter Barmen,

Som kan mellem Sund og Belte

Is optøe og smelte!

Saa engang i Dage kolde,

Fagre Arelstad!

Graven nær bag dine Volde,

Gamle Danmark sad,

Gjøs af Kulde, dybt nedboiet,

Sprang dog op med Ild i Diet,

Viste, at naar Hjertet brænder,

Gavn gjør valne Hænder.

Danmark tit ved Paaske-Tider

Seer en Foraarsdag,

Da med Kulde Knoppen strider

I et Helteslag,

Mens, som Græs i lune Skove,

Kjækt sig frem Fioler vove,

Smile til hver Fugl, som synger:
Tiden sig forynger!

Klarlig saa det gik forleden,
Kongedyb, hos dig,
Da for Livet og for Freden
Danmark taalte Krig,
Og den gamle Heltestamme
Knoppedes da med det Samme,
Blomster, ved det Syn i Norden,
Mylred op af Jorden.

Danmark i den unge Sommer
Med sit lyse Haar,
Mellem sjungende Brudgommer,
Som en Dronning staaer;
Tusind Snekker Bølgen ploie,
Under D sig at fortoie,
Hvor end syngte Bøge=Skove,
Medens Fugle sove!

Klarlig saa det gaaer i Morgen,
Naar ved Drefund
Dronningen paa Rosen=Borgen,
I Kjærminde=Lund,
Ret opslaaer de Dine klare,
Hvori blidt sig aabenbare

Gaader alle, dybe, søde,
 Hvorfor Hjerter gløde!

Derfor trende Høitids-Dage
 Hvert et Danmarks-Aar,
 Medens Vinterstorme brage,
 Knopper melde Vaar,
 Og mens over Blomster unge
 Liflig alle Fugle sjunge,
 Holde vi paa Mark og Bove,
 Mellem Bøge-Skove!

Holger Danskes Sange.

41. Holgers Bortsendelse.

Egen Tone.

Kong Gøtrik sad ene paa Leire Borg,
 Og mørkt var Dankongens Sind,
 Den Stund, jeg blev født, jeg voldte ham
 Sorg,

Net aldrig han klapped min Kind.

Net aldrig han saae paa Sønnen med Lyst,
 Der voldte sin Moders Død.

Hvergang han hørte min stærke Røst,
 Han ønsked jeg aldrig var fød.

Dankongen gav mig i Stifmoders Magt;
 Den Rød jeg døied dog kort;
 Kong Gøtrik svor med Keiseren Pagt,
 Mig gav han til Gidsel bort.

Jeg vorte op i Keiserens Gaard,
 Langt borte fra Danmarks Strand,
 Men hver Gang Svalen kviddred om Vaar,
 Den sang om mit Fædreland.

Og hver Gang Sommerens Lærte sang,
 Og Swanen seiled i Sø,
 Jeg tænkte paa Danmarks Sangfugle-Bang
 Og Havet ved Bøgenes D.

42. Sangens Fugl.

Som: Jeg veed vel, hvor der stander et Slot

Til Sagn og Sange og Eventyr
 Jeg lytted, der jeg var lille;
 Ret aldrig den gamle Sangfugl flyer
 Fra min Skov, min Dal og min Kilde.

Endnu saa ganger her Sagn om D,
 Og Sangen er ei forstummet;
 Som Eventyr, over Land og Sø
 Flyver Sandhed endnu fornummet.

Fuldgjerne gaaer jeg i Hytten ind,
 Jeg hviler hos Gamle og Unge,
 Hvor Sangen trænger til Barnets Sind
 Og gjentlinger paa Folkets Tunge.

43. Det gamle Skjold.

Som: Vær hilset mit gamle Fædreland.

Mig huer heelt vel det gamle Skjold,
 Hvor Hjerter flokkes om Løver,
 Men vorder Grunden i Hjertet kold,
 Ei Løven Stordaad udøver.

Vel brænde ei Hjerterne hedt som før,
 Om end de er lige røde;
 Men før den sidste Hjertegnist døer,
 Er de gamle Løver ei døde.

44. Til de Unge.

See ei til den gamle Holger surt,
 Om end Jer tykkes, han brummer!
 Lidt bedst er stundom den sundeste Urte,
 Alt Ol er ei surt, som skummer.

Lidt gammelbuds er jeg, det veed jeg nok,
 Dg graat blev mit Stjæg i Graven;
 Lidt barsk jeg er som min Tjørnestok,
 Men derfor er jeg ei gnaven.

Endnu kan jeg lee af Hjertens Grund,
 Fast Ingen har seet mig græde,
 Men een er Tungen kun i min Mund,
 Dg Alvor der er i min Glæde.

45. Et godt Raad.

Kjær Landsmand! har du kun Ord i Mund,
 Men har du ei Klang paa Tungen?
 Sjung atter freidig af Hjertens Grund,
 Har ei du Skade paa Lungen.

Jeg hører dig hjertensgjærne lee,
 Jeg vil din Glæde ei hindre;
 Men vilde du kun lidt dybere see,
 Maaskee du lo da lidt mindre!

46. Livet vaagner.

Som: I alle de Riger og Lande.

Det suser i Nordens Skove,
 Det bruser fra dybe Hav:
 Mine Børn under Muld og Bove
 Har sprængt Aarhundreders Grav.

Det hvisker fra Land og Bove:
 Vi komme dit Navn ihu!
 Ei meer dine Sønner sove,
 Vi leve paa ny som du.

Hvergang det suser fra Skoven,
 Hvergang det bruser fra Hav,
 En Røst vi høre fraoven
 Og dybt fra Heltenes Grav.

Den hviffer om gamle Dage
 Og om den kommende Tid,
 Det Svundne kommer tilbage
 I vordende Slægters Id.

Ret aldrig forstummer ganske
 I Nord hin lønlige Køst,
 Ret aldrig meer Holger Danske
 Skal jordes paa Danmarks Kyst.

Han svinger, sit Folt gjengivet,
 Forhyngelsens Krone i Haand,
 Han lever med Folkelivet,
 Han vaager med Nordens Aand.

47. Holger Danskes ny Bise.

Som: Danmark, deiligst Bøng og Bønge.

Danmark med de grønne Lunde,
 Og med Bølgen blaa,
 Jævne Agre, smalle Sunde,
 Nisle-Bække smaa!

Hjerte har du med de Bedste,
 Faaer dog af din Lydske Næste,
 Som vil alting „besfermake“,
 Spot og Skam til Takke.

Han dig altid med Staalhandske
 Klappe vil paa Kind,
 Blæser kun ad Holger Danste,
 Gjør med Rødskjæg Bind!
 Overvælden, Overhaanden,
 Det for ham er Folke=Vanden,
 Kraft han kalder kun det Brydske,
 Kette Folk kun Tydske.

Danmark! naar du staaer i Fare,
 Stor er ei din Hær,
 Mey du har en Sønne=Skare,
 Moder=Hjertet værd,
 Millioner de opveie;
 Havde hver til Arv og Eie
 Tusind Liv, han gav dem alle,
 Før han dig lod falde!

Og du har en Engel lille,
 Blid og barneglad,
 Underlig med Frygt at stille
 Bærer han sig ad,
 Mynner: Sværde jeg kan døve,
 Danne om et Lam til Løve,
 Laane danske Barnesjæle
 Heltes Mod og Mæle!

Saa, naar du er stædt i Fare,
 Af dit Sønnefuld
 Danner han en Helte-Skare,
 Klar og tro som Guld,
 Med sit Ryn han Lovemodet
 Aander ind i Hjerteblodet,
 Vækker op af Væld derefter
 Meer end Bjørnekræfter!

Brat da blegner Fjendens Speider,
 Blaaner Fjendens Hær,
 Saa fra Kongedyb til Eider
 Spørges Herrefærd!
 Hult det runger over Stranden:
 Holger Danske er opstanden!
 Tusind Liv for hver en Finger,
 Saa ublu han tinger!

Lad kun Tydsken eftergrandske,
 Med sit skarpe Bid,
 Om Grødhoved Holger Danske
 Var i fordums Tid,
 Naar kun altid Holgers Dige
 Slaaer en Bom for Rømer-Rige,
 Naar kun Holgers Kæmpevælde
 Trodser Aar og Velde!

48. Danmarks Engel.

Du som vaaged over Barne-Livet
 I den grønne Lund fra Hedenold!
 Du som svæved over Lykke-Skibet,
 Da paa Bølgen blaa det bar os Skjold!
 Du, som Danessjaldene gjør glade!
 Dine Binger er af Bøgeblade,
 Bist med dem fra Diet hver en Sky,
 Saa det lille Folk dig seer paany!

Da skal atter Lykken Danmark føie,
 Som sit Skjøddebarn en Moder mild,
 Da skal Livet for det Danske Die
 Atter blomstre som et Lykkespil,
 Med Gulddæblet da i Barnehaanden
 Troner atter Skjold som Folke-Nanden,
 For ham synge alle Glutter smaa:
 Bær velkommen over Bølgen blaa!

Sagakvad og Kæmpeviser.

Om Heltenes Urne end smuldrer i Muld,
 Ei glemmes det dog, hvad den gemmer;
 Nei, Heltenes Afte, som Kolv kaldte Guld,
 Maa lignedes ved gloende Emmer;
 Af Rygtet de føres saa vide om Land,
 Ei dæmper dem Muld og ei slukker dem Band,
 De gnistre, mens Stjernerne tindre!
 Hver Daad, som udsprang af en elske-
 lig Grund,
 Skal Hjertet forplante fra Mund og
 til Mund,
 Det skal intet Skifte forhindre!

49. Forspil.

Som: Hvor Volgen larmer høit fra Sø.

Det er heel underligt et Sprog
 Hun har, den Dane-Sage,
 Hun taler kun saa jævnt, og dog
 Saa snildt om gamle Dage,
 Et Speil hun fører i sit Skjold,
 Hvor Nyaar sig med Hedenold
 I Bignelse forene.

Ja, ei idag og ei igaar,
 O Dannemark, du fjære!
 Du fik de underfulde Kaar,
 Du skal til Graven bære,
 De stande fast paa Horners Skjold,
 De klinge gjennem hver en Old
 I søde Bemods-Toner.

50. Kong Skjold.

Lyttter I, som end har Lyst
 Til at høre Havfru-Sangen,
 I hvis Barm er end et Bryst,
 Hvælvet efter Volgegangen;

I hvis Aarer end en Flod
 Slynger sig iblandt Kjærminder
 Af det danske Hjerteblood,
 Rosenrødt i Liljekinder!

Nemmer grandt den første Sang,
 Som er Nøglen til dem alle:
 Bølgen, der med Harpeklang
 Bælter sig om sit Valhalle,
 Om det grønne Gudhjems Bryst,
 Hvor i lyse Bøgesale
 Om en gylden Gimle-Høst
 Synge tusind Rattergale!

Det er Kvadet om Kong Skjold,
 Det er Bisen om den Lille,
 Der kom hid i Hedenold,
 Hvor som Taarer Bover trille,
 Kom fra Godehavn i Lon,
 Styret ud med runde Hænder,
 Bandt som Danmarks Fosterson,
 Bælte sit om Bjørne-Lænder!

Selv styred sig underfuld
 Snekken med vor Lykke-Skipper;
 Ei han ruged over Guld,
 Hviled kun paa gyldne Bipper;

Førte kun som Fragt om Bord
 Sølv og Guld og Brynjer klare,
 For blandt Kæmpe-Folk i Nord
 Gavnildhed at aabenbare.

I den Lilles Morgendrom
 Speiled sig utalte Dage;
 Velbekjendt er Tidens Strøm
 Med den Snekke uden Mage,
 Hidindtil fra Hedenold
 Styret godt ved Mornens Finger,
 Og med Bippet under Skjold
 Baaret som paa Duevinger!

51. Skjold kommer til Danmark.

I gamle Dage det var engang
 At Danske Folk var i Kongetrang;
 De Gode græd, og de Onde loe,
 Hvor Ingen hegner, kun Torne groe.

Da kom en Snekke for fulde Seil,
 Med Love-Hoved og Hjerte-Speil,
 Med Guld og Vaaben og Stads ombord,
 Men ikke en Sjæl ved Mast og Roer.

Der var dog Liv, for en lille Dreng
 Allene laae i den store Seng,
 En Neg var bundet med Ax og Straa,
 Den hviled Drengen sit Hoved paa.

Dg hvor han sov, baade spæd og spag,
 Der vaied over et Kongeslag,
 Saa liljehvidt og saa rosenrødt,
 Som kun hos Freia paa Rinden mødt!

Hvor det i Landet blev hørt og spurgt,
 Det tyktes Alle et Færtegu stort,
 De hviffed: Barnet er Odins Son,
 Til Hjælp os skicket fra ham i Løn!

De satte Negen da paa sin Rod,
 Hvor Danedrotten, han ellers stod,
 Saa tog de Store den Lille op,
 Dg kjønt ham satte i Aretop!

Da Nytt man spurgte med Baabengny,
 Dg høit det gjalbed i vilden Sky:
 Hil dig, vor Konning, bliv rund og bold,
 Saa Skjalde sjunge om Danmarks Skjold!

52. Kong Hading.

Som: Folkevisen om Nattergalen.

Kong Hading sidder ved Nadverbord,
 Bed unge skjon Ragnhilds Side,
 De stifte saa mangent Hjertens-Ord,
 Det stunder mod Midnatstide.

Dg see, da rører sig Steen og Muld,
 Det Syn fast Dronningen skræmmer,
 En Kvindeskikkelse underfuld
 Sig hæver ved Arnens Emmer.

Smaaablomster bærer hun i sit Skjød,
 Saa liflige, friske og grønne;
 Den Mand er ikke i Verden fød,
 Der nogen Tid saae dem saa skjønne.

„Hvor slige Urter om Vintren groe,
 Det lyster I vel at vide;
 Følg med mig, Konning, saa faaer du No,
 Du paa mit Leide kan lide.“

Hun Dronningen vækker de Blomster smaa,
 Dg gaaer mod Arnen tilbage,
 Slaaer over Kongen sin Kaabe blaa,
 Maa brat ham med sig neddrage.

I Slud og Taager paa lønlig Sti
 I Mulm Kong Hading fremtræder,
 En Kongeskare ham gaaer forbi
 I Purpur og Skarlagenklæder.

Den Skare lader han fare i Fred,
 Heel sølsomt er han tilmøde,
 Paa grønne Enge det Tog fremstred,
 Der Vinter=Urterne gro'de.

Paa Blomsterne glimter en Stjerne svagt,
 Fuldtvel dog kan han dem kjende;
 I Dybet bruser den Flod med Magt,
 Som kom den fra Verdens Ende.

Han seer bortrulle i dybe Strøm
 Al Verdens Sphæde og Pile,
 Han fremad gaaer, som han fløi i Drøm,
 Ei standse kan han, ei hvile.

Med Kvinden han gaaer over store Bro,
 Der seer han to kæmpende Hære,
 Og Kongen vorder i Hjertet fro;
 „Mon alt jeg i Valhal være?“

„Blandt Kæmperne gaaer du, som faldt paa
 Bal,
 Og længst efter Balhal stunded;
 Som store Skygger de kæmpe skal,
 Til Dag for dem er oprundet.“

„Men Stjernen blinker saa mat kun her,
 De Urter er dunkelrøde.“ —
 „Lad rulle i Strømmen de brudte Spær,
 Lad kæmpe, lad kæmpe de Døde!“

Nu gange de frem til en Muur, saa stor,
 Den haver i Verden ei Lige,
 Over den gif aldrig Menneſte-Spor,
 Over den kan Kongen ei stige.

Høit Hanen galer i dunkle Lund,
 Blandt Skyggekæmpernes Skarer,
 Kvinden afriver dens Hoved paa Stand,
 Og smiler, der Livet henfarer.

Fuglens Hoved var uden Klost,
 Hun ind over Muren det svinger;
 Der galer den atter med Liv og med Lyst,
 Saa Jord og Himmel gjenklinger! —

Kong Hading svimler mod vilden Strøm,
 Saae ei hvor han kom tilbage;
 Den Gang ham tyktes en sælsom Drøm,
 Men glæded ham alle Dage.

Bed Arnen sad han end mangen Kveld
 Bed unge stjøn Ragnhilds Side;
 Smaablomsterne glæded Dronningens Sjæl,
 De blomstred ved Vintertide.

Kong Hading smiled heel trøst derved:
 „Jeg saae hvor de Blomster udsprunge,
 Men jeg veed, hvor Solen aldrig gaaer ned,
 Og hvor døde Fugle kan sjunge!“

53. Frode Fredegod.

Der løb fra gamle Dage
 Et Kvad i Danevang,
 Om Lykke uden Mage,
 Det kaldtes Grotte-Sang,
 Og det skal atter lyde
 Hos Sællandsfar og Thyde,
 Thi „gjemt er ikke glemt!“

Og det var Dane-Drotten,
 Kong Frode Fredegod,
 Hans Kværn de kaldte Grotten,
 Den aldrig stille stod,
 Thi alt som han befaled,
 Saa Grotte gif og maled
 Alt hvad ham hued bedst.

To Kvinder var til Hove,
 De maled, Nat og Dag,
 Rødt Guld og grønne Skove
 Til Frodes Velbehag,
 Med Fred og Fryd og Ære,
 Hvad Hjertet kan begjære,
 Og Diet tindre ved.

Dog Kvinderne til Hove,
 Som maled Guld og Held,
 Ei No fik til at sove
 I Dagning eller Kveld;
 De hviled kun som Gjøgen
 Imellem Ruk paa Bøgen,
 En Sommeraften=Stund.

Det var to Jættekvinder,
 De kaldtes Fæn og Mæn,
 Og for de blege Kinder
 De hævned sig igjen;

De sang en Nat ved Kværnen,
 Da spandt de ud af Hjernen
 Den gamle Grotte-Sang.

De sang alt som de vilde,
 Og Kværnen fulgte med,
 De maled Gjæst og Gilde,
 Og Ruus i Glædens Sted,
 De maled Søvn til Frode
 Og alle Kæmper gode,
 Saa dyb som Gravens Slum.

De maled Urloges-Snekker
 Med Folk, som gif paa Rov,
 Den gamle Kæmpevækker
 Paa grønne Dre sov;
 Ei blot med Guld det røde,
 Med Livet maatte bøde
 Kong Frode Fredegod.

Med Guldet ud at seile
 Kom Grotte nu paa Stand
 For hvad Søhaner seile
 At male over Strand,
 De feiled Salt, de syntes,
 Da Malingen begyndtes:
 Der Meget skal til Nok!

Dog Meer end nok de finge,
 Det har en Fugl fortalt,
 Tilbunds de alle ginge,
 Med Grotte, Guld og Salt,
 Og efter Fugle=Drømmen,
 Gaaer Grotte i Malstrømmen,
 Deraf er Soen salt!

Af Fredegodes Dage
 Og Danmarks Lykke sær,
 Er nu kun Lidt tilbage
 Som Solens Aftensfjær,
 Som Høstens Blomst i Bangen,
 Som Daadens Røst i Sangen,
 Som Glædens Mindetrands.

Men vaagner Kæmpeaanden
 I Folkehjertets Favn,
 Da raades Bod paa Vaanden,
 Da svinder alle Savn,
 Da Grotte, skjøndt begravet,
 Staaer op som Sol af Havet,
 Og maler Guld som før.

Da tør sig Danfken love
 En Time fredegod,
 Med Guld og grønne Skove,
 Med Sang og Lovemod,

Med Glæden som Guldpenge,
Som Blomsten groer i Enge,
Mangfoldig, immer ny!

54. Stærkoddens Sang ved Ingels Bord.

Som: Kongehaand og Folkestemme.

Alberdom er ingen Brøde,
Naar man blev med Wren graa,
Selv naar Rinden ei kan gløde,
Høit kan Oldings-Hjertet slaae,
Helten ei med Strømmen følger,
Paa ham brydes Tidens Bølger,
Over ham vel Skummet gaaer,
Men forfølver kun hans Haar!

Før jeg siddet har med Glæde
Her til Bords saamangen Dag,
Da var mit det bedste Sæde,
Først gif jeg i Ræmpe-Lag;
Det var i Kong Frodes Alder,
Andet nu her foresalder,
Meer end Puf og Albue-Stød
Minder Folk om Frodes Død!

Høit paa Hynde blev jeg bænket,
 Over Folk med Hjelm og Skjold,
 Mig blev Bægret først istsjænket
 I den forbigangne Old;
 Andre Tider, andre Sæder,
 Stodderbænk nu Helten klæder,
 Nytt i gammel Sal og Slægt
 Er som Nytt i Maal og Bægt!

Dog, nu løfter jeg min Stemme:
 Hvad er Nyest vel i Nord?
 Hvordan staaer det til herhjemme,
 Hvoraf gaaer der videst Ord?
 Hid jeg drog fra fjerne Egne
 For i Hal paa Nygtets Begne
 At udforske, hvad for vist
 Her sig har tildraget sidst!

Der jeg nu fra Sverrigs Klipper
 Stævned hid til Dane-Bang,
 Da et Haab, som, ak, nu glipper,
 Trøstede mig paa svaren Gang;
 Fort kun over Bjerg og Dale,
 Tænkte jeg, til Konge-Sale!
 Der mig bier søden Løn:
 Synet af min Frodes Søn!

Alt, hvor Haabet dog kan svigte,
 Briste i et Dieblit!
 Med en Skjoldung from i Sigte,
 Syn jeg paa en Fraadsfer sit,
 Paa en Drot med Skam at melde,
 Som for Alt lod Bugen gjælde,
 Som udtrykker ret med Flid,
 Fræiſhed i al sin Id!

Dog, har end jeg ikke mægtet
 At afværge Danmarks Spot,
 Er end Frodes Søn vanslægtet
 Fra hver ædel Danedrot;
 Aldrig dog, det tør jeg love,
 Frodes Guld og grønne Skove,
 Medens jeg har Sværd til Skjold,
 Falde ſkal i fremmed Bold!

55. Sigrid og Odder Ebbeson.

Som: Og det var liden Gudrun.

Der gif et Sagn i Lunden,
 — Det gaae ſit gamle Skud! —
 Om Veilere ſaamange
 Alt til den væene Brud,

Og hun var Kongens Datter i deiligſte Bang.

Hun var en Rosensblomme,
 Hun var en Liljevand,
 Og Ord der gik saa vide
 Af Sigrid over Strand.

„Kan nogen det udrette,
 At Dine hun slaaer op,
 Den yndigste af alle
 Er hans med Sjæl og Krop!“

Det prøved kun forgæves
 Saamangen Ridder skjøn,
 Det prøved dog foroven
 Især en Bondesøn.

Han listlig kunde rime
 Og mægtig Harpen slaae,
 Saa klart og var hans Mæle
 Som Kirkeklokker gaae.

Det klang i Sigrids Dre,
 Hun sagde ei hvordan,
 Men aldrig hendes Die
 Hun letted dog et Gran.

Dg det var Klintefongen,
 Han var saa skadesro,
 Tyvstjaalet blev den Favre,
 Bortført til Jettebo.

Men Odder var en Kæmpe,
 Dg Sigrid var ham kjær,
 Han sældte Klintefongen,
 Som var ei bedre værd.

Han løste Sigrids Løkker,
 Det lange gule Haar,
 Som Klintefongen speied,
 Bød hende Trællekaar.

Men hvad end Sigrid tænkte,
 Hun talte ei et Ord,
 Dg end var hendes Dine
 Som naglede til Jord.

Dg det var Ulve-Fruen,
 Hun var det største Skarn,
 Forlokkede den Favre,
 Sit hende i sit Garn.

Stjøn Sigrid maatte vogte
 De Geder og de Gæs,
 Som gaaer ved Nattetide
 I Elvekrat paa Græs.

Men Ddder var en Kæmpe,
 Og Sigrid var ham kjær,
 Han drukned Elve-Fruen,
 Som var ei bedre værd.

Da gjorde han en Bise
 Og kvad den høit i Sky,
 Den nynnede Sigrid ester,
 Men lige mut og bly.

Det var en Søndag-Aften,
 I klare Maanesskin,
 Da gik i Bondegaarden
 Selvbuden Sigrid ind.

Alt som en Tiggerpige,
 Hun bad om Nattely,
 Og bænked sig i Krogen,
 End lige mut og bly.

Men Odder og hans Moder
 Ei skued Hund paa Haar,
 De kjendte flux den Favre,
 Som gjæsted deres Gaard.

Det Tirsdag var derefter,
 Mens hun gif ind og ud,
 De smykked Jomfru Drude,
 Som hun var Odders Brud.

De gif til Brudefamret,
 Skjon Sigrid fulgte med,
 Hun skulde Lyset holde
 Og staae i Tørnested.

Saalænge da paa Gløder
 Skjon Sigrid monne staae,
 Til Luerne de spilled
 Paa Finger-Ender smaa.

Da lod fra Odders Læbe
 Med Klokkespil i Takt:
 Skjon Sigrid! Hjertenskjære!
 Tag Fingrene i Agt!

Da slog hun op to Dine,
 Det var to Sole smaa,
 Hvad begge ledte efter,
 Nu soleklart de saae.

Hil være Odder unge!
 Han var en Bondesøn,
 Hans Kjærlighed den ægte
 Fik Indighed til Løn,
 Og hun var Kongens Datter i deiligste Bang.

56. Baldemars-Tiden.

Som: Folkevisen om Asbjørn Snare.

Slaverne raadte paa Østersø,
 Skoven staaer deilig og grøn,
 Kvinderne sukked fra Ø til Ø!
 Den Sommer og den Eng saa godt kunne
 sammen!

Nøden var stor, men og Hjælpen nær!
 Det var Kong Baldemars Herrefærd!

Axel og Esbern var Brødre to,
 Tvillinger bedre paa Jord ei gro.

Sammen de beiled til Bris under D,
 Sammen de seiled fuldhøi en Sø.

Baldemar Fader og Baldemar Søn
 Fred dem begge i Lys og Løn.

Sammen de sove i Danevang,
 Sammen de svæve i Heltesang.

Baldemar Seier, i Kjortel rød,
 Blegnede over de Heltes Død.

Seier ham fulgte vel trindt paa Sø,
 Venner han savned dog under D!

Længe han leved den Danedrot,
 Dannemarks Haab blev med Haaret graat.

Sammen de sank i Kveld paa Baar.
 Sammen de sov i mange Aar.

Dannemarks Haab, i Moder-Skjød,
 Immer dog sover med Rinden rød!

Derfor med Bemød, lys og blid,
 Mindes vi Baldemarers Tid.

Mindet vel lader som ingen Ting,
Er dog et lønligt Kildespring.

Immer det risler: engang paany
Haabet sig svinger som Fugl i Sky

Fuglen har sunget og synger end:

— Skoven staaer deilig og grøn —

Baldemars-Tiden oprandt igjen!

Den Sommer og den Eng saa godt kunne
sammen!

57. Saxe Runemester.

Saxe Lange! Sællandsfar!

Kæmpe-Søn fra Konge-Leiren,

Som til Navnet „Baldemar“

Kjæded med sit Stovværk Seiren!

Axel Hvides Fosterson!

Nordens Aand og Danmarks Hjerte

Dig har lyst i Kuld og Kjon,

Du for dem bar Blus og Kjerte.

Naar sin Rose faaer hver Torn

I de lange Sommerdage,

Bed hvert Stød i Gjallarhorn

Sværde blinke, Skjolde brage,

Sættes paa det sorte Bræt
 Fiende hver ad Danmarks Rige,
 Mens sin Priis hver god Idræt
 Faaer af Mund og Pen tillige.

Sage Dansker! din Idræt
 Da ei heller Rosen mister,
 Hvertil du har Odelsret,
 Bor Guldalders Runerister!
 Bærne om dit Hædersnavn
 Vil Skjoldunger og Skjoldmøer,
 Gjælde for din Fødestavn
 Alle Danevangens Der.

Hvergang om Kong Fredegod
 Synger lydt i Skoven Hjerne,
 Hvergang Uffes Heltetmod
 Prijer Danmarks Lykke-Stjerne:
 Rygtet gaaer fra D til D
 Om din Pen af Svane-Binge,
 Barnefødt i Urdas So,
 Til ved Svanesang at klinge!

Saga-Broder! længe nok
 For Latinen du har bødet,
 Som om du af Steen og Stof
 Var udsprunget og oplødet,

Som om Fru Grammatica
 Steendsød var din søde Moder,
 Og din klassiske Papa
 Stofdøv Pen med Romer=Moder.

Nu, saa vist som Danske Ord
 Rod i Danske Dren fæster,
 Du herefter trindt i Nord
 Nævnes Sage Kunemester,
 I din Danske Fødestavn
 Kun Gjengangere og Trolde
 Paa dit stygge Ogenavn
 Skal i Stilebøger holde.

Hvad ei gennem mange Aar
 Lykkedes for Danmarks Bætte,
 Krones under hvide Haar
 Bed dit Navn at oversætte,
 Romer=Trolden, jettestærk,
 Først tilgavns er overvundet,
 Nu, da til dit Mester=Bærf
 Vi dit Mester=Navn har fundet.

58. Gotfred af Ghemen og Rimkroniken.

Som: Vi Somænd gjør ei mange Ord.

Fra Ghemen kom en Hædersmand,
 Han havde Nytt at bringe,

Den Tidende i Daneland
 Fløi rundt paa Nygtets Binge,
 At kommet var nu ogsaa hid
 En Mester af de sære,
 Som trykte Sort paa Hvidt med Flid,
 Saa tit det skulde være.

Han holdt nu Raad i Kjøbenhavn
 Med alle dem, han kjendte,
 Hvad allerførst til fælles Gavn
 Med Flid han skulde prænte.
 En raadte halvveis til Latin,
 En Anden heelt og ganske,
 En tænkte paa lidt Nytt fra Rhin,
 Men Ingen paa det Danske.

Mens ivrig saa de skifted Ord
 Og det for Dren døde,
 Tilbyes kom Broder Niels fra Soer,
 Sin Lykke der at prøve,
 Lidt hovedfulds han traadte ind
 Til Prenteren nykommen,
 Og trak et røget Kalveskind
 Bestrevet op af Lommen.

Der rimet var om Hedenold,
 Saa godt man kunde samle,

Om Kongerne fra Dan og Skjold
 Til Kristian den Gamle,
 Det var saa jævnt, det gif saa glat,
 At alle ægte Danse,
 Som saae den Bog og fik den fat,
 Fik Lyst deri at grandske.

Rim-Kroniken da Priesen vandt,
 Fra lærde Mænd og Klerke,
 At af den vilde gaae galant,
 Det kunde Gotfred mærke.
 Af Prente-Konsten i vort Land
 Det blev den første Grøde,
 Og atter ved en Hædersmand
 Den nys stod op af Døde.

Gid længe blomstre maa i Bang
 Den Konst med Frugter slige,
 Og prises høit med Stjaldefang
 I hele Danmarks Rige!
 Da strømmer ud fra Mund og Pen
 Bort Modersmaal det søde,
 Og gjennem Dret ind igjen
 Til Frugtbarhed og Grøde.

59. Christen Pedersen.

I Morten Luthers Dage
 Der var en Dannemand,
 Paa Marken uden Mæge
 Og sjelden i hvert Land,
 Men Danstken kan ei prale,
 Han hed i daglig Tale
 Kun Christen Pedersen.

Han Fynbo var for Næsten,
 Han var fra Svendborg a',
 Saa skrap som Luther næsten,
 Naar Kræften regnes fra,
 Med den han vilde været
 Hvad os var ei beskæret:
 En Kirke-Hovedsmand!

Han knepsed dem paa Næsen,
 Hvem Tydsken hued bedst,
 Det hele tydske Bæsen
 I Nord var ham en Pest,
 Han ledte selv hos Franske
 Med Flid om Holger Danske
 Og saae af ham et Glimt.

Han Saxes Bog lod prænte
 Hvor Konsten ret var fin,
 Den ærlig det fortjente,
 Skjøndt den var paa Latin,
 Thi Danst var dog Indholden,
 Som Saxe med sin Kolden
 Var dog en Sællandsfar.

Til Mester Christens Værelse
 I den latinske Tid,
 Med Saxe Danst at lære
 Han gjorde al sin Flid,
 Men Danstken til Ulykke
 Den vilde ingen trykke,
 Den sank med ham i Grav.

Fremdeles han lod prænte
 Peer Laales „gamle Ord“,
 Som ogsaa godt fortjente
 At lyde over Bord,
 Thi de er Guld i Munden
 Fra Folke-Morgenstunden
 I Danmarks grønne Skov.

Han derhos oversatte
 Os Nyaars-Pagtens Bog,
 Med alle sine Skatte
 Paa Daners Hjertesprog,

Dg den fik han til trykke
 Dog Tydsken til at trykke
 For Morten Luthers Skyld.

Skjøndt mellem Søllands Præster
 Kun regnet til de smaa,
 Han var en Runemester
 Paa Moders-Maal som faa,
 Dg skrives Mesterværker
 Med Danske Kjendemærker,
 Han Pennen skar til dem!

60. Anders Bedel.

Som: Thomas Kingo er Psalmisten.

Danmarks Guld og grønne Skove
 I Latiner-Bogen laae,
 Som bag Zisbjerg-Mur for Bove
 Gammel-Grønland affegraa;
 Anders Bedel bærer Prisen:
 Han paa gammel Dansk brød Iseu!

Med ham til de grønne Sale,
 Under Hvælving himmelblaa,
 Fulgte Danmarks Rattergale,
 Der til høilys Dag at slaae,

Sødest under Nørrelide,
Som for Frode og Svanhvide*).

Som Iistapper stod de længe,
Baade Kongen og hans Liv,
Dog, som Blomsterne i Enge,
Under Sangen fik de Liv,
Synger nu i Kor med Gammen:
Gamle Danmark leve! Amen!

Dg mens Danmark lever, Prisen
Bedel bærer under D,
Kroniken og Ræmpevisen
Seiled med ham deres Sø,
Fædres Aand fik Lov at styre,
Hædersnavn fik han i Hyre.

Navnet, han sig efterlader,
Tegnes skal paa Rosen-Blad:
Mærkesmand og Fostersader
For de Danske Sagn og Kvad,
Mester gammel for de Unge,
Som gjør Stil paa Danmarks Tunge!

*) See Fortællingen om Frode den Første og hans Søster Svanhvide hos Saxe, i Begyndelsen af anden Bog.

61. Danmarks Fare og Frelse under Frederik den Tredie.

Som: Kongehaand og Folkestemme.

Død var Helten, brudt var Freden,
Tabt var Alt paa Staden nær,
Som, med Kongesugl i Reden,
Endnu trodsed, ærefjær,
Jetten fra de golde Bjerge,
Bilde mod ham Danstæn værge,
Eller jordes i sit Gruus.

Stolt var Jetten og vredsladen,
Trodsed paa sin Overmagt,
Sagde høit om Konge-Staden:
„Var med Himlen hon i Pagt,
Hængde halvveis alt deroppe,
Tusand Tyltar om mig hoppe,
Jak tok henna lifesullt!“

Karl Gustav hed den Jette,
Bidtberømt af Birtingsbad,
Blæste paa den Danske Slette
Derfor ad dens Hovedstad,
Ei for Blæst og ei for Blide,
Ei for Storm om Vintertide
Faldt omkulb dog Arelhuus!

Søn af Christian den Fjerde
 Var den tredje Frederik,
 Ikke nær saa bred om Hærde
 Eller kjendt med Helteffik,
 Maadelig kun i det Danske,
 Men med Haand dog til Staalhandffe,
 Jævn og mild og vennesæl.

Borger-Mand fik Mod i Bringe,
 Slog til Ridder sig fuldbrat,
 Morgen-Stjerne gif for Klinge,
 Sue-Duff for Fjer i Hat,
 Glose-Folk fik Sværd ved Lænder,
 Og Gronskolling Haar paa Tænder,
 Betten fik da Last og Skam.

Under Skaf og Gyldenløve
 Kæmped alle Mand som Een,
 Var for Sværde, som blev sløve,
 Kongens Ord en Hvæssesten,
 Hvor det lød, der saae man Helte,
 Og det lød, hvor Kugler meldte:
 Der var hedt, hvor de kom fra.

Kun med Skud der taltes Timer
 Gjennem Dimmel-Uger ti,
 Naar det ringer, naar det timer,
 Gjenlyd høre man deri,

Af den Klokkelang, som meldte:
 Hungre skal ei Danske Helte,
 Fugle kom med Føden brat!

Det var Dydams Orlogs-Snekker,
 Hid de fløi med Seiers-Sang,
 Skjøndt fuldmangen Svensk Tredækker
 Studs dem gjorde Veien trang,
 Saa i Sund, naar Gud befaler,
 Holland selv to Admiraler
 Sætter til før Kjøbenhavn.

Vel det Brede var tilbage,
 Men det Knappe var forbi,
 Talte var de tunge Dage,
 Natten har kun Spøgeri,
 Gjenfærd, manet op af Trolden,
 Stormed i Ligskjorter Bolden,
 Sank i Grav ved Hanegal.

Dog mod flige Natteravne
 Koes det er at holde Stand,
 Og den Koes skal aldrig savne,
 Kjøbenhavn! din Borger-Mand,
 Thi fra Kveld til Morgen-Grøet
 I hans Daad man saae fornyet
 Kæmpernes fra Hedenold.

Snart det spurgtes over Beltet,
 Jettens Hær fra Brunkebjerg
 Til en Steenbuk var indsmeltet,
 Kæmpen sunket til en Dverg;
 Snart det spurgtes over Sundet,
 Jetten var med Tet forsvundet
 I sin egen Ormegaard.

62. Gnevælden.

Som: Kongehaand og Folkestemme.

I den store Ludvigs Dage,
 Stor og god og from paa Franst,
 Da al Ret sad i Sphydstage,
 Kom for Dagen det paa Danst,
 At selv Kongen af Guds Raade
 Skylder dog i lige Maade
 Folket al sin Magt og Vold.

Banesaaret Danmarks Rige,
 Ramt af Lokes Mistelteen,
 Havde tabt i Svenske Krige
 Skaane, Halland, Bahuslehn,
 Tømte ud ved Kavnegilder
 Var de gamle Hjælpelilder,
 Alle nu saa noget nær.

Rædsels-Natten var dog omme,
 Man igjen holdt Herredag,
 Det skal Dansten ihukomme,
 Mens der vaier Kongeslag;
 Det skal Konger kjærlig mindes,
 Mens i dem en Draabe findes
 Af det gamle Kongeblood.

Adelsmand og Præst og Borger
 Mødtes brat i Arelstad,
 Bonden tav med sine Sorger,
 Han ei meer paa Thinge sad;
 Adlen tænkte paa sit Eget,
 Regned dertil alt for Meget:
 Bondens Sved og Landets Marv.

Det saae Borgeren og Præsten,
 Tænkte paa det Heles Larv,
 Og, i Raadvildhed for Resten,
 Gav ei Kronen blot i Arv,
 Men bad Kongen ene raade,
 Skifte Ret og skænke Raade,
 Som en Fader for sit Folk.

Saa paa Fædrelandets Alter
 Blev den Danske Krone lagt,

Skade, at ei hver Forvalter
 Af saa uindsfrænket Magt
 Kom ihu, at den blev givet,
 Ei til Døden, men til Livet,
 Ei til Ens, men Alles Gavn!

63. a Peder Syv.

„Gammel Ven og gammel Bei“,
 Siger Folket, „sviger ei“,
 Og hvad Folk fra Slægt til Slægt
 Siger høit med alle Munde,
 Det har Grund og det har Bægt,
 Naar forglemmes ingenlunde.

Dog, som gamle Folk paa Jord,
 Glemmes og de gamle Ord,
 Saa af Danffe nu vel saa
 Skulde kommet os for Dre,
 Havde ingen tænkt derpaa,
 Dem med Flid til Bogs at føre.

Morgenstund har Guld i Mund,
 Tidlig i vor grønne Lund

Peder Laale Fuglen skjød,
 Sanked op og heied sammen
 Gamle Ord, naar godt de lød,
 Som for Alvor, saa til Gammen!

Gjemt er ingensunde glemt,
 Dog man seer, og det er slemt,
 Gammelt Godt som Sort paa Hvidt,
 Skrives let i Glemmebogen,
 Med en gammel Skrolle tit
 Skimler det i Skammefrogen.

Laales Bog med gamle Ord
 Laae som Guldet under Jord,
 Dansken kaldtes Bondesprog,
 Kun Latinen var i Bælgten,
 Peder Syv med Laale dog
 Havde Lyst at „saae til Hælvten.“

Tiden gaaer og vi gaae med,
 Peder Syv i Hellested
 Med sin store Ordsprog=Skat
 Gaaer dog aldrig meer af Minde,
 Mens man „spytter og ta'r fat“
 Og gjør meer end Pølsepinde.

Daglig nu de gamle Ord
 Over Skole-Bænk og Bord
 Op fra Bog og Skammekrog
 Krybe ind i Folkemunden,
 Flyve ud som Nordlys-Sprog,
 Og gjør atter lyst i Lunden.

Nu, til Tydsferne gjør Raal
 Paa vort Danske Modersmaal,
 Om end Tydsken sprang i Flint,
 Prises skal i Bøgelunden
 Han, der stod som Stevens Klint
 For de gamle Ord i Munden.

63. Sorgen Sorterup.

Sorterup! du kjække Skjald!
 Mindes skal du af den Unge;
 Dans du var i Tonefald,
 Dans af Væt, af Kraft og Tunge.
 Naar om Kæmperne i Nord
 Du din Tordensfang lod høre,
 Da sig maatte vist i Jord
 Nordens gamle Kæmper røre.

Thi det gamle Bjarkemaal
 Lyktes dig en herlig Flamme,
 Gamle danske Mænd i Staal
 Kaldte du din egen Stamme,
 Deres Pris du hørte helst,
 Og det glædte Dig i Sinde,
 At ved Skjaldens Kvad var frelst
 Odins og Kong Frodes Minde.

Barslende stod Arelvold,
 Da du blev til Verden baaret,
 Dig saa stolt en Helteold
 Til sin Ligskjald havde kaaret;
 Tueler paa det danske Hav
 Saae du Manddomsværker øve,
 Og du sang Dig ned i Grav
 Om en Sehested, Gyldenløve.

Døvet blev din Heltesang,
 Intet den dog fuldt neddæmper,
 Jordes du og mangengang,
 Staaer du op med dine Kæmper;
 Du med Sang og de med Sværd
 Samme Idræt ville øve:
 Bække Mænd, som gange nær
 Tuelerne og Gyldenløve.

Ja, naar Dannemark engang
 Baagner af sin lange Dvale,
 Atter tone skal din Sang,
 Kæmpeskjald! i høie Sale.
 Glæd dig, Skjald! den Stund er nær,
 Holger Danske er paafærde,
 Høirehaanden svinger Sværd,
 Venstrehaanden lukker Gjærde!

64. Ludvig Holberg.

Som: Olav Konning og Broder hans.

Trindt i Norden og vidt om Land
 Holberg er en navnkundig Mand,
 Selv i London og i Paris,
 Hvor dog Dansten staaer lavt i Pris.
 Det er saa favert i Danmark at hvile!

Født i Norge — han selv ei ret
 Bidste af hvilken Folkeæt —
 Borte han op, til han blev stor,
 Stod som et Døvre midt i Nord.

Døvret var fuldt af Naaletræer,
 Lysteligt dog at komme nær,

For dets Naale stak ei til Blods,
 Killede kun, saa de fik Roes.

Hele Norden fik Roes med dem,
 Kaldes nu Lattermildheds Hjem,
 Somme dog sige, meest til Grin
 Skjemten er mere grov end fiin.

Gert Bestfaler og Peder Paars
 Er i Bittighed vel tilsaars,
 Lukke dog neppe Munden op,
 Før jo leer baade Sjæl og Krop.

Ja, ikke blot ad Paars paa Rim,
 Ad Montanus og ad Niels Klim,
 Og ad Paven med hans Baryk
 Holberg smiler endnu paa Tryk.

Daarligheden, ei bedre værd,
 Var den læg og var den lærd,
 Struttet af Græsk og af Latin,
 Holberg gjorde den godt til Grin.

Trække maa selv paa Smilebaand,
 — Saa stormægtig er Nordens Mand —
 Tydske Doctorer, af hvem kun Faa
 Kunde et Smil med en Bognkjep flaa.

Tydske Doctorer, man veed jo vel,
 Slaaer deres egne Smil ihjel,
 Kalder os Fæ fra Top til Taa
 Naar ikke vi gjør ligesaa.

Heller vi leer dog Tydsken ud,
 Gaaer med Smil saa vort eget Stud,
 Prise den Stjald med Lokeblik,
 Som os paany i Lune fik.

Ikke vi dog for Holbergs Pris
 Balhall sælge og „Paradis“,
 Ei til Freia og „Edelsteen“
 Skyde vi heller Mistelteen.

Livet finde vi altfor godt
 Til at slaaes hen i Spas og Spot,
 Mindes det Ord med Loffer graa:
 „Kend med Alvor, slaa Gammen paa!“

Lysten driver da Bærk, som duer,
 Gliden bliver da aldrig sur,
 Da mellem „Tid og Eighed“
 Fores ei Krig, men sluttet Fred.
 Det er saa favert i Danmark at hvile!

65. Kronprinds Frederik.

Jeg synge vil og sige,
 Da kom en lille Bog
 I Dane-Kongens Rige,
 Jeg staved slet i Bog,
 Da hørte grandt jeg tale
 Om ham i Konge-Sale,
 Som da var ung og viis.

Han holdt i hine Dage
 Et Indtog med sin Brud,
 Da maatte Dren brage
 Af høie Gresskud,
 Og mest fra Pigemunde,
 Som sang i Mark og Lunde,
 Om „Sommerridt ad By!“

Ja, det er ei at glemme,
 At ved den Høitids-Færd
 Sig løstede en Stemme,
 Som længe tied kvær,
 Det var vor Moders egen,
 Som yndig, halv forlegen
 Baany i Skoven klang.

Det saa sig maatte føie
 I denne Herres Tid,
 Thi Naade for hans Die
 Fandt Sengen jævn og blid,
 Ja, Naade fandt og Hæder,
 Med Danste Folk og Sæder,
 Bort simple Modersmaal.

Det hørte jeg forleden,
 I Jubel-Drottens Vaar,
 I Stoven og paa Heden,
 I mine Drenges-Aar,
 I hine Trylle-Dage,
 Da Prindsen uden Mage
 Lovpristes vidt om Land.

Da selvgjort Lyn og Torden,
 I Raadhuus og paa Val,
 Bortskræmmed Fred fra Jorden,
 Udbredte Død og Kval,
 Kun gjenlød Danmarks Bange
 Af høie Fryde-Sange
 Til Freds og Fredriks Pris!

Det gjenlød vidt paa Jorden:
 „Han løser alle Baand,“

Den ædle Prinds i Norden,
 Ham driver Friheds Aand;
 Han binder kun fra Oven
 Urettens Haand med Loven,
 Sit Folk med Kjærlighed!

Da blussed vore Kinder,
 Da kom der Rødt paa Hvidt,
 Som ved vor Ungdoms Minder
 Endnu der kommer tit,
 Det spurgtes over Stranden,
 At stolte af hinanden
 Var Fyrsten og hans Folk!

66. Thomas Thaarup.

Sommerdag i Efterhøst,
 Den har Kvidder kun for Sange,
 Det er kun en fattig Trøst
 I nøgne Vred-Bange,
 Saa er og Høstgildets Skjald,
 Med sit Sommer-Tonefald!

Dog, saalænge Sællands Kyst
Smiler mildt til Drefundet,
Dg saalænge Markens Lyst
Mildhed er, med Glands forbundet,
Thaarups Kvidder findes dog
Skal i Danmarks Bisebog!

Dg, saaer man at see i Nord,
Til de stille Banded Være,
Ei blot adelig, men stor,
Kongelig kan Bonden være,
Thomas, af sig selv beleet,
Kaldes skal en stor Profet!

67. Den ny Tid.

Som „deiligst Bang og Bænge“
Det lille Danmark laae,
For Ufærd syntes længe
Det „luft med Volgen blaa,“
Til, som saa tit det hændtes,
At hvor ei Faren ventes,
Den snarest kommer fra.

Det baader ei at glemme
 Gjenvordighed paa Jord,
 Alvorlig er dens Stemme,
 Og mærkeligt dens Ord,
 Og stort det aldrig duer
 Hvad i Skærilds Luer
 Ei luttres men forgaaer.

Nærværende Tidsalder
 Med Skarpt blev her indskudt,
 Det lod for os, som Valder
 Paany til Hel var budt,
 Hans Skib paa Here-Kuller
 Udfred med Brag og Bulder,
 Saa Mannas Hjerter brast.

Da blev der født og baaret
 En Smerte-Søn i Nord,
 Til først i Gyldenaaret
 At vorde glad og stor:
 Paa Balen stod hans Bugge,
 En Dødning var hans Duffe,
 Hans Hest en Bantasteen!

Dog blev han til en Sanger
 Med sæere Kæmpeaar,

Som laante Odins Ganger,
 Og gjæsted Helas Gaard,
 Kom hjem med Odins Lykke,
 Med Fyllas Hoved-Smykke
 Og Kannas hvide Slør!

Ham Balders Land omsvæver,
 Hans Borg sig Dag for Dag
 Paa gyldne Suler hæver,
 Med blanke Sølv-Tag;
 Han alle Trætter jævner,
 Forsete man ham nævner,
 Paa Nordens Billedsprog!

68. 2den April 1801.

Som: Kong Christian stod ved høien Mast.

I Kongedybet stod et Slag,
 I Røg og Damp,
 Det stod i Baar en Høitidsdag,
 Hvor Nelson gav det glatte Lag,
 Med Lyn paa Lyn i Tordenbrag
 I Røg og Damp,
 Men Dannebrog man saae dog grandt
 Som Løve staae mod Elefant,
 I Kamp.

Det var i Sjette Fredriks Tid,
 Mens han var ung,
 Da, efter Freden lang og blid,
 Sin Prøve stod i skarpen Strid
 For Love, som fra Arildstid
 Var immer ung,
 Thi mens de gyldne Hjerter slaae,
 Ei vorder Solvhaars-Kronen graa
 For tung.

I Kongedyb en Prøvesteen
 For Heltemod,
 Hvor der var meer end To mod Een,
 Har gjort som Guld den Sag saa reen:
 Paa Dannebrog og Prøvesteen
 Var Heltemod!
 Da Thurah faldt med samme Koes,
 Som Lassen og som Villemoes,
 De stod!

Med Dannebrog da stat i Sky,
 Med Bølgen blaa
 Foer vidt om Land, det stærke Ry,
 At Danmark reiste sig paany,
 Med Love-Vrøl i høien Sky,
 Fra Bølgen blaa;

Kun i den sidste Røg og Damp
 Skal Mindet om Skær-Torsdags Kamp
 Forgaae!

I Frederik den Sjettes Tid
 Stod Danstken op,
 Af Fredens Skjød, med Kraft til Strid,
 Med Heltedaad, med Kunst og Bid,
 Det Danste Navn i Fredriks Tid
 Stod herlig op!

Det stige nu, trods Veir og Bind,
 Fra Kongedyh til Ørens Lind
 Og Top!

For gamle Danmarks Løver blaa
 I Gylden-Felt,
 I Kreds af Hjertes, som kan slaae
 Med Ungdoms-Kraft, trods Lokker graa,
 Lad runge over Bølgen blaa,
 I Sund og Belt,
 Et Hurra-Raab med Fynd og Klem,
 Saa paa hvert Dæk der springer frem
 En Helt!

69. Henrik Steffens.

Som: Kongehaand og Folkestemme, eller egen Tone.

Lynildsmand, som for vort Die,
 I det aarle Morgengry,
 Lig en Engel fra det Høie,
 Bælted Stenen bort paany,
 Stenen som i Blomsterhaven
 Luffed, spærred Livsords-Graven!
 Dgjaa du sank under Muld!

Dog den Aand, som slynged Lynet,
 Naar det knitrende udsoer,
 Aanden som gjensødte Synet,
 Sprængte Bautasteen i Nord,
 Vandrer nu igjen paa Isse,
 Som paa Sky og Klippe=Spidse,
 Klædt i Lyn, med Ræmpesfridt.

Naar det knitrer, naar det donner,
 Naar det runger dybt i Fjeld,
 Naar I lytte, Nordens Søner,
 Muntre end i Tidens Kveld,
 Mindes, det var ham, der blunder,
 Som i Nord til stort Vidunder
 Stødte først i Heimdals Fur!

Ja, den fri, den stærke Tale
 Om hvad Haanden griber ei,
 Men hvad dog fra dybe Dale
 Baner sig til Stjerner Bei:
 Ordet, som af Aanden føres,
 Staber Syn, hvor Røsten høres,
 Vaagned, Steffens, her med dig!

Folket sov som Lig i Kiste,
 Kæmper sov som Kampesteen,
 Brat dog vaagned Fugl paa Kviste,
 Lærke med i Ager-Reen,
 Stak i Sky til Vingeprove,
 Sang med Lyst for Dren døde,
 For hinanden og for dig.

Det skal spørges, du har levet
 Som kun Faa paa denne Jord,
 Levet mest, hvor mindst er skrevet,
 Levet kongelig i Nord,
 Talt et Ord, som aldrig glemmes,
 Bakt en Aand, hvis Kraft fornemmes,
 Mens vi har et Modersmaal!

70. Ohlenslæger.

Som: Stærkoddens Svanesang.

Da gjennem Dampen
 Stjærtorsdags-Kampen
 Med Bælde klang,
 Og Malmet hundred
 Det ny Aarhundred
 En Morgensang,
 Da lod fra Braget
 Et mægtigt Knald,
 Da vakte Braget
 Den store Stjald.

Han Kernen kjendte,
 I Barm ham brændte
 En Flamme stærk,
 Og Diet smiled,
 Og Foden iled
 Til Kæmpeværk;
 Med Guddoms-Bælde
 Han Bei sig brød
 Igjennem Fjelde
 Til Suttungs Mjød.

Da foer han vide
 I Nørrelide,

I Øst og Syd,
 Og Norden studsed,
 Og Saga blussed
 Af Moderfryd.
 I Finnens Hytte,
 Paa Libanon,
 Han gjorde Bytte
 For Nordens Land.

De Somre ginge,
 Ei Tiden tvinge
 Ham kan i Kææ;
 Sig Bintren nærmed,
 End Lovet skjærmed
 Det stærke Træ;
 Og Frugter sandtes
 I Overflod,
 Og Saften blandtes
 Med Folkets Blod.

Ja Kæmpekraften
 I Nordens Aften
 Paany fik Røst,
 Og Danmark's Love
 Stod tjækt sin Prøve
 Paa Iylands Kyst.

Da saae den Høie
 Sin Udsæd groe,
 Da Skjaldens Døe
 Sig luffed fro.

71. Adam Ohlenslæger.

Tone af Weyse.

Et Sorgens Budskab Norden gjennemfuser,
 Som Vinter=Stormen over Blomstens Grav,
 Det Dannekvindens Hjerte gjennembruser,
 Som Vinterstrømmen i det vilde Hav,
 Det Sorgens Budskab: død er Ohlenslæger,
 Tre Rigers Yndling, Nordens Hoved=Skjald!
 Hans Mesterhaand ei meer paa Harpen leger,
 Guldharpn med det dybe Tonefald!
 Med ham paany er falmet Oldtids Glands,
 Med ham har Norden tabt sin Laurbærkrands!

Dog stille! Skjalden er ei død, han sover,
 Som Vintermarken til en deilig Vaar,
 Som Nordens Aand i Tidens Vinter=Bover,
 Hvoraf paany han seierrig opstaaer;
 Thi han opstod i Adam Ohlenslæger,
 Besang sin Kæmpedaad og Heltedød,

Dg tømte ud det store Brage-Bæger,
 Saa Kæmpe-Løftet trindt i Nord gjenløb,
 Han holder Ord, saa atter høit i Sky
 Skal af hans Daad, som af hans Kvad gaae Ky!

Ja, denne Adam, Ddin kaldt i Norden,
 I Skjalde-Tallet var en Askur ny,
 Hvis Navn er spurgt og spørges vidt paa
 Jorden

I Aandens Verden med Stamfader-Ky,
 Som Fader gæv til Balhals-Skjalden Brage,
 Farfader til det store Sonne-Kuld,
 Som vort Høinorden skal i Fremtids-Dage
 Med Sang opfylde om Bedristens Guld:
 Den Brages og Idunnes Skjalde-Vet,
 Som priser Aandens Magt og Hjertets
 Ret!

Allt mens han vandred her hos os i Bangen,
 Han tæt omringedes af Børnebørn,
 Som Fugle-Unger, der i Sky med Sangen
 Sig svinge kan paa Ryggen af en Orn,
 Dg efter Døden brat vi saae hernede
 Et klart Forvarsel om hans Esterglands,
 Thi vi har seet en Sangfugl bygge Nede
 Paa Kirkegaarden i hans Laurbær-Krands,

Saa af hans Sangbund i det høie Nord
Udspringer vist endnu et Sanger-Ror!

Paa Marken da, paa Heden og paa Halten,
Hvor Aandens Verden end har Dag og Vaar,
Skal Dhlensflæger kaldes Foraars-Skjald-
den,

I Nytaarstidens store Gyldenaar,
Thi i hans Kvad den Aand sig aabenbarer,
Som Lys af Livets, Liv af Lysets Væld
Fremkalder, straal'er ud, i Glands forklar'er,
Til Fred, til Frihed og til Folke-Held,
Saa krones skal hans kongelige Sang,
Som fordum Hjarne Skjalds i Danevang!

72. Bertel Thorvaldsen.

Som: Velkommen i den grønne Land.

Der klang en livlig Seiers-Sang
Til Danmarks hundred Der;
Den klang til Dal og grønne Bang,
Til Skov og stille Søer.

I Danmark steg en Helt i Land,
Han kom fra Romas Høie;

Ham hilsed fro den danske Mand
Med Stoltheds Glands i Die.

Ham hilsed glad paa Hjemmets Kyst
De fagre Dannekvinder;
Ham priser Nordens Land med Lyst,
Som mægtig Seiervinder.

Den Helt ei stred med Sværd og Skjold
Og ei med Staalets Handske,
Men Seier vandt han stærk og bold
Som Konstens Holger Danske.

Af Livets Træ han greb en Green
Til Kamp mod Dødens Bælde,
Han hugged Guder ud af Steen
Og Liv af Marmorfjelde.

Hvor Skjønheds Billedverden staaer,
Sig Liv og Sjæl forhynger:
Om Thorvald Danskes hvide Haar
Europa Krandsen slynger.

Hans Seiersfang paa Land og Sø
Har Danmarks Sønner sjunget,
Hans Navn sig over Verdens D
Med Nordens Land har svunget!

73. Rasmus Kristian Rast.

Som: Hr. Sinflars Vise.

Naar Holger han drager fra Forsal fro,
 Med Kæmper fuldbjærve og stærke,
 Da vinder han Kroner halvfjerds og to,
 Og planter ved Ganges sit Mærke.

Saa lyder Sagnet, fra Old til Old,
 I Dannemark om Holger Danske,
 Det tør vel sandes, skjøndt Jordens Bold
 Vi tage vist ei med Staal-Handse.

Lad Alexandre, med Egg og Odd,
 Det Døde kun dele og farve;
 Vor Holger udvalgte en bedre Lodd,
 Det Levende han vilde arve.

Paa mangen Viis, var den gamle Tro,
 Sin Mund kan vel Menneffen vrive,
 Dog Arilds-Tunger halvfjerds og to
 Kun findes i Verden saa vide.

Og kan de Tunger vi tale med,
 Og veed, hvad de har at bethde,
 Da finder og Riget i Anden Sted,
 Os Folkene høre og lyde.

Fra Danmark uddrog en Helt urædd
 At speide de fremmede Egne,
 Saa Veien han kunde til Ganges Bredd
 Fuldkommelig sikker betegne.

Og hjem er nu kommen med god Beskeed,
 Fra Ganges Herr Tjalse hin Unge,
 Med Jærtegn mange, som Saa kun veed,
 Om Veien fra Tunge til Tunge.

Nu velkommen hjem, du Snaren-Svend!
 Fra Østerleds-Færden hin bolde
 Med Jærtegn fra Pahl og Pehlvi og
 Zend,
 Med Bytte fra Bætter og Trolde!

Gid Holger fattes ei Bud saa tro,
 Ei Kæmper sulddjærve og stærke!
 Da vinder han Kroner halvsjjerds og to,
 Og planter ved Ganges sit Mærke!

74. Bernhard Sev. Ingemann.

Som: Ungen Svegders Bise.

Dg det var ungen Svegder,
 Han skulde Bolden slaae,
 Dg Bolden drev i Fruerbur,
 Dg han blev lagt i Traa!
 Du søier dine Ord vel!

Han fik ei No at sove,
 Ei Fryd af Fuglesang,
 Før han fik løst den væene Mø,
 Som taalte for ham Tvang.

Dg det var Mø langt borte,
 Slet ingen vidste, hvor,
 Paa Lykke dog og Fromme han
 Paa Eventyr udfoer.

Hans Moder ham udstyred
 Med Diss og Dug og Sværd,
 Dg Snekken som har altid Bør
 Dg Havblik i Uveir.

Dg Lykken var hans Fylgje,
 Dg Himlen var ham blid,
 Han satte Seil til Romfruland,
 Dg han kom ogsaa did.

Snart kom til Borgeledet
 I Rosendal han da,
 Og der var Stang og Laas og Slaa,
 Men de faldt alle fra.

For ham sang Lov paa Kviste
 Og Græs ved Linderod,
 De Bjørne og de Løver med
 De fulgde ham paa Fod.

Det var den skønne Jomfru,
 Hun tren i Salen ind:
 Velkommen Svegder Ungersvend,
 Alt efter Længsel min!

Og hun anhaammed Daaben
 Alt med den kristne Tro,
 Og fulgdes med til Dannemark
 I deiligst Bang at boe.

Han blæste i Skovhornet
 Saa Blomster lyde paa, *dde*
 Og hvor han gik, der vrimled det
 Af dem og Fugle smaa.

Dg hvad end ei der vides,
 Det faaer man vel at see,
 Om frelst han med sin Jomfru skjon
 Har sine Søstre tre.

Det er en Bjørne=Frue,
 Dg saa en Orne=Brud,
 Dg saa en Havmands=Dronning sin,
 Som skeied fordum ud.

Saa alt hvad Hjertet tabte,
 Det vinde skal paany,
 Dg da det Danske Eventyr
 Skal løstes høit i Sky!

Af Eventyr Bedrifter
 Paa Marken fødes skal,
 Alt som af Ræmpevisens Klang
 Der blev en Hjerteskjald.

Ja, det i Dage sene
 Skal kvædes vidt om Land,
 Alt Dannekvindens Underbarn
 Er Svegder Ingemann!
 Du søier dine Ord vel!

75. N. F. S. Grundtvig.

Som: Unge Gjenbyrds Liv i Norden.

Nordens Mand paa Kæmpetunge
 Risted Runen, dyb og stærk,
 Og som Kirkeklokker runge,
 Toned Sjælens Orgelværk,
 Sang om gyldne Tid i Norden,
 Fløi mod Sky fra Oldtids Grav,
 Mandelyn med Ordets Torden
 Lyshed over Klint og Hav.

Hvo var Kæmpen mellem Skjalde,
 Som med Orgelsang i Bryst
 Kunde Liv i Dødt fremfalde
 Med sin Kirkeklokke-Røst?
 Hvo var han, som i det Fjerne
 Saae, med Glands fra Eighed,
 Danmarks gyldne Lykkestjerne,
 Nordens Sol, som ei gaær ned?

Her han staaer med hvide Lokker,
 Otti Vintre har han seet,
 End ham Bættemagt ei rokker,
 Hvad han skued, alt er sseet:
 Store Glimt af Gyldentiden
 Lyshed alt med evig Glands,

Nordens Aand i Jætte-Striden
 Vandt sin største Seierskrands.

Danmarks Stjerne skal ei dale,
 Trods hver giftig Dragesky!
 Livet trodser Dødens Dvale,
 Aandens Røst blev Tordengny,
 Over Kæmpesjaldens Pande
 Flammer Aandens Lys endnu!
 Hvergang Kæmper her opstande,
 Kommes skal hans Navn ihu!

76. Frederik den Syvendes Død.

Som: Paastekloften kined mildt.

Rundet har sig Aarets Kreds
 Fra hin Søndag stil',
 Da Kong Fredrik luffed
 Sit milde Die til.

Slutter Kreds om hans Grav, alle danske
 Mænd!

Thi vor Fremtids Banner vaier over den.

Da det var som Danmarks Dag
 Sluttes med hans Blik,
 Som en Nattefugl
 Henover Folket gik.

Da det var som Danmarks Held
 Blegned med hans Kind:
 Onde Barflers Angest
 Paa tungt paa Folkets Sind.

Og hvad vi fornam hin Dag,
 Er fuldbyrdet alt:
 Hans og Thyras Virke
 Foruden Sværdslag faldt.

Sønderjyllands dyre Jord
 Er i Fjendevold,
 Plettet Danmarks Ære
 Og brustent Rigets Skjold.

Danmarks gode Tid er endt,
 Gimbulvinter kom!
 Trængsel, Strid og Møie
 Forkyndte Nornens Dom.

Hvad Kong Fredrik var for os,
 Glemme vi dog ei;
 Thi hans lyse Minde
 Skal vise os vor Bei.

Frihedsbrevet, han os gav,
 Stande skal ved Magt;
 Thi ei bedre Bærge
 I Folkehaand blev lagt.

Og som han mod Høi og Lav
 Lige jævn var selv,
 Loven imod Alle
 Skal gjøre lige Skjel.

Leve vi vort eget Liv
 Paa vor egen Vis,
 „Frederik den Danske“
 Det vorde skal til Pris.

Stræbe vi mod Broderpagt
 I trefoldigt Nord,
 Træde vi vor Konges,
 Vor tabte Høvdings Spor.

Saadan skal Kong Fredriks Aand
 Gaae fra Slægt til Slægt,
 Og hans Hæder leve
 I Folkets Baretægt.

Slutter Kreds om hans Grav, alle danste
 Mænd!
 Thi vor Fremtids Banner vaier over den.

77. De tre nordiske Riger.

Som: Det var en Søndag-Morgen.
 (2 Vers sammen).

Det lød fra gamle Dage,
 Der staaer en Asf i Nord,
 Derom man har en Sage,
 Den og er fra ifjor!

Det er en Trilling-Stamme,
 Den hedder Ygdrasil,
 Trods mange Fjender gramme,
 Den end er gæv og gild!

Det volde Korner milde,
 Som stænke den i Løn,
 Ved Dugg fra Urda's Kilde
 Staaer Asfen immergrøn.

Ei grebet er af Luften
 Den gamle Aft i Nord,
 Os lærer Blomsterduften,
 Den har sin Rod i Jord!

Os lærer Modersmaalet,
 Os lærer Sind og Hu,
 Den fældtes ei af Staalet,
 Den groer hos os endnu.

Den groer imellem Dauer
 Omkring ved Bøg og El,
 Den groer imellem Graner
 Og Fyrr paa høien Fjeld!

Og Stammens Hovedgrene
 Gav hver et Hjerte-Stud,
 Ei Regninger saa rene
 Kan volde Hovedbrud!

Sig Gøther selv kan glemme
 I Storm og Vaabenbrag,
 Men dog, hvor de har hjemme,
 Bevise deres Slag.

Os Angler selv fortæller:
 I Eli de stanged Aal;

Det dølges kan ei heller,
Dem røber deres Maal.

Af deres Naale-Borge
Man seer det, selv paa Franst,
Normanner kom fra Norge,
Om end de talte Dansk.

Imens de Kæmper vandred
Og lagdes under Muld,
Vel meget sig forandred
Hos Hjemmets Frænde-Kuld.

De fik og blege Kinder,
De tabte lyse Haar
Og mange gamle Minder,
I tvende Tusind-Aar.

Men dog med Fædrelandet
Og Nordens Modersmaal,
Beholdt de meget Andet
End Raaber, Kridt og Staal.

I Nordens Hjertekamre
Endnu er Tønder Guld,
Og deilige smaa Hamre
Som Bletter flaae omfuld.

I Nordens Fruerbure
 End faare Bugger gaae,
 Der blinke og der lure
 End klare Dine blaa.

Naar de faae Lov at hvile
 Og luffes rigtig op,
 Da see de hundred Mile
 Fra Himmelbjergets Top!

I Nordens Borgestuer
 End mangt et Eventyr,
 Som Børn og Stjalde huer,
 Paa Brallet holder Styr.

Der sidder mangt et Dre
 Paa Gryder smaa i Ro,
 Og vænnes til at høre
 Med Heimdal Græsset groe.

I Nordens Glemmebøger,
 Som her ved Haanden blev,
 Man finder, naar man søger,
 Hvad før i dem man skrev.

Af Nordens gamle Minder,
 Om Alf og Ban og As,
 Et Skilderi man finder
 Med Kamme og med Glas.

Dg see, i Morgenrøde,
 Om end besværlig nok,
 Sig reiste fra de Døde
 I Nord en Kæmpeslof!

Med Aser og med Baner,
 Den gjennem Drefund
 Sig bryder nye Baner
 Paa Straa fra Mund til Mund.

Just nu de sammensværge
 Sig i Fostbroderlag
 Til Ygdrasil at væрге,
 Vil Gud, til Domedag.

Dog, Bærket selv maa prise
 Sin Mester om det kan;
 Forstaae halvkvæden Vise
 Dg hold for Tunge Tand!

78. Afamaalet og Kæmpevisen.

Hvordan skal jeg dig beskrive,
 Nordens Høisang, Afamaal,
 Som Fugl Fønix kaldt tillive,
 Afsejød af Balders Baal?

Kamp iløn for Livets Krone,
 Længsel efter evig Fred,
 Afamaal! er din Grundtone,
 Tvillingfødt af Venlighed!

Skal du Skikkelse paatage,
 Staaer for os en Helte-Skjald,
 Slaaer Guldharpen Afa-Brage
 Tankefuld midt i Balhal!

Kæmpevise i det Lave!
 Hvad skal du saa ligned ved,
 Du, der som en Himmelgave
 Faldt til os fra Skyen ned?

Tone din er Sorg med Glæde,
 Lavsang est fra Dybet du,
 Alt som naar Havfruer kvæde
 Midt imellem Smil og Gru!

Skal du storkne for vort Die,
 Seer vi I du u Gledis,
 Dalet ned fra Aft den høie
 Som en Drøm fra Paradis.

Afamaal og Kæmpewise!
 Ja, nu seer jeg hvad I var:
 Hjernens As og Hjertets Dife,
 Met et yndigt Egtepar!

Høit og lavt I sang i Norden,
 Holdt som Mand og Kvinde Takt,
 Kvad fra Sky og Nyn fra Jorden
 Sluttet saa hos eder Pagt!

Edel Kamp og Længsler omme
 Fandt i Nord et husligt Hjem,
 Hjernens Syner, Hjertets Drømme
 Ligegode var om dem!

Oldtids-Graaden over Valder,
 Freia-Graaden længselsfuld,
 Gjennem Nordens Middelalder
 Kulled som en Strøm af Guld!

Dog det gif med Kæmpevisen,
 Under Nordens Skyer graa,
 Alt som med Guldæble-Disen,
 Stjult som Jetterov i Braa.

Den forsvandt fra Folkets Tunge,
 Den forsvandt fra Skjaldens Bryst,
 Da blev Oldinger de Unge,
 Da blev Sønnen Folkets Trøst!

Nu dog ud af Glemmebogen
 Skrives daglig den paany!
 Nu dog op af Stamme-Krogen
 Løstes den med Lyst i Sky!

Afamaalet Kæmpevisen
 Kjærlig tage skal i Favn
 Alt som Brage Æble-Disen,
 Faaer da Bod for hvert et Savn!

Afamaal og Ræmpevise!
 Nu i eder for os staae
 Hjernens Afs og Hjertets Duse
 Under Skyer lyseblaa!

Gid til Fjelds nu, som i Lunde
 Gaae som Mand og Kone smukt
 Nordens Brage og Idunne,
 Med Guld=Harpe og Guld=Frugt!

Gid blandt Folk som mellem Skjalde
 Husligt Hjem de faae paany!
 Da skal Gjaller=Hornet falde
 Op til Daad hvert Morgengry!

Da skal Valhal og Folkvangen
 Leve op som Mark i Vaar,
 Rosens=Blommen, Helte=Sangen
 Skabe Nordens Gyldenaar!

79. Thors-Hammeren.

Dg det var Thor af Havsgaard,
 Rider over de grønne Enge,
 Der tabte han sin Hammer af Guld,
 Dg borte var den saalænge.
 Saa vinder han Sverrig.

Dg det var Thor af Havsgaard,
 Han taler til Broder sin:
 Du fare mit Bud til Nørrehaald
 Dg lyse om Hammer min!

Dg det var liden Loke snild,
 Han foer i Fjederham,
 Dg saa fløi han til Nørrehaald,
 Alt som han saae sit Nam.

Dg midt udi den Borgegaard
 Der axler han sit Skind,
 Dg saa gaaer han i Høieløst
 For Thusssegreven ind.

„Velkommen Loke liden her!
 Vi saae dig ei saa længe,
 Hvad Nyt er der i Havsgaard nu
 Som Græsset groer i Enge?“

„Hvad Nyt der er i Havsgaard nu,
 Det er ei af det Bedste,
 For Thor har mistet Hammer sin,
 Derfor mon her jeg gjæste.“

„Sin Hammer faaer ei Thor igjen,
 Gaaer ret han eller avet,
 Thi femten Favne under Jord,
 Der ligger den begravet.“

Sin Hammer faaer ei Thor igjen,
 Slet intet Bud kan batte*),
 Undtagen Jomfru Freialil,
 Dg alle hendes Skatte.“

Dg det var liden Loke da,
 Han foer i Fjederham,
 Saa sloi han hjem med kort Bested,
 Alt som han saae sit Nam.

„Din Hammer faaer du ei igjen,
 Slet intet Bud kan batte,
 Undtagen Jomfru Freialil
 Med alle hendes Skatte.“

*) forflaae.

Det svared Jomfru Freialil,
 Hun var i Hu saa vred:
 I give mig til en kristen Mand,
 Ei til den Trold saa leed!

Men smykke vi ham, som Skaden tog,
 Dg rede hans Haar med Kammen,
 Dg føre vi ham til Nørrehaald,
 At skride for Brud med Gammen!

Saa smykked de Kæmpen som en Brud,
 Dg gjorde med ham saa Gilde,
 Dg Legeren fik det røde Guld,
 For op til Dands at spille.

Saa toge de den væene Brud,
 Satte hende paa Brudebænte,
 Dg Thussfegreven gif lystig frem,
 Han vilde for Bruden skjænte.

Fem Drekroppe, dem aad hun op,
 Dg tredive Svine-Flykke*),
 Med hundrede Brød og dertil syv,
 Før hun begjæred at drikke.

*) Flæskeskinker.

Tolv Tønder Ol, dem drak hun ud,
 Før hun kunde Tørsten slukke,
 End drak hun ud en Balle fuld,
 Saa tog hun paa at flukke.

Og Trolden gaaer ad Gulvet frem,
 Sine Hænder monne han vride:
 „Hvem saae dog sliig en tørstig Brud,
 Som kunde saa hvast og bide!“

Det svared liden Løke snild:
 Saa raser man i Ungdommen
 Hun sulted sig selv i otte Døgn,
 Af Længsel efter Brudgommen!

Men det var Thusssegreven leed,
 Han stod ei til at trøste,
 Han raabte saa i vilden Sky,
 At Salen den maatte ryste.

„J hente mig brat Guldhammeren,
 Jeg vil den gjerne undvære,
 Naar Bruden jeg saa kan vorde kvit,
 Enten med Skam eller Vre.“

Saa bar da otte Kæmper brat
 Den Hammer ind paa Træ,
 Og lagde den saa læmpelig
 Tvært over Brudens Kne.

Og det var da den væne Brud,
 Med Hammeren i Hænde,
 Hun saae paa den saa gladelig,
 Hun som en Vaand den vendte.

Hun først til Thusssegreven slog,
 Den Trolld saa bred og lang,
 Og saa de andre Trolde smaa
 Hun gjorde Veien trang.

Og det var Loke liden da,
 Monne sig saa vel omtænke:
 „Nu lader os fare til Havsgaard hjem
 Med den bedrøvede Enke!“
 Saa vinder han Sverrig!

80. Havfruen og Danedronningen.

Gammel Folketone.

Dandronning lod gribe en Havfru siin,
 (Den Havfru dandser paa Tilje)
 Og den satte han i Taarnet ind,
 For hun fremmed ikke hans Bilje.

Dandronning kalder paa Svende to:
 (Den Havfru dandser paa Tilje)
 „I lade den Havfru for mig indgaae!
 For hun skal fremme min Bilje.“

Ind kom Havfruen og stædtes for Bord,
 (Den Havfru dandser paa Tilje)
 „Hvad vil I mig, Dronning! I sendte mig
 Ord,

Jeg kan ikke fremme din Bilje.“

Dandronning klapped paa Hynde blaa:
 (Den Havfru dandser paa Tilje)
 „Du sidde, skjon Havfru og hvile derpaa!
 For du skal fremme min Bilje.“

„Bil I forraade mit unge Liv?
 (Den Havfru dandser paa Tilje)
 Derunder jo ligger den hvasse Kniv,
 Hvor skulde jeg fremme din Bilje.“

„Dg veedst du dette, da veedst du meer,
 (Den Havfru dandser paa Tilje)
 Du sig mig hvad af min Skjæbne du seer!
 Saa haver du fremmet min Vilje.“

„Dg veed jeg din Skjæbne, jeg siger dig den,
 (Den Havfru dandser paa Tilje)
 Dog Baalet jeg venter, vil blive min Løn,
 Saa nodig jeg fremmer din Vilje.“

„Af Sønner saa holde du føder tre,
 (Den Havfru dandser paa Tilje)
 De koste dig Livet i Fødselsvee.
 Nu haver jeg fremmet din Vilje.“

„Dg skal for dem det saa hardt mig gaae,
 (Den Havfru dandser paa Tilje)
 Da sig mig Skjæbuen, som de skal faae!
 Saa haver du fremmet min Vilje.“

„Den ene skal være til Konning fød,
 (Den Havfru dandser paa Tilje)
 Den anden bære Guld kronen rød,
 Saa monne jeg fremme din Vilje.“

Den tredje skal være saa viis en Mand,
 (Den Havfru dandser paa Tilje)
 Dit Liv, det unge, dog koster han,
 Nu haver jeg fremmet din Vilje."

Dandronning svøber sit Hoved i Skind,
 (Den Havfru dandser paa Tilje)
 Og ganger for Kongen i Salen ind,
 For fremmet saa var hendes Vilje.

"Og hør, allertjæreste Herre min!
 (Den Havfru dandser paa Tilje)
 Vil I mig give den Havfru siin?
 For hun haver fremmet min Vilje.

"Hvor kan jeg skjænke den Havfru Liv?
 (Den Havfru dandser paa Tilje)
 Hun har forraadt mine Snekker Iyv,
 Da fremmed hun ikke min Vilje."

Dandronningen sortned som en Bord,
 (Den Havfru dandser paa Tilje)
 Som død hun daaned for Kongens Bord,
 For fremmet ei blev hendes Vilje.

„Min Kjære! tag eder ei det saa nær
 (Den Havfru dandsjer paa Tilje)
 Følg Havfruen heller med eders Moer,
 For fremmet hun har eders Vilje.“

Hun klæbte den Havfru i Purpur rød,
 (Den Havfru dandsjer paa Tilje)
 Som spaaed hende den haarde Død,
 For fremmet var dog hendes Vilje.

Den Havfru sattes paa Bølgen blaa,
 (Den Havfru dandsjer paa Tilje)
 Dandronning grædende der hun saae,
 Stjøndt fremmet var nu hendes Vilje.

„I græde ei, Dronning, og vaandes saa!
 (Den Havfru dandsjer paa Tilje)
 Bidaabne Himmerigs Dørre staae,
 Nu haver jeg fremmet din Vilje.“

I Himmerig skal du bygge og boe,
 (Den Havfru dandsjer paa Tilje)
 Der har for evig du Fred og Ro!
 Nu haver jeg fremmet din Vilje.“

81. Hertugen og Dannekvinden.

Som: Der staaer et Slot i Østerrig.

Hertugen red fra Kolding By
Til Abenraa med Brammen,
Der mødte han en Kvinde brat,
Sig kun til liden Gammen.

Og hør du gamle Kjælling god,
Du est en kyndig Kvinde,
Du sig mig af rundet Rod
Alt hvad du har i Minde.

For Sandhed siger jeg dig, Son,
Jeg vil ei for dig lyve,
Jeg mindes Konger i Dannemark
Henved halvfemtsindsthyve.

Jeg mindes som en Drom Kong Dan,
Ham love Danske Tunger,
Jeg mindes ligedan Kong Skjold
Med alle hans Skjoldunger.

Jeg mindes Frode Fredegod,
Jeg græd og da han døde,
Jeg vidste ei, at paa den Tid
Vor Herre lod sig føde.

Jeg mindes Thyre Dannebød,
 Da kom jeg først i Kirke,
 Jeg var da en halvvoxen Mø,
 Bør Steen til Dannevirke.

Jeg mindes grandt den store Knud
 Og alle Baldemarer,
 Jeg mindes dermed, Verdens Glands,
 Den glimrer og bortfarer.

Jeg mindes sidst med Atterdag
 Hans Datter Margarete,
 Hun var af samme Rod som jeg,
 Hun om sin Mage ledte."

"Du tykkes mig en Kjælling led,
 Du alt for gamle Kvinde,
 Jeg rider mig ad Gottorp til
 En vænere at finde."

"Slet ei er jeg en Kjælling led,
 Bær end jeg Stav og Pose,
 Saa lidt som du en Ridder god,
 Er sribet end din Høse."

Hertugen spored Hesten sin,
 Dg lod ad Veien stryge,
 Dg Kvinden snored sine Sko,
 Foer som hun kunde flyve.

Hertugen red i kort Gallop,
 Forbi ham løb dog Kvinden,
 Paa Urnehoved fattedes Thing,
 Hun kom dog did forinden.

Den Hertug frem paa Thinge gif
 Dg høstede Bris og Ære,
 Men efter gif den Kvinde god
 Dg gav paa hannem Kære.

„Dg hør du, gamle Kjælling god,
 Ei saa paa mig du kære,
 Her staaer saa hold en Riddersmand,
 Dg din saa skal han være.“

Dg Hjertet blev saa stort derved,
 Alt hos den Dannekvinde:
 „Ja, kunde jeg den Ridder faae
 Dg Fruer=Navnet vinde!“

82. **Holger Danske og Burmand.**

Gammel Folketone.

Burmand holder i Marken ud
 Med Spyd og Sværd i Hænde,
 Han sender til Islands Konge Bud
 Alt om hans Datter hin væene.
 Holger Danske han vandt Seier fra Burmand!

„Jeg haver ei Døttre fleer end een,
 Hun er med en Konning trolovet,
 Hun kaldes med Nette Edelsten,
 Derfor er hun kommen i Raabet.

Og hør du det, kjær Datter prud,
 Spørg nyt ei af det bedste!
 For Burmand holder i Marken ud,
 Han endelig vil dig fæste.“

Det svared hun, Jomfru Edelsten,
 Med Kinder som Roser røde:
 Jeg tænker i Taarnet vel sidder Een,
 Som Trollden i Mark tør møde.

Da arlede hun sin Raabe blaa,
 Dmsat med Berler hvide,
 Til Taarnet, hvor de Fanger laae,
 Saa Jomfruen lod skride!

Hun raabte lydt med klinger Røst

Alt paa den store Fange:

„Hør du mig, Holger! al min Trost!

Er du end før at gange?

O, lever end du Helt saa bold,

Jeg maa for dig det kære:

Paa Marken raser nu en Trolde,

Dg han tør mig begjære.“

„Her har jeg ligget i femten Aar,

I Fængsel og saa i Lænker,

Kan jeg vel møde Hals saa haard,

Jeg veed ikke hvad I tænker.“

„Jo, Holger Danske! du est saa from,

Du hjælper mig nok af Nøden,

Dg slaaer den Trolde, som jeg beder om,

Jeg hader ham meer end Døden.

Han er saa grim, og hans Hest er gram,

De snyse, som Ild han brænder,

Dg hørt jeg har om hans Hest og ham,

De bide med Ulvetænder.

Kun Kost for dem er Menneſſekjød,
 De æde ſlet ikke andet,
 Dg Driften deres er ſort og rød,
 Det er Blod med Edder iblandet."

"Vel an da, Jomfru Edelſten!
 I give mig Mad og Drikke!
 Saa tør endnu jeg vel ſlaaes med een,
 For tvende jeg ryſter ikke.

Dg kan I ſky mig min Hest igjen,
 Min Brynje og ſaa min Klinge,
 Da tænker jeg vel den gamle Svend
 Tør lade ſin Ganger ſpringe!"

"Ja jeg ſkal rede dig Koſten ſin,
 Som bedſt dig lyster at æde,
 Dg jeg ſkal ſkaffe dig Hesten din,
 Dg hjælpe dig op i Sæde.

Dg jeg dig ſkaffer dit gamle Sværd
 At bære med Pral ved Side,
 Dertil dit Glavind, al Vren værd,
 Som ſikkert du paa tør lide."

Da Burmand, han kom tilbyes med Bral,
 Han Edelsten vilde bortføre,
 Men Holger tilhest kom ud af Stald
 Og skaffed ham andet at gjøre.

De Kæmper sloges foruden Meen,
 Til tredie Dag alt silde,
 Da satte de ned dem paa en Steen,
 At hviles, som begge vilde.

Og det var Burmand Kamp saa brydsk,
 Han sagde til Holger Dane:
 Og vil du troe paa min Gud „Tydskt,“
 Da fanger du Bød for Bane.

Og det var Holger, da blev han vred,
 Han talede Ord fuldstolte:
 Far du, din Tyrk, til Helved ned,
 Og siig, Holger Danste det voldte.

Tilsammen de red endnu engang,
 For Kæmper saa vare de begge,
 Og Skjelde revned, og Hjelme sprang,
 Saa bede de hvassse Egge.

De stred saa længe, de slog saa raff,
 De mødige blev og trætte,
 Da revnede Burmands Vandebraff,
 Saa styrted den sorte Jætte!

Saa vendte sin Hest den Helt saa pur,
 Han red over Mark og Enge,
 Saa banked han paa i Jomfrubur:
 „Stat op, er I end i Senge!

Fra Holger Danske jeg hilse skal,
 Eders Ord og Tro I holde!

Saa vel han tysjed nu Burmands Bral,
 Det skal eder Sorg ei volde!“

Holger Danske han vandt Seier fra Bur-
 mand!

83. Holger Danske og Stærk Diderik.

Egen Tone.

Stærk Diderik boer sig udi Bern
 Med atten Brødre gjæve,

Dg hver af dem haver Sonner tolv,
 Stor Manddom de bedreve.

Nu stander Striden i Nør under Jylland.

Stærk Diderik har og Systre nok,
 For de er alle femten,
 Og hver af dem har Sønnen tolv,
 Den Yngste hun har tretten.
 Nu stander Striden i Nør under Jylland.

For Diderik gif nu frem at staae
 Saamange Kæmpetroppe,
 Jeg siger det foruden Tant,
 De saaes over Vogetoppe.
 Nu stander Striden i Nør under Jylland.

„Nu draget vi har i mange Nar
 Med Kæmper i Flok Staalhandfle,
 Dog end vi høre, i Nørrejyland
 Os byder Trods Holger Danske.
 Nu stander Striden i Nør under Jylland.

5 Det vi have hørt om hans Hovmod,
 Det haver os gjort stor Baande,
 Han lader sig krone med røden Guld
 Og vil os ei gaae til Haande.“
 Nu stander Striden i Nør under Jylland.

Og Sverting stak frem en stor Staalstang,
 Begyndte dermed at true:

„Vel hundrede af Kong Holgers Mænd
Jeg regner ei ved en Flue.“
Nu stander Striden i Nør under Jylland.

„Dg hør du, Sverting, du sorte Svend!
Du agte dem ikke saa ringe!
Jeg siger dig, alle Kong Holgers Mænd
De ere fuldrasse Dreng.“
Nu stander Striden i Nør under Jylland.

Det svarede høien Bærmerif,
Det Ord tog han til Gjemme*):
Vi gjæste Kong Holger i Dannemark
Dg see, om han selv er hjemme.
Nu stander Striden i Nør under Jylland.

Stærk Diderik sendte Kong Holger Ord
Dg lod han saa tilbyde:
Hvad heller vil du stride med os,
Eller vil du Skatten yde?
Nu stander Striden i Nør under Jylland.

10 Kong Holger han blev saa harm i Hu,
Han ikke paa Svar lod vente:

*) til Eftertanke.

„Hvo Skat vil kræve af Danske Mænd,
 Han faaer den og selv at hente.“
 Nu stander Striden i Nør under Jylland.

Kong Holger og stærk Diderik,
 De mødtes midt paa den Hede,
 De sloges ret af Hjertensgrund,
 De var i Hu saa vrede.
 Nu stander Striden i Nør under Jylland.

Af Blod der randt fuldstrib en Strøm,
 Under Bjerg i dybe Dale,
 Og de som krævede Skatten ind,
 De maatte den selv betale.
 Nu stander Striden i Nør under Jylland.

Og her laae Hest, og der laae Mand,
 De bedste Venner adskiltes,
 De loe ei efter det varme Bad
 Nær alle, som kom til Gildes.
 Nu stander Striden i Nør under Jylland.

Og det var høien Bærmeris',
 Hans Brouten ham gif af Minde!
 „Nu lever ei Hælvten af vore Mænd,
 Hvor skulde vi Seier vinde!“
 Nu stander Striden i Nør under Jylland.

Stærk Diderik tog da selv til Beens,
 Han løb over Bjerger og Dale,
 Og Sverting han tog den samme Bei,
 Hvor fast han end før turde prale.
 Nu stander Striden i Rør under Jylland.

Det meldte Bidrik Belandsøn,
 Der han drog af sin Handske:
 Fuldlidet skal I rose deraf,
 I gjæstede Holger Danske!
 Nu stander Striden i Rør under Jylland.

84. Svenn Feldings Pillegrimsferd.

Gammel Folketone.

Og det var Hr. Svenn Felding,
 Og han red sig til Rom,
 Hver Dansk Pillegrim maa love,
 At han der nogentid kom.

Der de red ud af Dannemark,
 De var kun Pillegrimme tvende,
 De gjæstede dem en Jomfru skøn,
 Stor Vre de nød hos hende.

Hun satte Svend Felding øverst til Bords
 For hele den Ridderfare,
 Og det da lysted den stolte Jomfru,
 At vide, hvorfra de vare.

„Det er ingen fattig Pillegrim,
 Os haver iasten gjæstet,
 Paa Skjortelinningen jeg det seer,
 Den er med røde Guld fæstet.

Paa Skjortelinningen jeg det seer,
 Alt med sit røde Guldfæste,
 I er vist Kongen af Danmark,
 I vide at ramme vort Bedste.“

„Ei er jeg Kongen af Danmark,
 Ei heller er jeg hans Rige,
 En Pillegrim er jeg, som I seer,
 Dog født i Danmarks Rige.

Men hør I det, min stolte Jomfru!
 I ville mig ikke fortykke*)!
 De Børn, som fødes i Danmark,
 De fødes hver med sin Lykke.“

*) fortænke.

Dg alt da sad den stolte Jomfru,
 Dg syede de Silkesømme,
 For hvert et Sting, hun tog paa dem,
 Hendes Taarer randt i Strømme.

„Dg hør I det, min stolte Jomfru!
 Hvi rinde de Taarer stride?
 I sige mig noget af Eders Nød!
 Jeg dulmer kanskee den Rvide.“

„Her er en Rise saa lang og leed,
 Han vil vort Land forøde,
 Han vil ikke have anden Kost
 End Fruer og Møer til Føde.

Jeg har det alle mine Dage hørt,
 De Danske Mænd er saa fromme,
 Jeg takker nu Gud i Himmerig,
 Her En af dem maatte komme.“

„Ja, havde jeg Hest og Brynje god,
 Som var til de Danske Mage,
 Da vilde for eder, min stolte Jomfru,
 Med Risen jeg bryde en Stage.“

Dg frem kom Heste i hundredtal,
 De var baade sorte og hvide,

Men alle saa for Svenn Feldings Haand
De bugned, til Jomfruens Kvide.

Det meldte Svenn Felding, og gav et Suk:
„Gid jeg mig for Guld og Penge
Kun havde en Hest fra Dannemark,
Opdrættet paa Danske Enge!

Jeg førte med ud af Dannemark
Bel femten gode Guldringe,
Og havde jeg mig en Tyb o hest,
Da skulde for ham de springe.“

Der kom tilsidst en Møllermann,
Han sagde det ei i Taaget:
Jeg har en Hest fra Dannemark,
Og han er dannebroget.

Jeg har en dannebroget Hest,
Er født i Sæbylund,
Og hvergang han til Mølle gaaer,
Han bær' sine femten Pund*).

„Og hør du gode Møllermann,
Du lade mig Hesten see!

*) tredive Tønder Byg.

Dg er vi Danske begge To,
Da tør vi vel gaae for Tre."

Den Hest fuldgod, da han kom frem,
Han var som Mølleren sagde,
Med Hofte høi og Bringe bred,
Svenn Felding Sadel paalagde.

Dg han drog af sine Handsker smaa,
Hans Hænder var meget hvide,
Dg selv han gjorded sin gode Hest,
Paa andre tør han ei lide.

Han gjorded sin Hest med Gjorde tre,
De stærkeste, han kunde finde,
Det første, Hesten sig gjorde ud,
Da brast de alle som Tvinde.

Det var de Fruer af Pommerland
Dg mange Jomfruer kloge,
De slynged af Silke og røden Guld
En Sadelgjord til Dannebrog.

Saa blev han gjordet foruden Fals;
Han pusted og snøs af Brede,
Saa Ingen uden Svenn Felding selv
Kunde ham af Stalden lede.

„Og hør du det, min gode Hest,
 Og sviger du mig kun ikke,
 Fordi du haver lidt Mandevid
 Jeg skal dig linne en Prikke.“

Det første Ridt, de sammen red,
 De Kæmper var begge saa stærke,
 Deres Heste baade de sank i Knæ,
 Deres Spær drev langt i Marke.

Det andet Ridt, de sammen red,
 De Kæmper var begge saa vrede,
 Og Troldens Rakke da brast itu,
 Hans Hoved drev langt paa Hede.

Og ud da ginge de Riddere ni
 Sveunn Felding at byde det Bedste,
 De bøde ham Krone og Kongenavn,
 Naar Tomfruen han vilde fæste.

„Nei, jeg haver mig en Fæstemø
 I Østerlands Kongerige,
 For Tønder syv af det røde Guld,
 Jeg vil hende ikke svige.

I lade kun bygge et muret Huus
 For Danffe, som her mon gjæste!

I spare for dem paa Pilgrimsfærd
Ei Brød og Vin af det Bedste!"

85. Sivard Snarensvend.

Gammel Folketone.

De vare syv og syvfindsti,
Der de droge ud fra Halde,
Dg der de komme for Brattingborg,
Da sloge de op deres Tjalde*).

Det dønner under Hov for Danste Hofmænd,
naar de udride.

Kong Nilaus stander paa høien Lind,
Dg seer han sig om saa vide:
„Hvi holde de Kæmper deres Liv saa fal,
At dem lyster her at stride?"

Dg hør du, Sivard Snarensvend,
Omvanke har du saa vide,
Dg friste skal du disse Kæmpers Mod,
Til dem under Tjalden ride."

Dg det var ham, Sivard Snarensvend,
Han red under Tjald med Vre:

*) Telte.

„Velkommen, I Dannerkongens Mænd!
Velkomne saa skal I være.

5 Dg hvilken af Eder, I Danſke Hofmænd,
Som regner ſig med de Bedſte,
Med ham vil jeg vove en Dyſt idag
Om begge vore gode Hefte.“

De Kæmper leged paa Tavlebord,
De Terninger randt ſaa vide,
Dg det faldt unge Hr. Humle til,
Han ſkulde med Sivard ſtride.

Saa ſlog han ſammen det Tavlebord,
Ham lyste ei meer at lege,
Ei vil jeg dølgge, hvad Sandhed er,
Hans Kinder de bleve ſaa blege.

„Dg hør du, Bidrik Belandſøn,
Du eſt en Mand fribaaren,
Dg vil Du laane mig Skimming idag,
Jeg ſætter dig Pant til imorgen.“

„Men Sivard han er en stærblind Svend,
Han ſeer ei, hvor Glavindet ender,
Dg kommer til Skade ſaa Skimming idag,
Det bøder ei alle dine Frænder.“

„Med Borgene otte Riddere syv
 Jeg sætter ipant, om dig lyster,
 Og kommer saa Skimming til Skade idag,
 I Bod jeg dig giver min Søster.“

Saa satte han sig paa Skimmings Ryg,
 Saa gladelig monne han ride,
 Men Skimming underlig blev derved,
 At hannem stak Spore i Side.

Det første Ridt, de sammen red,
 De Helte var begge saa stærke,
 Ifønder gif Humles Sadelring,
 Hans Skjold drev langt i Marke.

„Mig tykkes, du est en faur Ungerfvend,
 Din Hest kan godt du ride,
 Stat af og gjord ham om igjen,
 Et Stød vil jeg dig hvide*).“

Det andet Ridt, de sammen red,
 De baade**) var Kæmper drue***),
 Da begge deres Sadel sprang itu
 Og Humle fra Sadelbue.

*) hie. **) Begge. ***) drøie.

19 „Nu haver for dig jeg baaret Pris,
 Dg Skimming haver jeg vundet,
 Du sig mig nu, du Ungerhvend,
 Hvad Rod du af er rundet!“

„Min Fader er Abelon Haardestaal,
 En Konning af Birtingsrige,
 Dg Dronning Ellen saa fin og gæv,
 Min Moder er hun tillige.“

„Er Dronning Ellen din Moder huld,
 Hun er min gode Veninde,
 Dg selv er du min Søstersøn,
 Fra dig vil ei Skimming jeg vinde.“

Men tag mine Skjolderemme to,
 Dg bind mig fast til Egen,
 Dg rid saa hjem med Lykke din,
 Dg siig, du vandt ved Legen!“

Dg ind kom Humle i Kjortel grøn:
 „Nu haver jeg Spillet vundet,
 Det saae han, Sivard den stærblinde Svend,
 Han stander i Skoven bundet.“

20 Dg det var Vidrik Belandsøn,
 For han vilde Sandhed vide:

„Saa rider jeg mig i Rosenslund,
Dg seer, hvor Sivard mon lide.“

Det meldte Sivard i grønne Lund:
Hift seer jeg Bidrik ride!
Da rykked op Sivard den Eg med Rod,
Han turde ei længer bie.

Dg Dronningen staaer i Høieloft,
Hun seer sig om saa vide,
Hun seer ham, Sivard Snarensvend,
Med Egen ved sin Side.

Det meldte Dronningen saa mild,
Der hun saae Sivard komme:
Saa men, det var i Rod og Trang,
Du plukked sliq en Blomme.

Dg Kongen stander ved Borgeled
Alt i sin Brynie ny:
„Hift kommer Sivard Snarensvend,
Dg han løber Sommer ad By!“

⌘ Dg der gaaer Dands paa Brattingsborg,
Der dandse de stærke Helte,

Der danser og den stærblinde Svend
 Med Egen under sit Belte!
 Det donner under Hov for Danske Hofmænd,
 naar de udride.

86. Drm Ungersvend.

Gammel Folketone.

Dg det var høien Bærmeris^{*}),
 Han var et stort Uhyre,
 Dg han var galen og aldrig viis,
 Ingen Mand ham kunde styre.
 Mens Skoven stander al udi Blomster.

Dg det var høien Bærmeris',
 Han gif for Kongen at stande:
 „I give mig eders Datter fin
 Dg Hælvten af eders Lande!

Dg gjør I det ikke med Vilje god,
 Jeg skal eder dertil nøde,
 Uden I kan mig en Kæmpe flye,
 Som tør mig i Kredsen møde.“

*) Bjarme=Setten.

„Ei vil jeg give dig Datter min,
 Eller Straaesbred af mit Rige,
 Men heller slye dig en Kæmpe bold,
 Som giver dig lige for lige.“

Og det var Dannerkonningen,
 Han gif i Borgestue:

„Dg hvem af mine Danske Hofmænd
 Vil vinde den skjønne Bomfrue?“

Slet Ingen svared paa Kongens Ord,
 Bomstille tav alle hans Svende,
 Undtagen han, Drm Unger svend,
 Han sad ved nederst Bordende.

Men det var ham, Drm Unger svend,
 Han sprang over bredden Bord,
 Det hørte alle de Kæmper paa
 Han talte et Manddoms=Ord.

„Førhverves dermed saa megen Pris,
 Dg Kongens Datter tillige,
 Da vil jeg fægte med Bærmeris'
 Dg give ham lige for lige.“

Dg det var høien Bærmeris'
 Han saae ham over Skuldre:

„Dg hvem er denne Mysseling*),
Som tør i Hallen buldre!“

10 „Jeg er slet ingen Mysseling,
Stjøndt du monne mig saa kalde,
Kong Sigurd min Fader hedd med Pris,
Boer nu under Muld i Halde.“

Dg det var seent i Sommerkvæld,
De Svende red Heste til Vække,
Da red han til det høie Fjeld,
Sin Fader af Søvn at vække.

Saa fast han red, saa nær han tren,
Dg klapped paa Bjerg med Vælde,
Da revned Bjerget, og Birting klang,
I Bunden saa monne det gjælde**).

„Dg hvem er det, som klapper saa fast,
Bil Bjerget over mig bryde;
Maa ikke jeg under haarden Steen
Nu længer Freden nyde!“

„Det er mig selv, Orm Ungersvend,
Din egen Søn, den fjære,

*) Musseunge. **) donne.

Thi venter af din Gavnildhed
Jeg Sværd ved Lænd at bære."

15 "Du fanger ei Birting af Bjerg idag,
Hun er saa væn en Mø,
Men først maa du hevne din Faders Død,
Dan faldt paa Hjelmers-D."

"Kan ei af eder jeg Birting faae,
Maa ei den Lykke nyde,
Da tager jeg Hold i høien Hald,
Stal Bjerg over eder bryde."

Saa skjød han Birting op af Muld,
Dg lod saa høit det gjalde:
"Med Kraft det før, med Lykke brug,
Saa Kæmper for dig falde!"

Saa skrev de Krindsen paa den Bold,
Dg det er ei at nægte,
Orm Ungersvend og Bærmeris'
Saa vel kunde staae og fægte.

Saa fægted de i Dage to,
Men det var paa den tred'e,
Da Orm han skar den Nise af
I begge hans Knælede.

23 Det meldte Dannerkonningen,
 Holbt Die med de Helte:
 "Ei saae jeg før, saa nederlig
 Man nogen Kæmpe fældte!"

Det svared Drm: den største Helt
 Kan til sin Vært ei lægge,
 I Kneled hugged jeg ham af,
 Jeg kunde ei længer række.

Dg det var Drm Ungerfvend,
 Han gif langs med den Strand,
 Dg der sandt han en Færgebaad
 Alt paa den hvide Sand.

Saa seiled han til Hjelmer-D,
 Ein Faders Død at hævne,
 Der mødte brat han Gjord og Alf,
 Som om de var sat Stævne.

De bød ham ingen anden Bod
 End Spot for hans kjær Fader,
 Dg til Stalbroder havde han
 Kun Birting Brynjehader.

25 Saa gif i Kreds han, En mod To,
 Dg det i Dage tvende,

Det batted ei, alt hvad han slog,
Den Kamp fik aldrig Ende.

Det mærkede skjøn Havfru godt,
Dg saa tog hun til Orde:
„Det nytter, ei Drm Ungersvend,
Dit Baaben de forgjorde.

Sving Sværdet over Hoved dit,
Dg avet om til Side,
Stif Odden og i Jorden ned,
Da bedre det vil bide!“

Saa svang han Birting avet om,
Dg hvæsfed Dd og Egge,
Saa slog han til af al sin Magt,
Dg veiede dem begge.

Saa svøbte Drm sin Faders Sværd
I Silke med god Vilje,
Dg saa drog han til Kongens Gaard,
Drak Bryllup med sin Lilje,
Mens Skoven stander al udi Blomster.

87. Hellig-Olav og Trolldene.

Gammel Folketone.

Olav Konning og Broder hans
 Bædded om Norge udenlands:

Broder hans,

Bædded om Norge udenlands:

„Hvilken af os, der seiler bedst,

Han er til Norges Rige næst.“

Det er saa fagert i Trondhjem at hvile.

Harald meldte et Ord paa Trods:

Det er et Ord imellem os ;:

Seile vil jeg omkap med dig,

Først dog bytte du Skib med mig!

Ormen farer alt som en Bil,

Oxen haver slet ingen Bil ;:

Ormen driver, som Himlens Sky,

Oxen drives kun seent til By.

Olav svared: du trøste dig!

Hvad dig tykkes, og tækkes mig ;;

Skyd med Ormen kun Fart saa glad!

Og tilbyes kommer Oxen lad.

Olav meldte: før løs vi slaa,

Lader os kjønt til Kirke gaae! ;:

Deilig over den Kirkegaard
Skinned som Guld hans sagre Haar.

Brat kom Bud der til Kongen sin:
Alt paa Farten er Broder din. ::
Olav svared: paa Verdens Ø
Hver maa seile sin egen Sø.

Først ei altid er bedst om Bord,
Messen hun er vor Herres Ord. ::
Olav sidder i Fremmerstavn:
„Beenfram*) Dre, i Herrens Navn!“

Oren rysted de hvide Horn,
Snøsted alt som han lugted Korn, ::
Strakte Sener i Damp og Røg,
Efter Bølgen stod husehøi.

„Smaadren, klavre du op i Kaa!
See om vi end kan Harald naae!“ ::
„Jeg seer alt under Norges Land
Silkefeilet med Guld i Mand.“

Ormen lange med Gyldenspeil
Svulpede der med Silkefeil, ::

*) ligefrem.

Olav flapped paa Drens Lænd :
 „Bræmsen bider, nu stik i Rænd.“

Dren bisped og vrissed saa,
 Baadsmænd kunde ei længer staa; ::
 Olav hentede da Neb og Bast,
 Bandt saa alle de Baadsmænd fast.

Af han drog sine Handsker smaa,
 Selv han maatte for Styret staae; ::
 Stok og Stene han ændsed ei,
 Stiled immer den næste Bei!

Dren foer over Norges Land,
 Alt som gif den i klare Vand, ::
 Raasen gif over Bjerge blaa,
 Ilde skrege de Trolde smaa!

„Skam faae Drøner i Gyldenarm,
 Som han Fader gjør Spot og Harm!“ ::
 Olav mæler: nei, ikke saa,
 Springer i Flint, I Trolde smaa!

Ud sprang Kjælling med Rok og Teen,
 Fælt hun snøs og saa hun green: ::
 „Olav Tykkert! dit røde Skjæg
 Stikker Ild i min Kjældervæg.“

Strax til hende Kong Olav saae,
 Flux hun stioned til Kamp hin graa, ::
 Med sin Kof og med sin Teen
 Gloer hun bister i Kampesteen.

Stort Vidunder var Dyens Fart,
 Olav gjorde det soleklart, ::
 Pilen skjød han af Fremmerstavn,
 Bag ham faldt den i Trondhjems Havn.

Olav seiled i Herrens Navn,
 Trende Dage han laae i Havn, ::
 Før hans Broder det saae forvist,
 Først han seiled og kom dog sidst.

Olav han var den rette Mand,
 Han blev Konge i Norges Land,
 Rette Mand,
 Han blev Konge i Norges Land,
 Harald han sig i Læben beed,
 Skabte sig til en Drm saa leed.
 Det er saa fagert i Trondhjem at hvile!

88. **Tavlebordet.**

Gammel Folketone.

Prindsessen sad i Høieløst,
 Med Haanden under Kind,
 Der kom saa faur en Gangerpilt,
 Dg tittede derind,
 Fordi de spillede, fordi de spillede Guldbterning.

„Dg hør, du faure Gangerpilt,
 Leg Tavlebord med mig!“

„Men jeg har intet Rødenguld
 At sætte ind med dig.“

„Saa sæt du ind din gode Hat,
 Om ogsaa den er graa,
 Saa sætter jeg min Perlesnor,
 Tag den, om du kan faae!“

Den første Gang Guldbterningen
 Paa Tavlebordet vandt,
 Den Gangerpilt han tabte glat,
 Dg Jomfruen hun vandt.

„Dg hør, du faure Gangerpilt,
 Leg Tavlebord med mig!“

„Men jeg har intet Rødenguld
 At sætte din med dig.“

"Saa sæt du ind din Kjortel god,
 Om ogsaa den er graa!
 Saa sætter jeg mit Hovedguld,
 Tag det, om du kan faae!"

Den anden Gang, Guldtarningen
 Paa Tavlebordet randt,
 Den Gangerpilt han tabte glat
 Og Jomfruen, hun vandt.

"Og hør, du faure Gangerpilt,
 Leg Tavlebord med mig!"
 "Men jeg har intet Rødenguld
 At sætte ind med dig."

"Saa sæt du dine Hoser ind,
 Og dine Vandressko!
 Saa sætter ind jeg derimod
 Min Ære og min Tro."

Den tredje Gang, Guldtarningen
 Paa Tavlebordet randt,
 Da Jomfruen, hun tabte glat,
 Den Gangerpilt, han vandt.

"Og hør, du usle Gangerpilt,
 Skynd du dig brat fra mig!"

Dg sølverbundne Knive to,
Dem vil jeg give dig."

"De sølverbundne Knive to,
Dem faaer jeg, om jeg kan;
Men jeg vil ha' den Somfru fin,
Jeg med Guldterning vandt."

"Dg hør, du usle Gangerpilt,
Skynd du dig brat fra mig!
Dg silkesyede Skjorter to,
Dem vil jeg give dig."

"De silkesyede Skjorter to,
Dem faaer jeg, om jeg kan;
Men jeg vil ha' den Somfru fin,
Jeg med Guldterning vandt."

"Dg hør, du usle Gangerpilt!
Skynd du dig brat fra mig!
Dg med Guldsadel Hesten hvid,
Den vil jeg give dig."

"Guldsadlen og den hvide Hest,
Dem faaer jeg, om jeg kan;
Men jeg vil ha' den Somfru fin,
Jeg med Guldterning vandt."

"Dg hør, du usle Gangerpilt,
 Skynd du dig brat fra mig!
 Guldborgen med den grønne Skov,
 Den vil jeg give dig."

"Guldborgen med den grønne Skov,
 Den faaer jeg, om jeg kan;
 Men jeg vil ha' den Jomfru sin,
 Jeg med Guldterning vandt."

Prindsessen stander i sit Bur
 Dg fletter sine Haar:

"Gud bedre mig guldkloftet Mo,
 For Fæstemand jeg faaer!"

Den Gangerpilt i Gaarden staaer,
 Med Hjelm og Skjeld og Sværd:
 "Alt faaer du bedre Fæstemand,
 End du var nogentid værd."

For jeg er ingen Gangerpilt,
 Om end jeg synes saa,
 Jeg er den bedste Kongesøn,
 Som Solen skinned paa."

Prindsessen seer for Gangerpilt
 Den Kongesøn i Gaard,

Med røde Roser fletter nu
 Hun sine gule Haar.
 Fordi de spillede, fordi de spillede Guldbterning.

89. Svar som Tiltale.

Saamange sad de Riddere
 Alt over Dronningens Bord,
 Dg de begyndte at tale
 Saamangt et Gammensord.
 Under den Lind, der skal I mig bie.

De talte ei om Kirkegang,
 Dg ei om Klostertugt,
 Men heller om de stolte Møer,
 Om alt hvad der var smukt.

Det var da Herre Peder,
 Dg han tog Munden fuld:
 „Dg jeg vil have den Jomfru,
 Som har baade Gaard og Guld.

Dg jeg vil have den Jomfru,
 Som kan med Silke sye,
 Dg den vil jeg ikke have,
 Som gjerne ganger i By.

Dg jeg vil have den Jomfru,
 Som vel kan brede sit Bord,
 Dg den vil jeg ikke have,
 Som er for bjærv i Ord."

Alle da sad de skjøne Jomfruer,
 Dg mæled ikke et Ord,
 Undtagen hun, liden Kirsten,
 Som stod for Dronningens Bord.

"Dg var jeg end saa voxen alt,
 Jeg skulde en Ridder love,
 Hr. Peder med de store Ord!
 Dig vilde jeg aldrig have.

For jeg skulde sidde i Høieloft,
 Der baade at skjære og sye,
 Mens du sad paa din høie Hest,
 Foer om fra By til By.

Dg jeg skulde sidde i Høieloft,
 Dg brede med Flid mit Bord,
 Mens du stod paa Folkething,
 Dg ledte med Flid om Ord.

Dg jeg skulde gaae i Høieloft
 Dg brede med Stjel de Bænke,

Imens du sad i Midderlag,
Kunde ei dine Ord betænke!"

Opstod da Herre Peder,
Hans Ord faldt ham saa redt:
„Nu haver jeg fundet den Jomfru,
Jeg længe har efterledt.“

Og der blev Fryd i Dronningens Gaard,
Saa favert sig Alt mon vende,
Da Dronningen gav liden Kirsten bort,
Hr. Peder ægtebe hende.
Under den Lind, der skal I mig bie.

90. Den omstindede Brudgom.

Egen Tone.

Og det var om en Løverdag,
Det regned' under D,
Og det var Tyge Hermanson,
Skulde hente sin Fæstemø.
Jeg skal ride ud imod saa væn en Mø.
Den Herre udaf Vindvet saae,
De Bække løb saa stride:
„Ei kjober jeg saa dyrt en Mø,
Jeg rider mig til Kvide.“

Men hør du, Nilaus Bendixøn,
 Alt med de lange Skanker,
 Rid du idag min Brud imod
 Siig hende mine Tanker!"

Dg det var Nilaus Bendixøn,
 Han sagde ei Ordene flere:
 "Dg skal jeg ride for dig idag,
 Jeg gjør for dig vel mere."

De klædte dem i Silke fin,
 Dg saa i Gyldenfrud,
 Dg saa drog de til Kirke brat,
 Alt med den unge Brud.

Dg Bruden stod for Kirkedør,
 Alt som en Rosensblomme,
 Dg hun bad dem til Bandet see,
 Om Brudgommen ei mon komme.

Det svared Nilaus Bendixøn:
 Det nytter ei at bide,
 Hr. Tyge kommer ei idag,
 De Bække løb saa stride.

Men er her intet bedre Raad,
 Saa er jeg flux tilrede,

Hr. Tyge har dertil mig sendt,
Jeg i hans Sted skal træde."

Han traadte i Hr. Tyges Sted
I Kirken og paa Bænken,
Dg saa tog han den unge Brud,
Saavel som Brudeskjænten.

Dg det var Onsdag næst derpaa,
Der Bækkene mon falde,
Da kom Hr. Tyge Hermanson,
Med sine Brudmænd alle.

Han kom alt til den Bryllupsgaard
Dg til det skjønne Gilde,
Det svared da den unge Brud:
Rid hjem! du kom for silde.

"Dg hør du, stolte Sidjelil',
Det er dog alt for meget
At ride langt for ingen Ting,
Dg stygt har du mig sveget."

"Dg hør, du Tyge Hermanson,
Det maatte du vel vide,
At ingen Mø den Svend er huld,
Som ei i Regn tør ride.

Var du en ærlig Jomfrusvend,
 Og havde havt mig kjær,
 Du havde brudt den Bolge blaa
 Alt med dit blanke Sværd."

"Ja, saa vil jeg i Kloster gaae,
 En Munk saa vil jeg være,
 Saamen, vid, stolten Sidjelil',
 I seer mig aldrig mere."

"Men falder dog din Bei forbi,
 Naar Vand er lavt i Bækken,
 Har jeg af Dste fleer end to,
 Da saaer du en i Sækken."

Jeg skal ride ud imod saa vœn en Mo.

Smaafange.

91. Morgensang.

Egen Tone.

Nu vaagne alle Guds Fugle smaa,
 De flyve fra Neden og sjunge;
 De prise Vor Herre saa godt de formaae;
 De takke for Livet og Lyset med sløitende Tunge.

Nu kviddrer Svalen paa Kirketag,
 Og Spurven ved Menneskers Huse;
 De synge: Godmorgen! de synge: Goddag!
 De synge: Gudsfred! Gud skee Lov! og i
 Luften hensesuse.

Smaafuglenes Sang vor Herre forstaaer;
 Han kjender hver Sjæl i sit Rige;
 De Fattiges Lovsang Han ikke forsmaaer;
 Han seer, hvad de maallose Slabninger alle
 vil sige.

Os seer du ogsaa, du kjære Gud!
 Du hører vor Røst i din Himmel;
 Naar Fuglene slagre af Næderne ud,
 Du hører Smaaabørnenes Pris i din jublende
 Brimmel.

92. Aftensang.

Egen Tone.

Der staaer et Slot i Vesterled,
 Tækket med gyldne Skjolde;
 Did gaaer hver Aften Solen ned
 Bag Rosenskyernes Bolde,
 Det Slot blev ei med Hænder gjort:
 Mageløst staaer det smykket;
 Fra Jord til Himmel naaer dets Port;
 Vor Herre selv det har bygget.

Fra tusind Taarne funkler Guld,
 Porten skinner som Røvet;
 Med Straalestøtter underfuld
 Sig Borgens speiler i Havet.
 Guds Sol gaaer i sit Guldslot ind,
 Skinner i Purpurklæder.
 I Rosensky paa Borgens Lind
 Staaer Lysets Banner med Hæder.

Sol-Englen svinger Lysets Flag,
 Vandrer til fjerne Lande;
 Ham følger Lys og Liv og Dag
 Bag Mattens brusende Blande.
 Lig Solen farer Livet hen,
 Gaaer til Forklaringskysten:
 Med Glands opdækker Sol igjen
 Fra Paradiset i Østen.

93. Efteraaret.

Egen Tone.

Skyerne graaner, og Løvet falder,
 Fuglene synger ei meer,
 Vinteren truer, og Matten kalder,
 Blomsterne sukke: det sneer!
 Og dog bære Blus vi med Glæde!

Vinteren kommer, og Sneen falder,
 Blomsterne visner i Muld,
 Isen optøes ei af Graad for Valder,
 Taarerne stivne af Kulb!
 Og dog bære Blus vi med Glæde!

Solhverven kommer, og Bladet vendes,
 Dagene længes paany,

Solffinnet voxer, og Vintren endes,
Lærkerne synge i Sky.

Derfor bære Blus vi med Glæde!

Narene skifter af Gru for Velde,
Skjaldene give dem Ret,
Fuglene alle hvert Aar maa fælde,
Ellers de fløi ei saa let.

Fuglene flyve som Vind paa Binger
Let over vildene Hav,
Skjaldene flyve, som Rimet klinger
Glat over Slægternes Grav.

Hjerterne vasse, naar høit de banke,
Drages til Fuglenes Spor,
Lyset dog feirer, den mørke Tanke
Flygtende synker i Jord.

Psalmerne klinge, og Klokker kime,
Spotte med Sneen ved Jul,
Vinteren maa sig med Vaaren rime,
Smelte for Solen i Skjul.

Troende Hjerter i Vinterløbet
Føde den liflige Vaar,
Trykke den til sig i Barnesvøbet
Med et lyksaligt Nytaar!

Betlehems-Barnet i Krybberummet,
 Det er den evige Vaar,
 Troende Hjerter det har fornummet:
 Jul gjør lyksaligt Nytaar!
 Derfor bære Blus vi med Glæde!

94. Giv Tid!

Egen Tone.

I Sne staaer Urte og Busk i Skjul,
 Det er saa koldt derude,
 Dog synger der en lille Fugl
 Paa Kvist ved froesne Rude.

Giv Tid! Giv Tid! den nynner glad
 Og ryster de Smaaavinger;
 Giv Tid! og hver en Kvist faaer Blad;
 Giv Tid! hver Blomst udspringer.

Giv Tid! og Livets Træ bli'er grønt,
 Maa Frosten det end fue;
 Giv Tid! og hvad du drømte skjønt,
 Du skal i Sandhed ffue.

Giv Tid! og Landens Vinterblund
 Skal flye for herlig Sommer;
 Giv Tid og biev paa Herrens Stund!
 Forvist hans Frelse kommer!

95. Svalen.

Som: Hvor Volgen larmer høit fra Sø.

Hvor kommer Svalen fra i Vaar?
 Hvor tyer den hen om Høsten?
 Er det den store Konges Gaard
 Bag Bjergene i Østen,
 Hvor Ingen mindes Frost og Sne,
 Hvor Aaret kun har Tider tre,
 Kun Høst og Vaar og Sommer?

Lad kun de Lærde twistes om,
 Saalænge de behage,
 Hvorfra de mange Svaler kom,
 Hvem eens var alle Tage,
 Og lige godt alt Leer og Straa!
 Jeg ændser kun de Svaler faa,
 Som melde Landens Sommer.

Om dem jeg veed det ganske vist,
 De ligger ei i Dvale,

Er ei de her, da er de hist
 I Fugle-Kongens Sale,
 Der, under Høieloft, sig har
 Enhver af dem sin Nede klar,
 Og Fjer, som aldrig fældes.

Men naar de os besøge her,
 Paa Slette og paa Heide,
 Dem Sølv og Guld kun lidt er værd,
 Af Leer de bygge Nede,
 Men kun af Leer med Klang i Skjød,
 Som klares kan i Lue rød,
 Og Regnbuefarver bære.

Det samme Leer de elste saa,
 Som vi vort eget Hjerte,
 Og mindes Dybet, hvor det laae,
 I Sang med Fryd og Smerte,
 Det klinger for al Verden, som
 Den Tone fra et Dyb opkom,
 Hvor selv de laae i Dvale!

Lyksalig er den Plet af Jord,
 Hvor slig en Svale kommer,
 Thi der imod det gamle Ord,
 Gjør eenlig Svale Sommer,

Den med sig bringer Himlens Vaar,
 Deraf udspringer hvad den spaaer,
 Som Blomster, A og Bipper!

96. Fuglekvidder.

Egen Tone.

Kvivit! Kvivit!
 I Bogenes Skygge
 Vi Smaafugle bygge
 Og kviddre saa glad;
 Med Sol er vi oppe,
 Med Solen vi hoppe
 Fra Blad og til Blad;
 Og trøstig vi syng,
 Mens Bindene ghyge
 Bor lustige Stad.

Kvivit! Kvivit!
 O, kom du, som vanke
 I sorgfulde Tanker,
 Bor Glæde saa nær!
 Og bort skal vi sjunge
 Det Mørke, det Tunge,

Dg Sufferens Hær,
 Forsøde din Slummer,
 Dg løste din Kummer,
 Saa smaa som vi er!

Kvivit! Kvivit!
 Ja, er du bedrøvet,
 Saa kom under Lovet
 Dg luk ei dit Bryst!
 Thi Skoven har Hjerte
 For Menneffers Smerte,
 Dg Skoven har Trøst;
 Den kvæger og svaler,
 Dg dulmende taler
 Smaafuglenes Røst.

97. Sangen i Danmark.

Som: Vintran raset ut blant vore fjåller.

Droslen slog i Skov sin klare Trille,
 Sang om Bøgens lyse, grønne Blad,
 Duggens Perler faldt paa Roser vilde,
 Laae med Glands i Solens Straalebad.
 Fatted du den Klang i Fuglens Tone?
 Høit den sang det rige Danmarks Lov,

Sang saa det gav Lyd i Skovens Krone:
 Deilig er den danske Bøgeskov!

Lærken svang sig fra sin skjulte Rede,
 Lystigt lød det, da mod Sky den fløi,
 Sang om grønne Mark, om brune Hede,
 Sang om Bautasteen paa Kæmpehøi.
 Fatted du den Klang i Fuglens Trille?
 Gjenlyd gav den i vor Høitidsfal:
 Prægtig er vor Hede, dyb og stille,
 Venlig Baarens Krands om Høi og Dal!

Hjeilen fløited flagende og ene
 Høst, hvor Klitten, Jyllands Bolværk, staaer;
 Volgen slog i Takt mod Kystens Stene,
 Git i Dands med Sølvkrands om Haar.
 Fatted du den Klang i Fuglens Klage?
 Længe lød dens Sang om Vesterhav:
 Volgen, høi og prægtig uden Mæge,
 Brusser over tusind Sneffers Grav!

Naar vor Sang om Danmark frem sig svinger,
 Toner den saa klart som Droklens Slag,
 Mild og glad som Lærkens Stemme klinger,
 Alvorsfuld som Hjeilens Sang om Brag!
 Fuglesangen rører Hjertets Streng,
 Derfor klinge de paa samme Biis,

Klinge blidt og ømt og klinge længe
 Høitidsfuld til gamle Danmarks Priis!

98. Nattergalen og Fønixfuglen.

Som: Hr. Peder kasted Runer over Spange.

Den gamle Nattergal i Danevangen
 Er aftegraa, men glemte dog ei Sangen,
 Hun slaaer end sine Triller,
 De høres kan til By,
 Fra Sommer-Astenrøden
 Til efter Morgengry:
 Datter min! lær dig til itide!
 Syng, som jeg, bort din Sorg og Kvide!
 Syng dig glad!

Er end der Rim paa Træ i Bøgelunden,
 Bogfinke-Kvidder kun i Morgenstunden,
 Dog paa de Danske Strømme
 Og Nordens Dronning=D,
 Skal Haabet ei forlise,
 Og Sangen ei uddøe.
 Jule-Kveld bringer Haab tilbage,
 Nyaars-Nat føder da saa fage
 Morgen-Sang!

Den unge Fønix=Fugl i Bogelunden,
 Han kviddrer kun saa smaat i Morgenstunden,
 Naar paa de spinkle Binger
 Han slagrer askegraa
 Og drikker Perleduggen
 Af Blomster=Kalkesmaa;
 Bøxen dog, med sin Faders Nemme,
 Skal i Glands Fønix overstemme
 Hver en Fugl.

I Gyldenaarets Sommer Fuglesangen,
 Som aldrig før, skal fylde Svanevangen;
 Den store Fugle=Høvding,
 Fra Østens Paradis,
 Dystemmer hele Dagen
 Til Straale=Skyttens Pris,
 Og fra Kvæld indtil Stjerner dale,
 Slaae i Lund tusind Rattergale
 Slag i Slag!

99. Farvel! og Velkommen!

Nødig sige vi: „Farvel!“
 Men „Velkommen!“ o, hvor gjerne!
 Har vi rigtig kjær en Sjæl,
 Er den nær dog i det Fjerne.

Mødes Blik med Blik ei meer,
 Er de fjære Smil bortfsløine,
 Blik og Smil, som Ingen seer,
 Mødes dog med Sjælesvine.

Morgensol! gjenlys i Kveld!
 Ungdom! lev i Alderdommen!
 Aanden i hvert skjønt „Farvel!“
 Gjemmer dog et skjønt „Velkommen!“

100. Med den Danske Bisebog.

Som: Moders Navn er en himmelsk Lyd.

Modersmaalet ved Dresund
 Og trindt i de grønne Lunde,
 Deilig klinger i allen Stund,
 Men deiligst i Pigemunde,
 Sødt i Lyst og sødt i Nød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

Stjalde frandses om Land for Sang,
 Men Ingen saa godt som Hjarne,

Mildt som Skjalde i Danevang
 Af Piger ved Høi og Arne,
 Sødt i Lyst og sødt i Nød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

Derfor lægge af Hjertensgrund
 Vi Alle, som Anden lyde,
 Tusind Viser i Pigemund,
 Som monne sig mildt tilbyde,
 Sødt i Lyst og sødt i Nød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

Tusind Viser om Folk og Drot,
 Om Benner ad Fædrelandet,
 Tusind Viser om Stort og Smaat,
 Af Smil og af Taarer blandet,
 Sødt i Lyst og sødt i Nød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

Tusind Viser om Moder sød,
 Den liflige Dannekvinde,
 Og om Hvilen i Modersfjød,
 Som aldrig os gaaer af Minde,

Sødt i Lyst og sødt i Nød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

Kys dem kjærlig, I Piger smaa!
 Saa favne dem Ugersvende,
 Roes de høste paa Bølgen blaa,
 Dg blomstre ved Ager-Ende,
 Sødt i Lyst og sødt i Nød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

Da og klinger i Kor med Staal,
 Paa Balen, i Mark og Enge,
 Lislige Pigerues Modersmaal
 I deiligste Bang og Bænge,
 Sødt i Lyst og sødt i Nød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

Da og klinger i Aftenstund,
 Paa Sø mellem Bøgestove,
 Skjaldens Vise fra Pigemund
 Dg søfter ham sødt at sove,
 Sødt i Lyst og sødt i Nød,
 Sødt i Liv og sødt i Død,
 Sødt i Eftermælet!

Længe leve i Danevang
Smaaapigernes Maal det søde!
Op det stande i Pigesang
Hvad Godt der i Danmark døde,
Sødt i Lyst og sødt i Nød,
Sødt i Liv og sødt i Død,
Sødt i Eftermælet!

foto 19381

